

การสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

ปริญญาพันธ์

ของ

จรัส สุขเกษม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยทักษิณ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

ตุลาคม 2542

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยทักษิณ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
ภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ปรีชา ทิชนิพนธ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ปรีชา ทิชนิพนธ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์จำเริญ แสงดวงแข)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์นิตา มีสุข)

มหาวิทยาลัยทักษิณอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

..... ประธานกรรมการบริหารบัณฑิตศึกษา
(อาจารย์ ดร. อาคม วัชโรสง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2542

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับคำแนะนำในข้อคิดเห็นเสนอแนะ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนการให้กำลังใจ ความเมตตา กรุณาและความเอาใจใส่จากคณะกรรมการควบคุมปริญญาโททั้งสองท่านคือ รองศาสตราจารย์ปรีชา ทิฆนพวงศ์ และอาจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์ เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณท่านทั้งสองอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์นิตา มีสุข กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทย อาจารย์จำเริญ แสงดวงแข ได้กรุณาให้คำแนะนำแก้ไขเพิ่มเติม และให้แนวคิดหลายประการ จนทำให้ปริญญาโทฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการพิจารณาเค้าโครงละเอียดปริญญาโท พิจารณาตรวจแก้ไข ให้คำแนะนำ เพื่อปรับแก้เค้าโครงละเอียดปริญญาโทให้มีความสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์บัวงาม ห่อแก้ว อาจารย์สุรีย์ เวชพรหมณ์ และอาจารย์เพ็ญศรี รัตนพันธ์ ที่ได้สละเวลาให้ความช่วยเหลือแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยคณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยทุกท่าน ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ปลื้ม ทองเนื้อแข็ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านระโนด (ธัญเจริญ) อาจารย์พวงทิพย์ ชูเพชร อาจารย์ชนวัฒน์ บัวศรี อาจารย์พยุศรี ยุระพันธ์ และอาจารย์จำเนียร ประณีพิงศ์ นักเขียนกลุ่มตัวอย่าง ที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกตลอดเวลาของการดำเนินการทดลอง

ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือสนับสนุน ที่ไม่สามารถกล่าวนามได้หมด

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากปริญญาโทฉบับนี้ ผู้วิจัยมอบเป็นกตัญญูแด่คุณพ่อคุณแม่ ครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

จรัล สุขเกษม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ 1
	ภูมิหลัง 1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า 5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า 6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า 6
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ 8
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า 8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 9
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน 9
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก 19
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม 25
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า 36
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า 39
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 39
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า 40
	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย 40
	แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง 46
	วิธีการจัดกระทำกับข้อมูล 46
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 47
	การวิเคราะห์ข้อมูล 48
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 50

บทที่	หน้า
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	50
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	56
บทย่อ	56
สรุปผล	58
อภิปรายผล	59
ข้อเสนอแนะ	66
บรรณานุกรม	68
ภาคผนวก	77
ภาคผนวก ก	78
ภาคผนวก ข	89
ภาคผนวก ค	187
ภาคผนวก ง	189
ภาคผนวก จ	197
บทคัดย่อ	206
ประวัติย่อของผู้วิจัย	211

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1	คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัด 53
2	คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การอ่านออกเสียงภาษาไทย 54
3	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการใช้แบบฝึก 55
4	แสดงค่าการจัดอันดับของครู 188
5	แสดงคะแนนการทำแบบฝึกหัดการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 189
6	เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 191
7	แสดงคะแนนการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 198
8	แสดงคะแนนการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ร้อยละ 80 202
9	แสดงความถี่ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 หน่วยเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ คำควบกล้ำ และอักษรนำ 204

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นวัฒนธรรมที่แสดงออกถึงเอกลักษณ์ของชาติ เป็นเครื่องชี้แสดงให้เห็นถึงความเจริญของทางวัฒนธรรม เป็นสื่อที่ทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างคนไทยด้วยกัน เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการดำรงชีวิตให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้คนไทยเรียนรู้วิทยาการต่าง ๆ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งก่อให้เกิดความคิดแตกฉาน คิดในลักษณะของจินตนาการและคิดในลักษณะของการสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาวิชาอื่น ๆ ในระดับสูงต่อไป ดังพระราชดำรัสของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2530 : 33) พระราชทานเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2530 เนื่องในงานสัมมนาทางวิชาการตอนหนึ่งว่า “...ภาษาไทยมีความสำคัญอย่างมากในการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม และส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ ผู้รู้ภาษาไทยดีจะทำให้การเรียนวิชาอื่นดีไปด้วย ทั้งยังเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแสวงหาความรู้อีกด้วย...”

การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาก่อนขั้นพื้นฐานที่พัฒนาผู้เรียนให้สามารถพัฒนาตนเอง ให้พร้อมที่จะนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สังคมตามบทบาทและหน้าที่ของตนในฐานะ เป็นพลเมืองดีตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย โดยให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต ทนต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม มีสุขภาพสมบูรณ์ ทั้งร่างกายและจิตใจ

ด้วยความสำคัญดังกล่าว โครงสร้างของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จึงได้จัดหมวดประสบการณ์เป็น 5 กลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนี้ กลุ่มทักษะ เป็นพื้นฐานแห่งการเรียนรู้ ประกอบด้วยวิชาภาษาไทยกับคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ว่าด้วยการแก้ปัญหาของชีวิตและสังคม โดยเน้นทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ซึ่งโลกยุคปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การดำรงชีวิต การประกอบอาชีพและกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งเหตุการณ์ในสังคมมีความซับซ้อนมากขึ้น และเต็มไปด้วยการ

แข่งขัน กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยว่าด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวกับการสร้างนิสัย ค่านิยมเจตคติและพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่การมีบุคลิกภาพที่ดี กลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ ว่าด้วยประสบการณ์ทั่วไปในการทำงาน และความรู้ทักษะพื้นฐานในการประกอบอาชีพ และกลุ่มประสบการณ์พิเศษว่าด้วยกิจกรรมตามความสนใจของผู้เรียน เฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, 6

การอ่านเป็นกระบวนการสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ปัจจุบันนี้ความเจริญ ความก้าวหน้าทางการพิมพ์และเทคโนโลยีอื่น ๆ ทำให้วิทยาการต่าง ๆ เผยแพร่ออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนมาก การอ่านจึงเป็นเครื่องมือของนักเรียนสำหรับเรียนรู้วิชาการต่าง ๆ ดังที่

อุบล เรียงสุวรรณ (2509 : 31) ได้ให้ความเห็นว่า “การอ่านมีความสำคัญและเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ของนักเรียน ไม่ว่าจะเรียนวิชาใด ๆ ต้องอาศัยทักษะการอ่าน หากมีทักษะในการอ่านอย่างดีแล้ว การเรียนวิชาอื่น ๆ จะบังเกิดผลอย่างรวดเร็ว”

บันลือ พุกกะวัน (2525 : 52) ได้ให้ความเห็นอีกว่า

การอ่านยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เพื่อแสวงหาความรู้เพื่อความบันเทิง เพื่อพัฒนาจิตใจ รวมทั้งช่วยให้รอบรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคม การสื่อสารและรู้จักปรับปรุงอาชีพ ยิ่งสังคมเจริญขึ้นมากเพียงใด การอ่านก็จะทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น

อ้อม ประนอม (2529 : 17) ได้กล่าวไว้ว่า

การสอนอ่านในระดับประถมศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่อ่านไม่คล่อง อ่านไม่ชัด ในคำควบกล้ำ อ่านออกเสียงพยัญชนะผิดเพี้ยน อ่านแล้วสรุปใจความสำคัญจากเรื่องไม่ได้ สิ่งที่คุณสอนประสงค์จะให้เกิดกับนักเรียน คือ อ่านถูกต้อง คล่องแคล่ว รู้ความหมายของคำ ข้อความ และจุดเด่นของเรื่องได้ ดังนั้นการสอนอ่านถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งที่คุณสอนต้องปูพื้นฐานให้ถูกต้อง และให้ความสำคัญในการสอนอ่านเสมอ

ศิริกาญจน์ โกสมภ (2521 : 22) ได้กล่าวว่า “การอ่านออกเสียงเป็นประเภทหนึ่งของการอ่านที่ครูฝึกให้นักเรียนเป็นอันดับแรก” สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2526 : 159) กล่าวว่า “การอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของสายตา การพูดและการคิด

ซึ่งต้องมีการเตรียมตัวศึกษาข้อความที่จะอ่าน แบ่งวรรคตอน ให้จังหวะในการเน้นคำ เพื่อให้ อารมณ์ และกำหนดลีลาหน้าตาทาง” ด้วยเหตุนี้จึงมีการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของบันลือ พุกกะวัน (2524 : 125) ซึ่งสรุปได้ว่า การออกเสียงนั้นเป็นการฝึกทักษะเบื้องต้นของการอ่านได้ดี จึงจำเป็นต้องเน้นการออกเสียงถูกต้อง การอ่านออกเสียงเป็นสิ่งจำเป็น และเด็กก็ชอบการอ่านออกเสียงเพราะแสดงให้เห็นว่าตนมีความก้าวหน้าในการอ่าน เด็กจะได้รับการเสริมแรงและได้รับความพอใจในส่วนตัวของเด็กด้วย

ปริญญา ฤทธิเจริญ (2527 : 20) กล่าวว่า “ในสภาพปัจจุบันการพูด การอ่านออกเสียงของคนไทยยังมีปัญหาอยู่บ้าง ครูจึงควรแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของเด็กตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เพื่อเป็นรากฐานการพูดภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจนต่อไปด้วย” และศุภฎีพร ชำนิโรคนานต์ (2516 : 7) กล่าวว่า “การออกเสียงไม่ว่าจะเป็นการอ่านหรือการพูดก็ตาม ถ้าออกเสียงผิดพลาดไม่ชัดเจนเป็นประจำแล้วทำให้เสียบุคลิกภาพ ผู้ฟังก็เกิดความรำคาญ ทั้งยังเกิดผลเสียในการสื่อความหมาย อาจทำให้เข้าใจผิดได้ เช่น รัก กับ ลัก ฟัน กับ ควัน มีความหมายต่างกันมาก ถ้าใช้ผิดก็จะทำให้เข้าใจผิดได้” ดังนั้นครูจึงควรแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของเด็กทันที ถ้าละเลยข้อบกพร่องนั้นจะทำให้เกิดความเคยชิน เป็นการฝึกทักษะที่ผิด ๆ ตลอดไป

จากความสำคัญดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 : 79) กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้พัฒนาหลักสูตรและกำหนดเป้าหมายด้านคุณภาพนักเรียนประถมศึกษา ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยในแผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) โดยกำหนดค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเกณฑ์ความพึงพอใจของนักเรียนประถมศึกษา กลุ่มทักษะภาษาไทย ร้อยละ 80 นอกจากนี้ยังเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความหมายได้อย่างมีวิจารณญาณ เห็นคุณค่าความงามของภาษาไทย และมีใจรักการอ่าน

จากข้อมูลประเมินคุณภาพนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระดับอำเภอ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2537 ถึงปีการศึกษา 2540 ของอำเภอระโนด พบว่า กลุ่มทักษะภาษาไทย นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละดังนี้

ปีการศึกษา 2537 ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 73.07

ปีการศึกษา 2538 ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 67.97

ปีการศึกษา 2539 ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 68.96

ปีการศึกษา 2540 ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 71.03

จะเห็นได้ว่าผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด ในกลุ่มทักษะภาษาไทย นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเป้าหมายที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กำหนดไว้ ในแผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) และพบว่ามีความโน้มที่ระดับคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มทักษะภาษาไทยของอำเภอ ระโนดจะลดลง

เมื่อศึกษาถึงผลการประเมินคุณภาพนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด ในกลุ่มทักษะภาษาไทย แยกเป็นรายสมรรถภาพ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2537 ถึงปีการศึกษา 2540 ปรากฏผลดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย แยกเป็นรายสมรรถภาพ

สมรรถภาพ	คะแนนเฉลี่ยร้อยละ				ค่าเฉลี่ย ร้อยละ
	2537	2538	2539	2540	
1. หลักเกณฑ์ทางภาษา	75.30	62.70	62.70	63.20	65.98
2. การฟัง	77.30	60.70	71.60	83.00	73.15
3. การอ่านออกเสียง	59.90	62.40	60.70	58.50	60.40
4. การอ่านในใจ	68.40	62.40	78.70	78.20	71.93
5. การเขียน	75.30	66.20	62.70	72.40	69.15
6. การอ่านเร็ว	67.30	72.40	61.60	68.40	67.43
7. การพูด	88.00	89.00	84.70	73.50	83.80
รวมเฉลี่ย	73.07	67.97	68.96	71.03	70.26

สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด (2540 : 9)

จากข้อมูลในตาราง แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะภาษาไทย เน้นรายสมรรถภาพ พบว่า สมรรถภาพด้านการอ่านออกเสียง นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 60.4 ซึ่งเป็นสมรรถภาพที่ต่ำกว่า สมรรถภาพอื่น แสดงให้เห็นว่า นักเรียนยังขาดทักษะด้านการอ่านออกเสียง

สุจินดา สุปารา (2524 : 1) กล่าวว่า

“สภาพการจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่านในปัจจุบัน ครูผู้สอนไม่ทราบว่าทำอย่างไร จึงจะช่วยให้เด็กมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นได้ จะเห็นได้ว่าการสอนทักษะการอ่าน ในโรงเรียนประถมศึกษาทั่ว ๆ ไป นั้น เมื่อเด็กมีปัญหาเกิดขึ้น ครูผู้สอนก็อ่านนำ แล้วให้นักเรียนอ่านตามเฉพาะคำนั้นซ้ำอีก ซึ่งเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ไม่ตรงตามหลักการเรียนรู้”

ดังนั้น การแก้ปัญหาคำอ่านของเด็ก จึงควรแก้ไขให้ตรงกับปัญหา โดยจำแนกนักเรียนออกเป็นกลุ่มมีปัญหา หรือข้อบกพร่องในการอ่าน ที่จะต้องได้รับการแก้ไขตั้งแต่เริ่มต้น ถ้าละเลยจะทำให้เด็กอ่านผิดตลอดไป จำเป็นที่ผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษาต้องตระหนักในการแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านของนักเรียนให้สามารถใช้ทักษะการอ่านออกเสียงเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย ถ่ายทอดความรู้ ความคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะครูผู้สอนต้องพัฒนาความคิดของนักเรียนให้มีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง ซึ่งครูควรมีแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทย เพื่อเป็นสื่อช่วยสอนและช่วยเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะทางภาษาอันเป็นเครื่องมือทำให้เกิดการเรียนรู้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมสำหรับแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้น เพื่อลดปัญหาในด้านทักษะการอ่านออกเสียง และยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) ปีการศึกษา 2542
2. เพื่อสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80/80
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงของนักเรียนก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลจากการศึกษาค้นคว้า จะช่วยให้ทราบถึงข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ)
2. ได้แบบฝึกและแผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
3. ผลของการใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย จะทำให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านด้านการอ่านคล่อง เขียนคล่อง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงขึ้น
4. เป็นแนวทางสำหรับครูระดับประถมศึกษา ที่จะสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะทักษะการอ่าน อันนำไปสู่ทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ที่ได้ผลสมบูรณ์ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย เพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาค้นคว้าไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านข้อมูล

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จำนวนนักเรียน 4 ห้องเรียน มีนักเรียน 135 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) จำนวน 30 คน

1.3 ตัวแปรที่จะศึกษา มีดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ใช้เวลาทดลอง 30 คาบ คาบละ 20 นาที (คาบซ่อมเสริมเวลา 15.30 - 16.10 น.)

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

2.1 ศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ในเรื่องต่อไปนี้

2.1.1 การอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ผิด

2.1.2 การออกเสียงคำควบกล้ำผิด

2.1.3 การออกเสียงอักษรนำผิด

2.2 สร้างและทดลองการใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ 11 แบบฝึก การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ 6 แบบฝึก การอ่านคำที่มีอักษรนำ 3 แบบฝึก

ศัพท์นิยามเฉพาะ

1. ข้อบกพร่องในการอ่าน หมายถึง การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยไม่ถูกต้อง ชัดเจน ตามเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ คำควบกล้ำ และอักษรนำ
2. แบบฝึกการสอนซ่อมเสริม หมายถึง กิจกรรม บทเรียน ข้อคำถาม ข้อความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนเป็นรายบุคคล
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย หมายถึง แบบทดสอบ ที่สร้างขึ้น จากประมวลคำที่นำมาสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริม และจุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เพื่อวัดความสามารถในการอ่าน ออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน
4. เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 หมายถึง เกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้เป็นระบบมาตรฐาน ในการพิจารณาหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียง
 - 4.1 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ของคะแนนทั้งหมด
 - 4.2 80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านได้ถูกต้องร้อยละ 80
5. แบบฝึกหัด หมายถึง แบบฝึกหัดท้ายแบบฝึกการอ่านออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 20 แบบฝึกหัด ๆ ละ 10 ข้อ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริม โดยใช้แบบฝึกมีความแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทาง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.1 ความหมายของการอ่าน

นักจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์ และนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

ชรรรถ มีสติ (2525 : 21) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่า “การอ่าน คือ การแปลความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิดและนำความคิดนั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเพียงเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงแต่เสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่าน จึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ”

ประไพ สุวัตติกุล (2525 : 13-14) สรุปว่า การอ่านเป็นการแปลความสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ใช้แทนคำพูดให้ได้ความหมายชัดเจนสมบูรณ์ โดยผู้อ่านจะต้องมีการรับรู้คำเข้าใจความหมาย และความต้องการที่จะสื่อความหมายของผู้เขียน สามารถจับใจความสำคัญและรวมความได้รวดเร็วถูกต้อง

บันลือ พฤษะวัน (2530 : 4) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า “คือความสามารถในการผสมผสานตัวอักษรให้เกิดความเข้าใจ และมีความรู้จากการผสมผสานของตัวอักษรนั้น”

มนัส อารีพงศ์ (2530 : 9) ได้สรุปความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยการแปลความจากตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่ใช้แทนคำพูดมาเป็นเรื่องราว หรือคำพูดที่มีความหมายอย่างสมบูรณ์

นิรันดร สุขปริดี (2530 : 11) สรุปความหมายของการอ่านว่า การอ่าน คือการเข้าใจความหมายจากตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ ซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการแปลความ การตีความ การขยายความ การจับใจความสำคัญและการสรุปความ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2531 : 917) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า “การอ่าน” หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ ออกเสียงตามตัวหนังสือ ดูหรือเข้าใจความหมายจากตัวหนังสือ ตั้งเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การอ่านคือกระบวนการแปลความหมายจากตัวอักษร สัญลักษณ์ กลุ่มคำ หรือวลี และประโยคออกมาเป็นความคิดอย่างมีเหตุผล โดยอาศัยความสามารถในการแปล การตีความ การจับใจความสำคัญ และการสรุปความ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างมีจุดมุ่งหมาย

1.2 ลักษณะของกระบวนการอ่าน

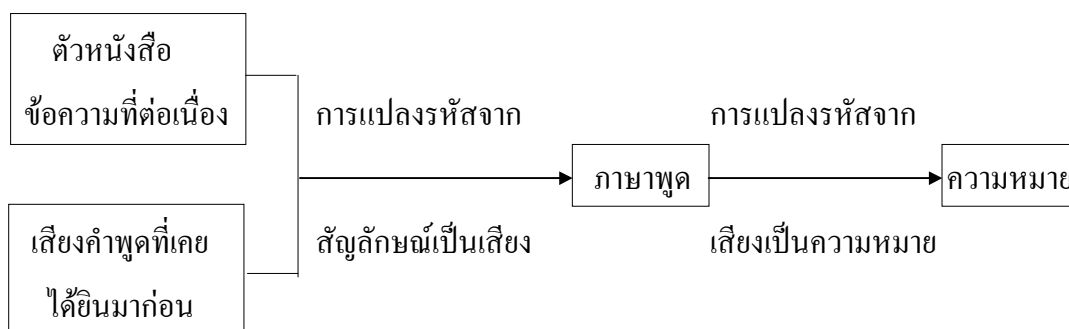
ประเทิน มหาจันทร์ (2523 : 31) ได้สรุปว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการทางกาย เมื่อร่างกายตอบสนองต่อสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็น ซึ่งประกอบด้วยทักษะแห่งการเคลื่อนไหวด้านต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหวทางสายตาแล้วส่งข้อมูลที่ได้รับไปยังสมอง

2. กระบวนการทางสมอง ในขณะที่สายตาควาดไปตามเส้นของบรรทัดของตัวอักษร สัมผัสต่าง ๆ จะรับรู้ และสมองจะแปลความหมายทันที กระบวนการทางสมองขึ้นอยู่กับ

กับกระบวนการทางกายเป็นอันมาก เพราะการรับรู้ทางสายตาเป็นการเริ่มต้นของกระบวนการในการอ่าน

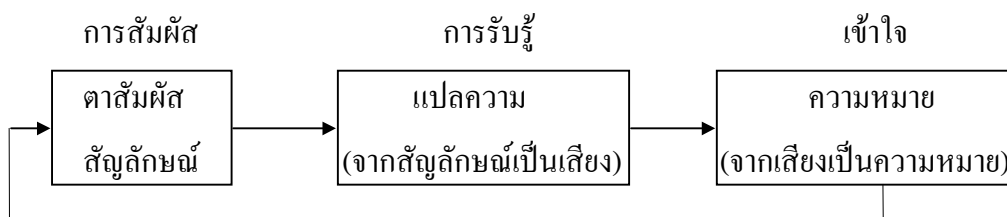
กู๊ดแมน (เพ็ญแข สุภิกิตย์. 2528 : 10 อ้างอิงจาก Goodman. 1968 : 16) ได้สรุปกระบวนการของการอ่านในแผนผังข้างล่างนี้

ภาพประกอบ 1 สรุปกระบวนการอ่านของกู๊ดแมน

ผู้อ่านในระยะเริ่มเรียนที่ยังอ่านไม่เก่งจะรับเอาสัญลักษณ์ทางภาษาเขียนหรือตัวหนังสือ ไปรวมกับประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเสียงและคำพูดที่เคยได้ยินมาก่อน จากนั้นก็แปลรหัสจากภาษาเขียนออกมาเป็นเสียงพูด แล้วผู้อ่านจึงแปลรหัสจากเสียงพูดมาเป็นความหมาย จึงเกิดความเข้าใจในการอ่าน การอ่านออกเสียงจะใช้กระบวนการทั้ง 3 ชั้น คือ จากชั้นที่ 1 ข้ามชั้นที่ 2 ไปยังชั้นที่ 3 เลย กล่าวคือ เมื่อผู้อ่านเห็นตัวหนังสือก็จะตีความหมายออกมาเลย ไม่ต้องแปลรหัสจากตัวหนังสือมาเป็นเสียง อย่างไรก็ตามผู้อ่านในใจอาจใช้ทั้ง 3 ชั้นก็ได้ แต่ไม่ปรากฏเสียงออกมา ส่วนอัตราเร็วในการอ่านจะช้ากว่าคนที่อ่านจากชั้นที่ 1 ผ่านไปยังชั้นที่ 3

จากเอกสารที่กล่าวมาของลักษณะกระบวนการอ่านพอสรุปได้ว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย การสัมผัส การรับรู้ และการเข้าใจความหมาย ซึ่งอาจจะต้องมีการย้อนกลับ เพราะอ่านแล้วไม่เข้าใจ ซึ่งแสดงเป็นแผนภูมิดังนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงกระบวนการอ่าน

1.3 องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน

จุฑามาศ สุวรรณโครธ (2519 : 27-29) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านว่า

“การอ่านซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจและได้ผลคุ้มค่าจากการอ่านประกอบด้วย

1. รู้จักเลือกให้ตรงกับความต้องการ
2. จับใจความได้
3. รู้จักบันทึกการอ่าน
4. มีวิจารณ์ญาณในการอ่าน คือสามารถชี้ได้ว่าหนังสือเล่มใดไม่ดีเพียงใด โดย

การอ่านหนังสือแนวเดียวกันหลาย ๆ เล่ม

5. อ่านได้เร็ว
6. มีนิสัยรักการอ่าน”

จากเอกสารที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านมี 6 ประการ ดังนี้ คือ

1. เรียงลำดับเรื่องราวก่อนหลังได้
2. ความสามารถในการรับรู้โดยสายตา
3. เข้าใจความหมายของคำ
4. จับความสำคัญของเรื่องได้
5. ความสามารถในการวิเคราะห์
6. มีนิสัยรักการอ่าน

1.4 ความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา

หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 52-54) กำหนดจุดประสงค์ของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านได้ถูกต้อง คล่องแคล่วรวดเร็ว
2. อ่านจับใจความและเข้าใจถูกต้อง
3. อ่านได้โดยไม่ต้องอ่านย้อนหน้าย้อนหลัง
4. เข้าใจความสัมพันธ์ในเนื้อเรื่อง รู้รายละเอียด สามารถขยายความได้
5. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
6. วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน
7. เข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ในเรื่องที่อ่านได้
8. อ่านในใจได้โดยไม่ทำปากขมุขมิบ
9. เข้าใจจุดประสงค์และเจตคติของผู้เขียนได้

จากความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา ที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การสอนอ่านก็เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่าน และสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี

1.5 ความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง

การเรียนการสอนอ่านออกเสียงนั้นถือว่าเป็นกิจกรรมระหว่างครูกับนักเรียน ไม่ใช่ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน เพราะถ้าเป็นกิจกรรมระหว่างนักเรียนแล้ว ก็กลายเป็นเรื่องของการประกวดไป ดังนั้น ถ้าจะมีการกำหนดให้นักเรียนคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอ่านออกเสียงให้เพื่อนในห้องฟัง จะต้องมีการตั้งจุดมุ่งหมายอย่างแน่นอนว่าเป็นการอ่านออกเสียงเพื่ออะไร เพราะการเรียนการสอนอ่านออกเสียง จำเป็นต้องมีการตั้งจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ ซึ่งกรมวิชาการได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงดังนี้

กรมวิชาการ. (2534 : 56) ได้กำหนดความมุ่งหมายในการอ่านออกเสียงในคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1. เพื่อให้สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีและความนิยม
2. เพื่อให้สามารถใช้เสียงได้ถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่อ่าน
3. เพื่อให้สามารถจับใจความที่อ่านได้
4. เพื่อการถ่ายทอดข่าวสารหรือเรื่องราวให้ผู้อื่นทราบ
5. เพื่อความบันเทิง เช่น การอ่านวรรณคดีทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง นอกจากนั้นยังทำให้ผู้ฟังและผู้อ่านเกิดความซาบซึ้งในรสของวรรณคดีอีกด้วย
6. เพื่อให้ผู้อ่านได้ปรับปรุงตนเองทั้งในด้านการอ่านและการพูด
7. เพื่อฝึกการพูดต่อหน้าชุมชน ด้วยการอ่านออกเสียง จะทำให้เกิดความมั่นใจ
8. เพื่อให้เกิดความสนใจในการอ่าน จะได้แก้ไขสิ่งที่บกพร่องและส่งเสริมในสิ่งที่ดียิ่งขึ้น
9. เพื่อให้เกิดความสนใจในการอ่าน อยากอ่านต่อไปเรื่อย ๆ
10. เพื่อพัฒนาทักษะเบื้องต้นของการอ่านในใจ

ประกาศรี สืออำไพ (2524 : 335) ได้สรุปความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง

ดังนี้

1. ให้มีทักษะการอ่านอย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน และถูกต้องรวดเร็ว
2. ให้เกิดความรื่นเริงและเพลิดเพลิน
3. สังเกต จังหวะและลีลาการอ่าน ทำให้รู้จักรสไพเราะของวรรณคดียิ่งขึ้น
4. เผยแพร่เนื้อหาให้ทราบทั่วกัน
5. มุ่งการอ่านออกเสียงเป็นสำคัญ การจับใจความหรือจำเรื่องราวได้มากน้อยเป็นสิ่งรองลงมา นักเรียนอาจนำไปอ่านในใจทบทวนได้เองต่อไป
6. ฝึกอ่านให้เหมือนเสียงพูด เพื่อให้ผู้ฟังสนใจไม่เบื่อหน่าย

อย่างไรก็ตามจุดประสงค์ของการอ่านออกเสียง นอกจากเพื่อการอ่านให้ถูกต้องตามอักขรวิธีและความนิยมแล้ว ยังเป็นการตรวจสอบการอ่านออกเสียงเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องการอ่านประเภทต่าง ๆ จะได้นำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในอนาคตต่อไป

1.6 ข้อควรคำนึงในการอ่านออกเสียง

คู่มือการสอนอ่านภาษาไทย (กรมวิชาการ. 2534 : 11-12) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการอ่านออกเสียงไว้ดังนี้

1. การอ่านร้อยแก้ว
 - 1.1 อ่านชัดเจน ฟังอ่านออกเสียงพยัญชนะทุกตัวให้ชัดเจน โดยเฉพาะการออกเสียงตัว ร ล และควบกล้ำ ร ล ว เป็นต้น
 - 1.2 อ่านถูกต้อง สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีของไทย ไม่อ่านตกหล่นหรือเพิ่มคำขึ้นมา
 - 1.3 อ่านคล่อง รู้จักกวาดสายตา อ่านล่วงหน้าไปก่อนและออกเสียงตามภายหลัง เพื่อให้อ่านข้อความได้ต่อเนื่องกันไม่หยุดชะงัก
 - 1.4 การเว้นจังหวะและวรรคตอนถูกต้อง
 - 1.5 น้ำเสียงแสดงอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง เป็นแบบคำพูด หรือคำบรรยาย
 - 1.6 ท่าทางในการอ่าน เน้นการจับหนังสือที่ถูกต้อง
2. การอ่านร้อยกรอง เริ่มต้นด้วยการฝึกอ่านคำคล้องจอง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 อ่านเพื่อหาคำสัมผัส และฝึกฝนการเขียนคำคล้องจอง 2 คำ 3 คำ และมากกว่านั้น ตามลำดับ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 เพิ่มการฝึกอ่านกลอนแปดเป็นการอ่านทำนองเสนาะ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้อ่านได้รสไพเราะ และความงามของภาษาที่เกิดจากทำนองการสัมผัสคำและสำนวนภาษาที่เกิดจากทำนองการสัมผัสคำ และสำนวนภาษาเพื่อปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการเรียนวรรณคดี
3. ท่าทางในการอ่าน
 - 3.1 ให้นั่งหรือยืนอย่างสบาย
 - 3.2 จับหนังสือถูกต้อง จับง่าย
 - 3.3 มีแสงสว่างพอเหมาะ แสงต้องเข้าทางด้านซ้ายโค้งไปทางข้างหลัง
 - 3.4 ระยะหนังสือห่างจากสายตาประมาณ 15 นิ้ว
 - 3.5 หน้าหนังสือเอียงเข้าหาตัวเล็กน้อย

จากเอกสารที่กล่าวมา จะเห็นว่าในการอ่านออกเสียงนั้นควรคำนึงถึงหลายประการ จึงจะส่งผลให้การอ่านออกเสียงของนักเรียนมีประสิทธิภาพ ข้อความที่ควรคำนึงใหญ่ ๆ พอสรุปได้ 2 ประการ คือ

1. สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีของไทย ทั้งการอ่านร้อยแก้วและร้อยกรอง
2. ทำทางในการอ่าน

1.7 ปัญหาในการอ่านออกเสียง

ศรียา นิยมธรรม และประภัศสร นิยมธรรม (2525 : 113-114) กล่าวว่าไว้ว่า

ปัญหาในการอ่านออกเสียง ก็คือ ความล้มเหลวในการอ่าน และได้สรุปสาเหตุใหญ่ ๆ ได้ 2 ประการ คือ

1. ความบกพร่องด้านพันธุกรรมหรือร่างกาย ได้แก่ ความบกพร่องทางสายตา การได้ยิน ความสับสนใช้มือซ้าย-ขวา ความพิการทางสมอง เป็นต้น สาเหตุเหล่านี้ ทำให้นักเรียนอ่านช้า สะกดตัวไม่ถูก แปลความไม่ได้ ออกเสียงไม่ชัดลึ้มง่าย
2. ความบกพร่องทางจิตวิทยา เช่น สภาพทางบ้าน ทางโรงเรียน อารมณ์แรงจูงใจ สติปัญญา การปรับตัวทางสังคม

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2517 : 26-29) ได้รวบรวมปัญหาในการอ่านของเด็กไทย ซึ่งตรงกับความเห็นของ อ่ำไพ สุจริตกุล ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. อ่านไม่ได้ มักเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กเริ่มเรียน เพราะยังจำหลักเกณฑ์ไม่ได้
2. อ่านผิดหรืออ่านออกเสียงคำไม่ถูกต้อง เช่น ขมุกขมัว มักอ่านว่า ขะ-มุก-วะ-มัว การอ่านที่ถูกต้อง คือ ขะ-หมุก-วะ-มัว เป็นต้น
3. ออกเสียงผิด เช่น ออกเสียง ร เป็น ล เช่น โรงเรียน อ่านเป็น โลง-เลียน อ่านออกเสียงควบกล้ำผิด เช่น ปรับปรุง อ่านเป็น ปับ-ปุง
4. อ่านช้า
5. จับใจความของเรื่องไม่ได้

6. อ่านย้อนหน้าย้อนหลัง
7. อ่านกลับ เช่น บอก อ่านเป็น กอบ เพราะประสาทสายตาทำงานสับสน
8. อ่านข้าม

สมิธ และจอห์นสัน (Smith and Johnson. 1972 : 96-97) ได้แยกประเภทสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน สรุปได้ดังนี้

1. ระดับสติปัญญา (Intelligence) เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะทำงานที่ย่างยากซับซ้อนได้มากกว่าเด็กที่มีสติปัญญาที่ต่ำกว่า
2. วุฒิภาวะและความพร้อม (Maturation and Readiness Skills) เด็กจะเริ่มเรียนอ่านได้ก็ต่อเมื่อมีวุฒิภาวะและความพร้อม
3. แรงจูงใจ (Motivation) เด็กที่มีความกระตือรือร้นในการอ่าน จะเป็นนักอ่านที่ดี
4. สภาพร่างกาย (Physical Condition)
5. สภาพทางอารมณ์ (Emotional condition)
6. สภาพแวดล้อม (Environmental condition)

จากเอกสารที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นว่าปัญหาในการอ่านออกเสียงนั้น เป็นสิ่งที่ครูควรตระหนัก และหาหนทางแก้ไข ปัญหาในการอ่านออกเสียงพอสรุปได้ว่า ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ ด้านดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย เป็นสภาพของเด็กเอง
2. องค์ประกอบทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ สติปัญญา การปรับตัวทางอารมณ์ สังคม และความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตัวเอง
3. องค์ประกอบทางด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพโรงเรียน ครอบครัว หลักสูตร วิธีสอน เป็นต้น

1.8 วิธีหาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (2525 : 115) ได้กล่าวถึงเรื่องการหาข้อบกพร่องด้านการอ่านออกเสียงโดยใช้แบบทดสอบ สรุปได้ว่า แบบทดสอบประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย ๆ เกี่ยวกับคำศัพท์ ความเข้าใจ อัตราเร็วและความสนใจในการอ่าน

ประเทิน มหาจันทร์ (2523 : 247-248) กล่าวถึงการประเมินผลการอ่านของเด็กว่า จะต้องทำในระดับรวม ๆ ก่อน โดยต้องเริ่มทำในระดับชั้นเรียน ต่อมาจึงทำในระดับกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย จนถึงการจัดเป็นรายบุคคล เพื่อวิเคราะห์หาค้นหารายละเอียดคนนำไปสู่การแก้ไขต่อไป

เพ็ญแข สุภิกิตย์ (2528 : 45) ได้สรุปรูปแบบของเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบเพื่อหาข้อบกพร่องในการอ่านไว้ 3 รูปแบบ คือ

1. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) เป็นข้อสอบอย่างมีแบบแผน ใช้วัดเกี่ยวกับเรื่องการอ่านคำศัพท์ และความเข้าใจ ซึ่งในต่างประเทศใช้กันอย่างกว้างขวาง ส่วนในประเทศไทย แบบทดสอบการอ่านที่เป็นแบบมาตรฐานมีน้อย ส่วนใหญ่จะสร้างขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์ในการวิจัย

2. แบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบแล้ว (Prepared Informal Inventories) เป็นแบบทดสอบที่มีบริษัทหลายแห่งสร้างขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์ในการวินิจฉัยการอ่านของนักเรียน

3. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher Made Informal Inventories) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดอย่างไม่เป็นแบบแผน ครูสามารถสร้างแบบทดสอบขึ้นเอง เพื่อวัดความสามารถในการอ่าน จะวัดด้านการจำคำศัพท์ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจเพื่อจับใจความ โดยอาศัยความรู้ทั้งกระบวนการอ่านและโครงสร้างของแบบทดสอบ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองนี้ มีข้อได้เปรียบกว่าแบบทดสอบอื่น ๆ คือ ครูสร้างได้ครอบคลุมเรื่องที่สอน และเรื่องที่ต้องการวัดได้มากกว่า เพราะครูสามารถเลือกเรื่องที่จะอ่านได้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการอ่านของเด็ก และสร้างคำถามที่สามารถวัดพัฒนาการของเด็กได้อย่างถูกต้อง

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

ความหมายของแบบฝึก

ขจิรัตน์ หงษ์ประสงค์ (2524 : 15) กล่าวว่า “แบบฝึกและแบบฝึกหัด เป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ครูใช้ฝึกทักษะหลังจากที่นักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากแบบเรียนแล้ว”

พรสวรรค์ คำบุญ (2534 : 17) กล่าวว่า “แบบฝึกสร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะให้แก่ นักเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกที่มีกิจกรรมให้นักเรียนกระทำ เช่น การตั้งโจทย์ให้นักเรียนตอบ หรือการยกข้อความมาฝึกทักษะหลังจากที่เรียนไปแล้ว โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน”

จากความหมายของแบบฝึกที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า แบบฝึก หมายถึง อุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกเพื่อเพิ่มพูนทักษะในด้านต่าง ๆ โดยมีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนกระทำ

ความสำคัญของแบบฝึก

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517 : 63) กล่าวว่า “แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้นเพื่อฝึกทักษะหลังจากเรียนเนื้อหาไปแล้ว แบบฝึกเป็นสิ่งที่ช่วยการสอนของครูให้ประสบความสำเร็จ เพราะการใช้แบบฝึกที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด จะช่วยทุ่นเวลาในการสอน กฎเกณฑ์ การยกตัวอย่าง ทั้งยังเป็นการวัดผลการเรียนการสอนในแต่ละเรื่องด้วย”

นิภา ชวนะพานิช (2518 : 5) กล่าวว่า “แบบฝึกช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น เพราะแบบฝึกหัดหรือแบบฝึกทักษะ ทำให้นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้น”

อ้อมน้อย เจริญธรรม (2534 : 54) กล่าวว่า “แบบฝึกสามารถนำทักษะทางภาษาได้ทุก ๆ ด้าน ถ้านักเรียนมีโอกาสได้ฝึกหัดจนเกิดความเข้าใจจริง ๆ แบบฝึกจะช่วยในการสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จ”

ประยงค์ งามจิตร (2533 : 41) กล่าวสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนมีความชำนาญแม่นยำใน

บทเรียนนั้น ๆ และก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี กรรณิการ์ สุกรเวทย์ศิริ (2533 : 54) กล่าวทำนองเดียวกันพอสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แบบฝึกสามารถฝึกทักษะทางภาษาได้ทุก ๆ ด้าน นอกจากนี้แบบฝึกยังช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาได้อย่างกว้างขวาง

ดังนั้น แบบฝึกจึงมีความสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษา ตลอดจนสามารถกระตุ้นความสนใจให้เกิดขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดียิ่งขึ้น

ประโยชน์ของแบบฝึก

อ้อมน้อย เจริญธรรม (2534 : 108) กล่าวว่า “ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย นักเรียนจะเข้าใจบทเรียนได้ดี ขึ้นอยู่กับการทำให้นักเรียนได้รับการฝึกสม่ำเสมอ ทั้งนี้เพราะภาษาไทยเป็นวิชาในกลุ่มทักษะ ซึ่งจะเกิดความคล่องแคล่วได้ดีถ้ามีการฝึกหัดสม่ำเสมอ” รัชณี ศรีไพรวรรณ (2517 : 189) กล่าวสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งแบบฝึกมีประโยชน์ดังนี้

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

กรรณิการ์ สุกรเวทย์ศิริ (2533 : 54) กล่าวทำนองเดียวกัน พอสรุปได้ว่า การฝึกทักษะทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง เข้าใจบทเรียนง่ายขึ้น นอกจากนี้ การฝึกฝนจะทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น สามารถประเมินผลงานของตนเองได้ ตลอดจนได้ฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย สามารถทำเองได้ตามลำพัง

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517 : 72) กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องศึกษาองค์ประกอบและเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน ลักษณะแบบฝึกที่ดีจึงมีลักษณะดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาง่าย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้อย่างรวดเร็ว
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาได้ด้วยตนเอง

พรรณธิดา อ่อนแสง (2532 : 45-46) กล่าวว่า

“แบบฝึกควรสร้างเพื่อจะฝึกสิ่งที่จะสอนและเกี่ยวข้องกับนักเรียน คำพูดและเนื้อหาควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว เช่น จากบทสนทนา การอ่าน และการพูดคุยกันของท้องถิ่น สิ่งที่ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ และเข้าใจง่าย ไม่น่าเบื่อ และที่สำคัญจะต้องช่วย และกระตุ้นให้เด็กสนใจใคร่ฝึก”

บิลโลว์ (Billow. 1962 : 87) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกสรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีนั้นจะต้องดึงดูดความสนใจและสมาธิของเด็ก เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เปิดโอกาสให้เด็กฝึกเฉพาะอย่าง ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัย วัฒนธรรมประเพณี ภูมิหลังทางภาษาของเด็ก แบบฝึกที่ดีควรจะเป็นแบบฝึกสำหรับเด็กเก่งและสอนซ่อมเสริมสำหรับเด็กอ่อนในขณะเดียวกัน นอกจากนี้แล้วควรใช้หลายลักษณะ และมีความหมายต่อผู้ฝึกอีกด้วย

นอกจากนี้ ริเวอร์ (Rivers. 1968 : 97-105) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ 8 ประการ คือ

1. บทเรียนทุกเรื่องควรให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกมากพอ ก่อนที่จะเรียนเรื่องต่อไป
2. การฝึกแต่ละครั้งควรฝึกเพียงแบบฝึกเดียว
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. สิ่งที่ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ
5. คำพูดหรือเนื้อหาในแบบฝึกควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
6. แบบฝึกควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิดด้วย

7. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

8. การฝึกควรฝึกในสิ่งที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

จากแนวความคิดที่กล่าวแล้วพอสรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. แบบฝึกจะต้องเรียงจากแบบฝึกที่ง่ายไปแบบฝึกที่ยากขึ้น
3. แบบฝึกควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิด
4. แบบฝึกควรมีหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
5. การฝึกควรฝึกในสิ่งที่มีความหมายต่อผู้ฝึก และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

หลักในการสร้างแบบฝึก

รัชณี ศรีไพรวรรณ (2517 : 412-413) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพว่า ต้องอาศัยหลักการในการสร้างหลายประการ กล่าวคือ

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยา พัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นการเรียนรู้
2. ให้ตั้งจุดมุ่งหมายว่า มุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก
4. ในแบบฝึกหัดมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังไม่ได้อ่าน ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่าย ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้
5. แบบฝึกควรมีความถูกต้อง ครูต้องตรวจพิจารณาดูให้ถี่ถ้วน อย่าให้มีข้อผิดพลาดได้
6. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง ต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก
7. ควรมีแบบฝึกหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เด็กรู้กว้างขวาง และส่งเสริมให้เกิดความคิด
8. กระดาษที่ให้เด็กทำแบบฝึกหัดต้องเหนียวและทนทานพอสมควร

พฐู ทั้งแดง (2534 : 17) กล่าวว่า “ในการสร้างแบบฝึกจะต้องใช้ภาษาที่เหมาะสมกับนักเรียน วัย และความสามารถตลอดจนคำนึงถึงหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบฝึกที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้วและส่งเสริมความคิด สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้”

อ้อมน้อย เจริญธรรม (2534 : 55-56) กล่าวว่า

“ในการเตรียมแบบฝึกจะต้องเตรียมแบบฝึกอย่างรอบคอบว่าจะใช้แบบฝึกทักษะแบบไหน อย่างไร และต้องพิจารณาว่า แบบฝึกทักษะนั้น ๆ ช่วยให้เกิดทักษะใด จนสามารถนำไปใช้ได้จริง โดยให้ฝึกทักษะสั้น ๆ แต่หลาย ๆ ครั้ง เพื่อเกิดทักษะเดียวกันจนเกิดความแม่นยำ แบบฝึกทักษะควรมีหลาย ๆ แบบ เด็กจะได้ไม่เบื่อ”

สลักจิต ตั้งสุจริตวงศ์ (2533 : 16) กล่าวไว้ทำนองเดียวกันว่า “แบบฝึกต้องคำนึงถึงตัวนักเรียน ความพร้อม ความสามารถ เนื้อหา การใช้สำนวน ภาษาและระยะเวลาในการทำแบบฝึก สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ แบบฝึกจะต้องไม่ยากและมีรูปแบบที่เหมาะสม”

จากแนวคิดที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกควรคำนึงถึงความสนใจและความสามารถของนักเรียน ดังนั้น การสร้างแบบฝึกควรมีความมุ่งหมายที่แน่นอนว่าจะฝึกด้านใด มีการกำหนดเวลาที่เหมาะสม เนื้อหาในแบบฝึกไม่ยากจนเกินไป มีคำชี้แจงง่าย ๆ และสั้น ๆ และต้องมีรูปแบบที่น่าสนใจ

หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528 : 175-180) กล่าวสรุปว่า ในการสร้างแบบฝึกนั้น หลักจิตวิทยาเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึง เพราะจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกให้สมบูรณ์เหมาะสมกับวัย ความสามารถและความสนใจของนักเรียน แนวทฤษฎีและจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึก มีความสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ที่สำคัญคือทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connectioned Theory) ของธอร์นไดค์ (Thorndike) ว่าเป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองของผู้เรียนในแต่ละขั้นอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยการเรียนรู้ 3 กฎ คือ

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กฎนี้กล่าวถึงความพร้อมของผู้เรียน ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ถ้าร่างกายเกิดความพร้อมแล้วได้กระทำย่อมเกิดความพึงพอใจ แต่ถ้ายังไม่พร้อมที่จะทำแล้วถูกบังคับ ให้กระทำจะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) กฎนี้กล่าวถึง ู้การสร้างความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร

3. กฎแห่งผลที่พอใจ (Law of Effect) กฎนี้กล่าวถึงผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรม การเรียนรู้แล้วว่าถ้าได้รับผลที่พึงพอใจ ย่อมอยากจะเรียนรู้ต่อไปอีก แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจ ก็ไม่อยากจะเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่าย

หทัย ต้นหยง (2528 : 41-43) ส่วนทฤษฎีฝึกสมอง (Mental discipline) เป็นทฤษฎีถ่ายโยงความรู้สึกที่เก่าแก่ที่สุดก่อนศตวรรษที่ 19 ส่วนใหญ่จะเน้นการเรียนรู้โดยการฝึกสมอง เพราะเชื่อว่าการฝึกให้ผู้เรียนจดจำ ฝึกคิดหาเหตุผลโดยสอนให้เข้าใจ และฝึกมาก ๆ จนเกิดเป็นทักษะ และความคงทนในการเรียนรู้ หลังจากสามารถถ่ายโยงไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเฉลียวฉลาด สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังกล่าวถึงทฤษฎีเสริมแรง (Reinforcement Theory) ของสกินเนอร์ (Skinner) ซึ่งเขาเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกิริยาสะท้อนหลังจากเกิดกระบวนการของสิ่งเร้าและการตอบสนอง ซึ่งอาจเป็นการเสริมแรงแบบมีเงื่อนไข ได้รับความพอใจจากรางวัลต่าง ๆ หรือเป็นการเสริมแรงแบบอุปนัย คือ ได้รับความพอใจที่มีความหวังหรือเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หนังสือเรียนซึ่งบรรจุเนื้อหาที่เข้าใจ เช่น บทเพลง ร้อยกรอง กิจกรรมที่สนุกสนานบันเทิงใจ เป็นต้น การเสริมแรงจึงเป็นทฤษฎีที่ประยุกต์ใช้ในวิชา ศิลปะ วรรณกรรม และการบันเทิงได้อย่างดี

หลักจิตวิทยาที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น จะช่วยเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกที่ดีเหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน ทั้งการเรียนการสอนจะสนุกสนาน นักเรียนมีความพอใจที่จะเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม

ความหมายของการสอนซ่อมเสริม

กรมวิชาการ (2535 : 133) ได้กล่าวถึง การสอนซ่อมเสริมไว้ว่า “การสอนซ่อมเสริม เดิมใช้คำว่า การสอนเพื่อเสริม และการสอนเพื่อแก้ไข เป็นศัพท์บัญญัติทางวิชาการ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Remedial Teaching” ซึ่งได้มีผู้รู้และนักการศึกษา ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้แตกต่างกัน ดังนี้

อำไพ สุจริตกุล (2514 : 141-153) กล่าวว่า “การสอนซ่อมเสริม คือการสอนเพื่อแก้ไขความบกพร่อง และส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ใหม่ ๆ ให้แก่เด็ก เป็นการสอนที่จัดขึ้นสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากครู”

บุญทัน อยู่ชมบุญ (2529 : 245) กล่าวว่า

“การสอนซ่อมเสริม คือ การสอนซ่อมสำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือช้ากว่าปกติ และสอนเสริมสำหรับนักเรียนที่เรียนเก่ง ทั้งนี้วิธีการต่าง ๆ จะแตกต่างจากที่ใช้กับนักเรียนปกติทั้งห้อง เด็กนักเรียนทั้งสองกลุ่มเป็นเด็กที่ครูจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง และเพื่อส่งเสริมสติปัญญาให้ขึ้นไปตามความสามารถของแต่ละคน”

สุภากร ราชกรกิจ (2529 : 5) กล่าวสรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริม คือการที่ครูพยายามหาวิธีการใหม่ ๆ มาสอนนักเรียนเรียนช้า ซึ่งไม่ใช่วิธีใช้กับเด็กปกติ แต่เป็นวิธีที่เหมาะสมกับระดับสติปัญญาของเด็กที่เรียนช้า ไม่ค่อยเข้าใจ ไม่ทันเพื่อน ผลการเรียนรู้ต่ำ พวกนี้ต้องได้รับความเอาใจใส่จากครูและผู้ปกครองตั้งแต่ระยะแรก ๆ ของการเรียนรู้ โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาตอนต้น

บันลือ พุกกะวัน (2530 : 16) กล่าวว่า “การสอนซ่อมเสริม คือ วิธีสอนอีกแบบหนึ่งที่ช่วยแก้ไข ส่งเสริมเด็กเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่มเล็กให้เรียนดีขึ้น เป็นการมุ่งที่จะช่วย

เหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน หรือมีปัญหาในการเรียนโดยเฉพาะ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้สามารถเรียนได้ทันเพื่อน”

ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2525 : 160) ได้กล่าวถึงการสอนซ่อมเสริมพอสรุปได้ว่า

“การสอนซ่อมเสริม คือ การสอนเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนช้า หรือเพื่อสอนนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการเรียน การที่ครูจะต้องจัดสอนซ่อมเสริมให้แก่ นักเรียน เพราะว่ามีนักเรียนเรียนไม่ทันเพื่อน ถ้าครูไม่ช่วยเหลือ ผลก็คือนักเรียนถูกทอดทิ้งและสอบตกไปในที่สุด นักเรียนที่มีข้อบกพร่องทางการเรียนก็เช่นกัน ถ้าครูไม่ช่วยเหลือแล้วแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนนักเรียนอาจจะเกิดปมด้อย และเรียนไม่ทันเพื่อนในที่สุดสอบตก และประสบความล้มเหลวทางการเรียน

จากความหมายที่มีผู้ให้คำจำกัดความการสอนซ่อมเสริมข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริม คือการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน ด้วยวิธีการใหม่ ๆ ที่เหมาะสมกับสติปัญญาและความสามารถของนักเรียน โดยอาจสอนเป็นรายบุคคล รวมทั้งการส่งเสริมให้นักเรียนที่เก่งมีทักษะการเรียนรู้ใหม่ ๆ

สาเหตุที่ต้องมีการสอนซ่อมเสริม

สมศักดิ์ ลินธุระเวชญ์ (2529 : 15) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดความจำเป็นที่ต้องมีการสอนซ่อมเสริม ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนต่ำ
2. นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา
3. การสอนที่ไม่ได้ผล กล่าวคือ ครูผู้สอนจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมที่จะทำให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้
4. สื่อการเรียนการสอนบางอย่างไม่ดีพอ เช่น ครูใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งนักเรียนอ่านแล้วไม่เข้าใจว่ามีความหมายอย่างไร ตัวอย่างในหนังสือไม่ดีพอ

กรมวิชาการ (2535 : 97) ได้กำหนดสาเหตุที่ต้องจัดให้มีการสอนซ่อมเสริมไว้ 4 ประการ คือ

1. นักเรียนมีสติปัญญาต่างกัน
2. สภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของนักเรียนแตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน
4. วิธีเรียนรู้หรือความสามารถเฉพาะตัวในการที่จะรับรู้เรื่องต่าง ๆ ของนักเรียนที่แตกต่างกัน

จึงสรุปได้ว่า สาเหตุที่จำเป็นที่จะต้องสอนซ่อมเสริมก็เพราะว่านักเรียนมีความสามารถแตกต่างกัน สภาพแวดล้อม รวมทั้งแรงจูงใจและวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

ในการเรียนการสอนมีองค์ประกอบที่ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จ หรือได้รับความล้มเหลวในการเรียนนั้น ๆ มีสาเหตุต่าง ๆ มากมาย มีผู้เสนอถึงสาเหตุเอาไว้ดังนี้

ประคอง สุททสาร (2526 : 195-196) กล่าวว่า

สาเหตุที่ทำให้เด็กเกิดความล้มเหลวในการเรียนนั้น มีองค์ประกอบใหญ่ ๆ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกายหรือชีววิทยา ได้แก่ ความบกพร่องของระบบการทำงานในร่างกาย เช่น การเห็น การได้ยิน การพูดที่ผิดปกติ ระบบประสาททำงานผิดปกติ เป็นต้น
2. องค์ประกอบทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ ระดับสติปัญญา การรับรู้ การปรับตัวทางอารมณ์และสังคม หรือความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง
3. องค์ประกอบทางด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพครอบครัว สภาพโรงเรียน หลักสูตร วิธีการสอนและตัวครู เป็นต้น

ในเอกสารการสอนชุดวิชาการระบบการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2523 : 9) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเรียนซ้ำไว้ดังนี้

โดยปกติสาเหตุของการที่ทำให้เด็กเรียนซ้ำ เนื่องจาก

1. ความบกพร่องทางร่างกาย ทั้งนี้เป็นตั้งแต่กำเนิดและที่เกิดขึ้นภายหลัง เช่น

สายตาไม่ดี หูฟังไม่ชัด อวัยวะในปากบกพร่องทำให้ออกเสียงไม่ดี เป็นต้น

2. ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา มักเป็นแต่กำเนิดหรือเป็นจากสิ่งแวดล้อม ทำให้มีปัญหาในการอ่าน ในการจับใจความสำคัญ และในการสังเกต

3. ความบกพร่องทางอารมณ์ ส่วนมากมีผลมาจากความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งจะทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียน ไม่มั่นใจ และมีทัศนคติไม่ดีต่อการเรียน

4. ความบกพร่องในการเรียน ส่วนมากเนื่องมาจากการฝึกฝนที่ไม่ถูกต้องมาก่อน เช่น การไม่มีนิสัยใฝ่รู้ และการไม่รู้จักแบ่งเวลา เป็นต้น

อาจกล่าวได้ว่าสาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาและเรียนได้ช้าเนื่องมาจากความบกพร่องทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา ด้านอารมณ์ และปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรู้

จุดมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริม

จุดมุ่งหมายสำคัญของการสอนซ่อมเสริมนั้น บุญทัน อยู่ชมบุญ (2529 : 246) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนแข่งขันกับตนเอง จนสามารถเรียนดีขึ้นกว่าเดิม
2. เพื่อให้เรียนทันเพื่อนในชั้น
3. เพื่อให้พบความสำเร็จ และเก่งยิ่งขึ้นจนสุดความสามารถของตน

ลือชา สร้อยพาน (2525 : 357) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริม เอาไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ต่ำให้มีพื้นฐานความรู้สูงขึ้นพอที่จะช่วยเรียนกับนักเรียนในกลุ่มในวิชาต่าง ๆ ได้ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนในวิชาหนึ่ง ๆ
2. ช่วยให้นักเรียนที่เรียนช้าให้มีความรู้ความเข้าใจทัดเทียมกับนักเรียนอื่น ๆ ในระหว่างที่มีการเรียนการสอน
3. เพื่อช่วยให้นักเรียนที่ไม่ผ่านการประเมินผลการเรียน มีความรู้เพียงพอ เพื่อให้สามารถสอบแก้ตัวในรายวิชาที่ต้องสอบแก้ตัว

4. เพื่อช่วยให้นักเรียนที่ผ่านการประเมินผลรายวิชา แต่มีผลการเรียนอยู่ในระดับที่ยังไม่เป็นที่พอใจ ให้มีความรู้ความสามารถดีขึ้น

5. เป็นการป้องกันหรือลดปัญหาที่จะเป็นผลต่อเนื่องติดตามมา คือ นักเรียนที่มีปัญหาการเรียน จะเป็นผู้ที่มีปัญหาด้านจิตใจและอารมณ์ เมื่อเกิดความวุ่นหรือไม่สบายใจ อับอาย หรือท้อใจเนื่องจากไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ก็แสดงออกทางอื่น เช่น หนีโรงเรียน เป็นต้น

จึงสรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริมมีจุดมุ่งหมายก็เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อให้เด็กได้สามารถเรียนได้ทันเพื่อน และสามารถเรียนรู้ได้ตามความสามารถของตนเอง

หลักการสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริมที่จะให้ได้ผลดีนั้น ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรคำนึงถึงหลักการซึ่งจะเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติได้ มีผู้เสนอหลักการสอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้

ประคอง สุททสาร (2526 : 195) ได้กล่าวถึงหลักการสอนซ่อมเสริม ไว้ดังนี้

1. ครูต้องวิเคราะห์ปัญหาของเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือก่อน โดยวิธีการวินิจฉัยเด็กจากรายละเอียดต่าง ๆ ของเด็กที่ควรทราบ เพื่อนำมาวางแผนการสอนซ่อมเสริมให้เหมาะสม จะสอนเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคลก็ได้

2. ครูจะต้องทราบวิธีการรับรู้ของเด็กแต่ละคนว่า มีจุดเด่นและจุดด้อยในการรับรู้ทางด้านใดบ้าง ครูจึงควรปรับการป้อนความรู้ในทางจุดเด่นและช่วยสอนซ่อมเสริม หรือแก้ไขในส่วนที่เป็นจุดด้อย

3. การสอนซ่อมเสริมควรสอนในเวลาเรียน ขณะที่เรียนร่วมกับเพื่อน ๆ หรือเวลาก่อนเข้าเรียนตอนเช้าและพักกลางวัน หรือหลังจากเลิกเรียนไปแล้ว ในการสอนแต่ละครั้งไม่ควรใช้เวลานานเกินไป

4. ควรใช้วิธีสอนใหม่ ๆ ไม่ซ้ำกับวิธีเดิมที่นักเรียนเรียนลืมหลามาแล้ว ควรหาวิธีสอนที่แปลกไปจากเดิม และไม่ควรถอนในสิ่งที่นักเรียนรู้แล้วซ้ำอีก เด็กจะเกิดความเบื่อหน่าย ถ้าจำเป็นต้องทำซ้ำความเดิมหรือทบทวนความรู้เดิมเพื่อเชื่อมโยงบทเรียนใหม่ ก็ควรใช้เวลาที่เหมาะสม

5. ครูควรวางแผนการสอนให้เหมาะสมกับเด็ก เพื่อจะได้ดำเนินการได้ถูกต้อง บรรลุผลที่ต้องการ เพราะเด็กแต่ละคนจะมีปัญหาที่แตกต่างกันไป ครูอาจจัดกลุ่มเด็กที่มีปัญหาค้ำคลึงกันไว้ด้วยกันก็ได้ และถ้าเด็กเรียนอ่อนหลายวิชา ควรแก้ไขหรือสอนซ่อมเสริมทีละอย่าง ไม่ควรสอนครั้งเดียวกันหลาย ๆ วิชา

6. ในการสอนให้ได้ผลดีนั้น ครูควรใช้อุปกรณ์มาประกอบการสอนให้มาก เพราะเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนจะเรียนรู้ได้จากรูปธรรมมากกว่าทางนามธรรม ให้เด็กเรียนปนเล่นกับอุปกรณ์ที่ครูจัดหามาให้เพื่อซ่อมเสริมเฉพาะเรื่อง

7. ครูควรติดตามผลการพัฒนาของเด็กอย่างใกล้ชิดว่าหลังจากการสอนซ่อมเสริมแล้ว เด็กมีพัฒนาการขึ้นมากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะได้วางแผนขั้นต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ

8. ครูต้องรู้จักกระตุ้นให้เด็กเกิดแรงจูงใจในการเรียน รู้จักวิธีเสริมพลังเพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับเด็ก พยายามช่วยให้เด็กได้รับความสำเร็จในการเรียน

9. ครูที่สอนซ่อมเสริมควรมีความรัก เมตตาเด็ก เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องใจเด็ก รู้จักนำความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาเด็กมาใช้แก้ปัญหา ครูจะต้องเป็นผู้มีสุขภาพจิตดี มีอารมณ์แจ่มใส ร่าเริง ไม่โกรธง่าย และใช้หลักจิตวิทยาในการแก้ปัญหา

10. การสอนซ่อมเสริมควรได้รับความร่วมมือระหว่างครูใหญ่ ครู นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ ด้วย จึงจะทำให้โครงการสอนซ่อมเสริมมีประสิทธิภาพ

ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2525 : 155) ได้กล่าวถึงหลักการสอนซ่อมเสริมเอาไว้ว่า

การสอนซ่อมเสริมต้องเป็นการสอนเพื่อช่วยเหลือนักเรียนจัดข้อเสีย หรือข้อบกพร่องของนักเรียน ตลอดจนการเรียนที่ไม่ถูกวิธีให้หมดไปเพื่อซ่อมให้ดีขึ้น ลักษณะของการสอนซ่อมเสริมควรจะเป็นดังนี้

1. ต้องรู้ข้อบกพร่องของนักเรียน เพราะเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยเหลือนักเรียนเพื่อจะได้แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนได้ถูกต้อง โดยการสังเกต สอบถาม หรือทดสอบเมื่อรู้ข้อบกพร่องของนักเรียนแล้วจึงลงมือทำการสอน และเมื่อสอนไประยะหนึ่งจึงทำการทดสอบซ้ำ เพื่อรู้ความงอกงามของนักเรียน

2. ต้องเริ่มจากประสบการณ์พื้นฐานต่าง ๆ ของนักเรียน บทเรียนควรจัดให้เหมาะสมกับความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของนักเรียน
3. เลือกวัสดุการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น
4. ครูจะต้องเป็นผู้กระตุ้นและให้กำลังใจแก่นักเรียน โดยยึดหลักดังนี้
 - 4.1 ทำให้นักเรียนเข้าใจครู ให้รู้ว่าครูให้ความรู้และครูต้องมีความเข้าใจในตัวนักเรียน พร้อมทั้งจะช่วยเหลือและให้ความเป็นกันเอง
 - 4.2 ให้นักเรียนทำงานและประสบความสำเร็จในงานที่ทำ โดยอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในงานที่ทำ เริ่มจากงานที่ง่าย ๆ ไปหางานที่ยาก ให้กำลังใจและคำชมเชย และให้นักเรียนประเมินตนเอง โดยให้รู้ความก้าวหน้าของตน

กรมวิชาการ (2535 : 27) ได้กำหนดหลักการสอนซ่อมเสริมเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน ดังนี้

1. ศึกษาสาเหตุของปัญหาที่ทำให้นักเรียนเรียนอ่อน เช่น การหยุดเรียน บ่อย ๆ สุขภาพไม่สมบูรณ์ ร่างกายพิการ ขาดความพร้อม สติปัญญาต่ำเหล่านี้ เป็นต้น เพื่อหาทางสอนซ่อมเสริมได้ตรงกับสาเหตุ
2. ชี้แจงปัญหาให้ผู้ปกครองของนักเรียนเข้าใจ เพื่อขอความร่วมมือในการแก้ปัญหาหรือสาเหตุนั้น
3. ถ้านักเรียนเรียนอ่อนหลายๆ วิชา ควรแก้ไขหรือซ่อมเสริมทีละอย่าง ไม่ควรสอนซ่อมเสริมครั้งเดียวกันหลาย ๆ วิชา
4. ระยะเวลาของการสอนซ่อมเสริม อาจสอนในเวลาเรียน ขณะที่เรียนร่วมกับเพื่อน ๆ เวลาก่อนเข้าเรียนในตอนเช้า ขณะรับประทานอาหารกลางวัน หรือหลังจากโรงเรียนเลิกแล้ว ในการสอนแต่ละครั้งไม่ควรใช้เวลานานเกินไป
5. ไม่ควรสอนสิ่งที่นักเรียนรู้แล้วซ้ำอีก ถ้าจำเป็นต้องท้าวความหรือทบทวนความรู้เพื่อให้ติดต่อกับเนื้อหรือเกี่ยวโยงกัน ควรใช้เวลาเพื่อการนั้นเพียงระยะสั้น ๆ
6. วิธีสอน ควรใช้วิธีการใหม่ ๆ ไม่ซ้ำกับวิธีการเดิมที่นักเรียนเรียนมา ตลอดจนอุปกรณ์การสอนก็ควรได้จัดเพิ่มเติมให้แปลกไปจากเดิม

7. หลังจากมีการสอนซ่อมเสริมไปแล้ว ครูต้องติดตามผลงานอย่างใกล้ชิดอย่างสม่ำเสมอ

รุ่งทิวา จักรกร (2527 : 212-213) ได้ให้หลักใหญ่ ๆ ไว้สำหรับการสอนซ่อมเสริม ดังนี้

1. ให้เด็กฝึกฝนภาคปฏิบัติมาก ๆ
 2. จัดกิจกรรมและแบบฝึกหัดที่น่าสนใจที่ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน และไม่ซ้ำซาก โดยเน้นการสอนแบบรายบุคคลให้มากที่สุด
 3. จัดสถานที่พิเศษให้เด็กหรืออาจจัดแบ่งเป็นกลุ่มในห้องเรียนปกติก็ได้ แต่ไม่ควรให้เด็กเกิดความรู้สึกมีปมด้อย
 4. ถ้าเด็กมีข้อบกพร่องหลายอย่างก็ควรแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นทีละอย่าง และควรแก้ไขในสิ่งที่บกพร่องมากที่สุดก่อน
 5. ให้กำลังใจเด็กอย่างสม่ำเสมอ และใช้การเสริมแรงเมื่อเด็กฝึกฝนก้าวหน้าหรือสำเร็จตามเป้าหมาย
 6. การตั้งจุดประสงค์ควรทำในระดับที่ต่ำกว่าธรรมดา เพื่อให้เด็กสามารถบรรลุได้ และเกิดความภาคภูมิใจ
 7. ใช้วิธีการเข้าใจให้เด็กอยากทำ เช่น การใช้วิธีการค้นพบ ซึ่งครูเป็นผู้แนะแนวทางเพื่อให้นักเรียนค้นพบด้วยตนเอง
 8. สื่อการสอนจำเป็นมากสำหรับการสอนซ่อมเสริม ควรหาสื่อการสอนที่แปลกหรือพิเศษกว่าธรรมดา
 9. ควรมีการติดตามผลความก้าวหน้าของเด็กหลังจากเข้ารับการสอนซ่อมเสริมแล้วทุกระยะ และควรแจ้งให้เด็กทราบด้วย เพื่อจะได้มีกำลังใจเมื่อเห็นผลงานของตนเอง
- จากหลักการสอนซ่อมเสริมดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริมนั้นจะต้องวิเคราะห์เด็กเพื่อหาจุดเด่นจุดด้อย เวลาที่ใช้สำหรับการสอนซ่อมเสริมนั้นจะต้องใช้เวลาสั้น ๆ วิธีการสอนนั้นจะต้องไม่ซ้ำกับที่เคยสอนมาแล้ว จะต้องมีการวางแผนการสอน รู้จักใช้สื่อการเรียนการสอนที่แปลกใหม่ จะต้องมีการติดตามผลการสอนเป็นประจำ นอกจากนี้จะต้อง

กระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจเพื่อให้นักเรียนมีความต้องการที่จะเรียน ครูจะต้องให้ความรักเมตตาเด็ก และจะต้องมีการร่วมมือร่วมใจกันเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน

ประเภทของเด็กที่ต้องสอนซ่อมเสริม

ในการจัดการสอนซ่อมเสริมนั้น ครูผู้สอนสามารถจัดการให้กับนักเรียนคนใดคนหนึ่งก็ได้ที่ประสบความล้มเหลวทางการเรียน เรียนไม่เท่าที่ควร หรือไม่อาจจะเรียนได้ดีตามความสามารถที่แท้จริง ฉะนั้น จะเห็นได้ว่าไม่เฉพาะเด็กเรียนช้า สติปัญญาต่ำเท่านั้น ที่ควรได้รับบริการสอนซ่อมเสริม หากแต่จะรวมเอาเด็กประเภทต่าง ๆ ที่มีผลการเรียนหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าสติปัญญาด้วย ซึ่ง ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (2525 : 24) ได้ประมวลประเภทต่าง ๆ ของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควรไว้ 5 ประเภทคือ

1. พวกที่มีสมรรถวิสัยระดับปานกลาง เด็กพวกนี้มีความสามารถและระดับสติปัญญาในขั้นที่จะเรียนตามปกติได้ หากแต่ผลงานและผลการเรียนที่แสดงออกมาให้เห็นถึงความสามารถที่ต่ำกว่าระดับสติปัญญา เด็กพวกนี้จึงมีปัญหายุ่งยากในการเล่าเรียน จนทำให้ประสบความล้มเหลวทางการเรียน ซึ่งนำไปสู่การเกิดความคับข้องใจ การมีปัญหาทางอารมณ์ซึ่งล้วนเป็นเรื่องที่จะขัดขวางการเรียนรู้ทั้งสิ้น เด็กประเภทนี้มักพบบ่อยและควรได้รับการช่วยเหลือ

2. พวกเรียนช้า (slow learner) เด็กประเภทนี้มีระดับ I.Q. ระหว่าง 80-90 จึงได้ชื่อว่าเป็นพวกเรียนช้าหรือสมองช้า เด็กพวกนี้ไม่อาจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพึงพอใจได้ในขั้นเรียนปกติผลการเรียนของเด็กพวกนี้จึงมักล้าหลังคนอื่น หรือที่เรียกกันว่าเรียนไม่ทันเพื่อน

3. เด็กฉลาด เด็กที่มีระดับความสามารถสูง แต่กลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควร ก็เป็นเด็กอีกประเภทหนึ่ง ที่ควรนำไปสู่โปรแกรมการสอนซ่อมเสริม เด็กพวกนี้โดยปกติมักถูกละเลย เพราะครูก็คิดว่าเป็นเด็กที่ช่วยตัวเองได้เก่งแล้ว จึงไม่น่าเป็นห่วง ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายได้ง่าย

4. เด็กไม่เต็มใจเรียน เด็กบางคนสามารถทำคะแนนได้ดีพอสมควร จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ในเวลาเรียนในชั้นมักไม่ค่อยสนใจ เด็กประเภทนี้มักเป็นเด็กที่มีปัญหาเนื่องจากขาดแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งเป็นหน้าที่ของครูที่สอนซ่อมเสริมจะต้องให้ความสนใจเช่นกัน

5. เด็กที่มีประสบการณ์และภูมิหลังจำกัด ได้แก่ เด็กที่มาจากครอบครัวซึ่งยึดมั่นในวัฒนธรรมและความเชื่อบางอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ รวมถึงเด็กที่มาจากครอบครัวที่ตั้งอยู่ห่างไกล มีปัญหาทางภูมิศาสตร์ เช่น ชาวเขา ชาวเรือ เป็นเหตุให้เด็กขาดโอกาสที่จะแสวงหาประสบการณ์หลาย ๆ อย่างที่เด็กทั่วไปได้รู้จักและเรียนรู้ ครูที่สอนซ่อมเสริมจึงต้องให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษ

ประกอบ สุทธาร (2526 : 196) ได้กล่าวถึงเด็กที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริมเอาไว้ว่า

เด็กคนใดที่ประสบความล้มเหลวทางการเรียน เรียนไม่ดีเท่าที่ควร หรือไม่อาจเรียนได้ดีตามความสามารถที่แท้จริง ซึ่งแบ่งเป็นประเภทดังนี้

1. เด็กเรียนช้า (มี I.Q. ประมาณ 80-90)
2. เด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้อย่างเฉพาะอย่าง
3. เด็กฉลาด
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย เช่น การเห็น การได้ยิน การพูด แขนขา

พิการ ระบบประสาทผิดปกติ มีปัญหาทางสุขภาพ

5. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ไม่เต็มใจเรียน ขาดแรงจูงใจ
6. เด็กที่มีภูมิหลังและประสบการณ์จำกัด หรือด้วยทางวัฒนธรรมและภาษา

กล่าวโดยสรุป นักเรียนที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริม ได้แก่ นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาปานกลาง นักเรียนที่เรียนช้า นักเรียนที่ไม่เต็มใจเรียน นักเรียนที่มีประสบการณ์และภูมิหลังจำกัด รวมทั้งนักเรียนที่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับพัฒนาทางด้านภาษา

ประเภทของการสอนซ่อมเสริม

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (2525 : 26) กล่าวว่า

การสอนซ่อมเสริมมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้เด็กได้พัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ ดังนั้น การสอนซ่อมเสริมจึงประมวลเอาทั้งการแก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนการสอนเพื่อสอนซ่อมเสริมสมรรถภาพของเด็ก ด้วยเหตุนี้เด็กที่มาเรียนโดยไม่ได้มีปัญหาใด ๆ ก็จะได้รับการส่งเสริมให้มีโอกาสพัฒนาความสามารถของเขาด้วยการที่จะดำเนิน

การให้บรรลุดูจดมุ่งหมายดังกล่าว จึงจำเป็นต้องแยกประเภทของการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถและลักษณะของเด็กแต่ละคน ประเภทต่าง ๆ ของการสอนที่จัดเข้าลักษณะของการสอนเพื่อสอนซ่อมเสริมมี 4 ประเภท ดังนี้

1. การสอนเพื่อแก้ไข (corrective instruction) จุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือเด็กให้สามารถเอาชนะความบกพร่องหรือยกระดับจากปานกลางให้สูงขึ้น การสอนในลักษณะนี้จัดกระทำในชั้นเรียนปกติ ผู้สอนอาจเป็นครูประจำชั้นหรือประจำวิชาก็ได้

2. การสอนซ่อม (remedial instruction) เป็นบริการที่แยกจากชั้นเรียนปกติ เป็นการสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ใหม่ ๆ หรือช่วยเหลือ แก้ไขข้อบกพร่องของเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากครู การสอนแบบนี้มักทำเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มย่อย ๆ

3. การสอนโดยปรับระดับ (adapted instruction) เป็นวิธีการสอนสำหรับเด็กที่มี I.Q. ต่ำกว่า 90 หรือในช่วง 70-90 โดยที่ไม่ต้องการทั้งการสอนแก้ไขหรือซ่อมเสริม การสอนลักษณะนี้ดำเนินไปในชั้นเรียนปกติใช้หลักสูตรร่วมกัน

4. การสอนเร่ง (accelerated instruction) การสอนแบบนี้มักใช้กับเด็กฉลาด โดยเฉพาะเด็กฉลาดหรือเด็กที่มีปัญญาสูงแต่ไม่ได้ใช้สติปัญญาเต็มที่ การจัดการศึกษาให้เด็กพวกนี้จึงต้องมีลักษณะพิเศษออกไป เท่าที่ทำอยู่โดยทั่วไปมี 3 วิธี คือ

4.1 การสอนเร่ง อาจทำได้โดยให้เข้าเรียนก่อนเกณฑ์อายุ ให้เรียนข้ามชั้น ให้เรียนในชั้นมัธยมศึกษาหรืออุดมศึกษาก่อนวัน หรือการสมัครสอบเทียบความรู้ เป็นต้น

4.2 การสอนเสริม ในกรณีที่ไม่ต้องทำให้เด็กเรียนเร่งด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ก็จัดให้เรียนเพิ่ม หมายถึงการเพิ่มเติมวิชาเรียน เพิ่มเนื้อหาแต่ละวิชาเข้าไปในหลักสูตรปกติ

4.3 การจัดชั้นเรียนหรือโรงเรียนพิเศษ มักใช้ในกรณีที่ต้องการคัดเด็กเฉพาะกลุ่มออกไป เพื่อดำเนินการสอนพิเศษ ซึ่งอาจแยกชั้นเรียนหรือแยกโรงเรียนก็ได้

กรมวิชาการ (2535 : 29) ได้แบ่งประเภทของการสอนซ่อมเสริมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การสอนเสริมสำหรับเด็กที่เรียนช้า เรียนไม่ทันเพื่อน เพื่อให้เรียนทันเพื่อนในระดับเดียวกัน

2. การสอนเสริมสำหรับเด็กฉลาดให้ได้ใช้ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่ และเป็นไปในแนวทางที่ถูกที่ควรและเป็นประโยชน์

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริมจะใช้กับเด็กสองประเภทด้วยกัน คือการสอนซ่อมเสริมสำหรับแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนที่มีปัญหา และสอนเสริมสำหรับนักเรียนที่ไม่สามารถเรียนได้เต็มความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียนเก่งหรือเด็กฉลาด

4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า

กรมสามัญศึกษา (2511 : 29-30) ได้วิจัยผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบกับหลักสูตรตัวอย่าง ประชากรเป็นตัวแทนของนักเรียนทั่วประเทศ คือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แทนภาคกลาง นครศรีธรรมราช แทนภาคใต้ ลำปาง แทนภาคเหนือ และสุรินทร์ แทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคละ 300 คน รวม 1,200 คน ผลการวิจัยในด้านการเรียนวิชาภาษาไทย ปรากฏว่าความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มตัวอย่างนั้นต่ำมาก ส่วนในด้านการฟัง การเขียนนั้น แม้ได้คะแนนสูงกว่าการอ่าน แต่ก็นับว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำเช่นกัน

เกษร รongเดช (2522) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการออกเสียงพยัญชนะ “ง” “พ” “ฟ” “คว” และ “ขว” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการวิจัยปรากฏว่า จากการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ต่างกันไปในทางที่สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าเมื่อนักเรียนได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยการใช้แบบฝึกชุดนี้แล้ว นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงพยัญชนะ “ง” “พ” “ฟ” “คว” “ขว” ได้สูงขึ้นตรงตามมาตรฐานที่ตั้งไว้

วิไลวรรณ วิเศษน้อย (2522) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล ว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชูทิศ จังหวัด

อุดรธานี จำนวน 60 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีอักษร ร ล ว ก่อนฝึกและหลังฝึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .02

เพ็ญแข สุภิตติย์ (2528) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด จากกลุ่มผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียน ลำดับเรื่องราวมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด และนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีความเข้าใจการอ่านแตกต่างกัน

นิรันดร สุขปริดี (2530) ได้ศึกษาอัตราความเร็ว และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการทดลองพบว่า อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พูนศรี อิ่มประไพ (2530) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเปรียบเทียบด้านการอ่านออกเสียงของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริมทุกกลุ่มพบว่า มีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการใช้แบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงสามารถแก้ปัญหา นักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงได้

สลักจิต ตั้งสุจิตวงศ์ (2533) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำจากหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 2 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนท่าช้าง วิทยาคาร จังหวัดสิงห์บุรี ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผล

สัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

เอมอร พิพัฒน์สุข (2532) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช และ ซ ศ ษ สำหรับนักเรียนพูดภาษาอ้อ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาผักหม กิ่งอำเภอโพธารมย์ จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียง ฉ ช และ ซ ศ ษ ส ก่อนและหลังการฝึกของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียง ฉ ช และ ซ ศ ษ ส ก่อนและหลังการฝึกระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยดังกล่าว เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาข้อบกพร่องและสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทย เพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอระโนด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย
4. แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง
5. วิธีการจัดกระทำกับข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 135 คน

การเลือกโรงเรียนที่ใช้ในการทดลอง อาศัยหลักในการพิจารณาดังนี้

1. เป็นโรงเรียนประถมศึกษาที่มีจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวนไม่ต่ำกว่า 100 คน
2. เป็นโรงเรียนที่มีผู้ปกครองหลายระดับ ทั้งด้านพื้นฐานทางครอบครัว ด้านอาชีพ และฐานะทางเศรษฐกิจ
3. เป็นโรงเรียนที่มีผู้บริหาร และคณะครูเห็นความสำคัญของการวิจัยและให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ของโรงเรียนบ้านระโนด (ธัญเจริญ) จำนวน 30 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง มีขั้นตอนการคัดเลือกดังต่อไปนี้

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และตรวจสอบคุณภาพแล้วไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ธัญเจริญ) จำนวน 135 คน โดยให้ครูผู้สอนทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล และบันทึกผลการอ่านตามแบบประเมินพฤติกรรมการอ่านออกเสียง แปลผลเป็นคะแนนเป็นรายบุคคล
2. คัดเลือกนักเรียนที่สอบอ่านออกเสียงไม่ผ่านจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 ได้จำนวนนักเรียน 54 คน
3. นำนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง มาสุ่มตัวอย่าง โดยวิธีจับฉลาก ได้จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย
3. แบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงภาษาไทย
4. แผนการสอนซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
5. แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือการสอนภาษาไทย หนังสือเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และหนังสือประมวลคำศัพท์ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.3 ศึกษางานวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นงานวิจัยของ พรรณธิพา อ่อนแสง และงานวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น ร ล และพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ว เพื่อใช้เสริมการสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของผกาดี ปัญญวรณศิริ

1.4 กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อต้องการให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ใน ป. 02 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.5 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สร้างขึ้นโดยนำคำศัพท์พื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มาเรียบเรียงร้อยแก้วเป็นเรื่องราวเหมาะสมสำหรับนักเรียน ประกอบด้วยจำนวนคำ 248 คำ และเพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำในการให้คะแนนการอ่านออกเสียง ผู้วิจัยได้สร้างแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ตามแนวของ พูนศรี อิมประไพ (2532)

1.6 การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1.6.1 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปหาความเชื่อมั่นของเนื้อหา โดยเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาไทยจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย อาจารย์สุรีย์ เวชพรหมณ์ ศึกษานิเทศก์ ระดับ 8 หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา อาจารย์เพ็ญศรี รัตนพันธ์ อาจารย์ 3 ระดับ 8 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา อาจารย์ผกาดี ปัญญวรณศิริ อาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนท่าบอนมิตรภาพที่ 90 อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา โดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ได้ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมด้านเนื้อหา การใช้คำศัพท์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.6.2 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง ซึ่งปรับปรุงแก้ไขด้านเนื้อหา การ

ใช้คำศัพท์ และเกณฑ์การให้คะแนนไปหาคุณภาพ ด้วยการทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) จำนวน 5 คน สำหรับผู้บันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน เป็นครูผู้สอน 1 คน ศึกษาในเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด 4 คน สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่ละคนพร้อมๆ กัน โดยบันทึกในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงและตรวจสอบด้วยวิธี Kendall ' s Coefficient of Concordance (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2542 : 207) ปรากฏว่า การบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงตรงกัน นั่นคือ สัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกันของการจัดอันดับระหว่างผู้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมเท่ากับ .78 ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบนี้มีคุณภาพเพียงพอ (รายละเอียดในภาคผนวก ง)

2. การสร้างและหาคุณภาพของแผนการสอน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 วิชาภาษาไทยเกี่ยวกับทักษะการอ่าน เพื่อวิเคราะห์ความคิดรวบยอด จุดมุ่งหมายและเนื้อหา

2.2 การเขียนแผนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 15 แผนการสอน โดยแต่ละแผนการสอนมีองค์ประกอบ ดังนี้

2.2.1 สารสำคัญ

2.2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.2.2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

2.2.2.2 จุดประสงค์นำทาง

2.2.3 เนื้อหาสาระ

2.2.4 กิจกรรมการเรียนการสอน

2.2.4.1 ขั้นนำ

2.2.4.2 ขั้นสอน

2.2.4.3 ขั้นสรุป

2.2.5 สื่อการเรียนการสอน

2.2.6 การวัดผลและประเมินผล

2.3 นำแผนการสอนเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.4 หากคุณภาพของแผนการสอน จำนวน 15 แผนการสอนดังนี้

2.4.1 ทดลองสอนกับนักเรียนกลุ่มย่อยแบบหนึ่งต่อหนึ่งกับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) คือนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน และ อ่อน 1 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรมระยะเวลาที่ใช้กิจกรรม และดูความบกพร่องของแผนการสอนขณะที่ใช้กับนักเรียนเพื่อจะได้ปรับปรุง แก้ไข ผลการทดลองสอนพบว่า มีข้อบกพร่องในด้านเนื้อหา ซึ่งกำหนดคำศัพท์ที่ไม่อยู่ในคำศัพท์พื้นฐานที่นักเรียนเรียนใน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คำศัพท์บางคำไม่มีความหมายและกำหนดคำมาให้ให้นักเรียนอ่านออกเสียงมากเกินไป สำหรับกิจกรรมที่ใช้สอนบางแผนการสอนมีหลายกิจกรรมไม่เหมาะสมกับเวลาที่ กำหนด และบางกิจกรรมไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์นำทาง นอกจากนี้ยังพบว่าสื่อที่นำมาใช้ ไม่สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจ ข้อบกพร่องดังกล่าวได้รับการปรับปรุงแก้ไขในการทดลองสอนครั้งต่อไป

2.4.2 นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) จำนวน 9 คน โดยสุ่มนักเรียนกลุ่มเก่ง 3 คน กลุ่มปานกลาง 3 คน กลุ่มอ่อน 3 คน

2.4.3 นำแผนการสอนที่ได้ปรับปรุงแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสม จำนวน 3 ท่าน คือ

1. อาจารย์บัวงาม ห่อแก้ว อาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษา ตะวันออก มหาวิทยาลัยทักษิณ

2. อาจารย์บุญเจือ ทองประหวั้น ศึกษานิเทศก์ หัวหน้าฝ่ายพัฒนา การนิเทศการศึกษา สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา

3. อาจารย์เพ็ญศรี รัตนพันธุ์ อาจารย์ 3 ระดับ 8 ครูผู้สอนภาษาไทย โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด

3. แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) กลุ่มทักษะภาษาไทย และเอกสารหลักสูตร ได้แก่ คู่มือการสอน หนังสือเรียน แบบฝึกหัด และประมวลคำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

3.3 ศึกษาหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการใช้แบบฝึก

3.4 สร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

3.4.1 แบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ 8 แบบฝึก

3.4.2 แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ 4 แบบฝึก

3.4.3 แบบฝึกการอ่านออกเสียงอักษรนำ 3 แบบฝึก

3.5 สร้างแบบฝึกโดยการสอนซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย มีองค์ประกอบดังนี้

3.5.1 ชื่อแบบฝึก

3.5.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

3.5.3 กิจกรรมการฝึก

3.5.4 เวลาในการฝึก

3.6 นำแบบฝึกเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2.4.3 เพื่อพิจารณา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.7 การหาคุณภาพของแบบฝึก ได้ดำเนินการดังนี้

3.7.1 ทดลองหาคุณภาพของแบบฝึกครั้งที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จำนวน 3 คน โดยผู้วิจัยชี้แจงวิธีการทำแบบฝึกให้นักเรียนทราบและลงมือทำ ผู้วิจัยคอยสังเกตอย่างใกล้ชิดและบันทึกข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ความเหมาะสม ข้อจำกัดในเรื่องเวลาที่กำหนด รวมทั้งข้อสงสัยต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนทดลองครั้งต่อไป

3.7.2 นำแบบฝึกที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วทดลองหาคุณภาพครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด

จังหวัดสงขลา จำนวน 9 คน แล้วนำข้อบกพร่องมาปรึกษาคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

3.7.3 ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกตามคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์ แล้วนำไปสอนจริงกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ธัญ เจริญ) สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา เพื่อหาประสิทธิภาพของ แบบฝึก 80/80

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบ เพื่อใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง ภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียง ดังนี้

4.1 ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทย ซึ่งเป็นปัญหาที่รวบรวม ไว้

4.2 คัดเลือกข้อความที่เป็นความเรียงร้อยแก้วและร้อยกรอง จากหนังสือแบบเรียน ภาษาไทย และแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เล่ม 1 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยกำหนดข้อความที่มีคำศัพท์ ที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงของภาษาไทยของนักเรียน นำ มาใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย จำนวน 30 คำ

4.3 ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง ภาษาไทย โดยการนำเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไข และเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อพิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ กับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แต่ละข้อ จำนวน 1 ท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์นรา บุรณรัช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาควิชาการวัดและประเมินผลทางการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา

แบบแผนการทดสอบและการดำเนินการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design ของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ คือทดสอบก่อนและ หลังการใช้แบบฝึกโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน

วิธีการจัดกระทำกับข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1 สํารวจข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน จากกลุ่มประชากรจำนวน 135 คน เป็นนักเรียนโรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) อำเภอรโนด จังหวัดสงขลา โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง แล้วนำผลการทดสอบการอ่านออกเสียงมาวิเคราะห์การอ่านออกเสียงที่มีปัญหาในเรื่องของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ คำควบกล้ำ และอักษรนำ ของนักเรียนนำไปสร้างแบบฝึกใช้สอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง ใช้ทดลองสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ระหว่างวันที่ 1-31 สิงหาคม 2542

1.2 ทดสอบก่อนเรียน เป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยทดสอบในคาบแรก

1.3 สอนตามแผนการสอน และแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยให้ครูผู้สอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นผู้สอนผู้วิจัยควบคุมการสอน ใช้เวลา 15 วัน วันละ 2 คาบ (คาบละ 20 นาที) เวลา 15.30 - 16.10 น.

1.4 ทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

1.5 ตรวจการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 2 ครั้ง ทั้งการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน บันทึกไว้โดยนักเรียนที่อ่านออกเสียงถูกต้องชัดเจนตามหลักภาษาได้ 1 คะแนน ออกเสียงไม่ถูกต้องได้ 0 คะแนน โดยพิจารณาเปรียบเทียบกันทั้ง 2 ครั้ง

2. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน ดังนี้

2.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกการสอนซ่อมเสริม การอ่านออกเสียงภาษาไทย ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2.1.1 วิเคราะห์จากแบบฝึกหัดท้ายแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง โดยผู้วิจัยตรวจคำตอบที่ถูกต้องของนักเรียนกลุ่มทดลองทำแต่ละแบบฝึกหัด นำมารวมกันแล้วคำนวณหาค่าเฉลี่ยเป็นร้อยละ เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวแรก

2.1.2 วิเคราะห์จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงของนักเรียนผู้วิจัยนำคะแนนการออกเสียงที่ถูกต้องของนักเรียนจากการทดสอบ นำมารวมกันแล้วคำนวณหาคะแนนเฉลี่ยของการอ่านของเสียงที่ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวหลัง

2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้แบบฝึกของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร t-test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ Concordance เรียกว่า Xendall's Coefficient of Concordance (= w) (ลิ้วน อังคณา สายยศ. 2542 : 207) ดังนี้

$$w = \frac{12S}{k^2(n^3 - n)}$$

เมื่อ w คือ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ

S คือ ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของนักเรียนแต่ละคนที่เรียงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย

k คือ จำนวนผู้จัดอันดับ

n คือ จำนวนนักเรียนที่ถูกจัดอันดับ

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 การหาค่าเฉลี่ยคะแนนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง หลังจากทำแบบฝึกและหาคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียง ก่อน - หลัง การทดสอบใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย
 ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ การอ่านออกเสียงภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่าง ก่อน - หลัง การใช้แบบฝึก โดยการทดสอบค่า t (t- test) แบบ Dependent โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ .2542 : 104) ดังนี้

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ ΣD แทน ผลรวมของคะแนนความก้าวหน้า
 ΣD^2 แทน ผลรวมของคะแนนความก้าวหน้าแต่ละตัวยกกำลังสอง
 n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

2.3 หาประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2525 : 491)

$$E_1 = \frac{\Sigma X}{N} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของขบวนการ
 ΣX แทน คะแนนรวมของแบบฝึก

A แทน คะแนนรวมของแบบฝึกทุกชิ้นรวมกัน

N แทน จำนวนนักเรียน

$$E_2 = \frac{\Sigma X}{\frac{N}{B}} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพ์

Σx แทน คะแนนรวมของผลลัพ์หลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนนักเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน คะแนนเฉลี่ย
E_1	แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
A	แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกบทเรียนรวมกัน
B	แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก
D	แทน ผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนใช้แบบฝึกและหลังการใช้แบบฝึก
ΣD	แทน ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนใช้แบบฝึก และหลังการใช้แบบฝึก
ΣD^2	แทน ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนใช้แบบฝึกแต่ละตัว ยกกำลังสอง
t	แทน ค่าสถิติการแจกแจงแบบที

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน และคะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียง ที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ตามมาตรฐาน 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง โดยดำเนินการตามลำดับดังต่อไปนี้

1. รวมคะแนนการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนทุกชุดของกลุ่มตัวอย่างนำมาหารค่าร้อยละ แล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกที่ตั้งไว้

2. รวมคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง นำมาหาค่าร้อยละ แล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวหลังที่ตั้งไว้

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังการทดลองใช้แบบฝึก โดยใช้สูตร t-test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลจะนำเสนอใน 3 ประเด็น ตามความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า ดังต่อไปนี้

1. การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา โดยวิเคราะห์ผลจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มประชากรทั้งหมดจำนวน 135 คน ได้ผลการศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน ดังนี้

1.1 ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

1.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ จากการวิเคราะห์ พบว่านักเรียนมีปัญหาในการออกเสียง 2 หน่วยเสียง คือ

ง /n/ นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 65

ร /r/ นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 52

1.1.2 หน่วยเสียงสระ จากการวิเคราะห์ พบว่านักเรียนมีปัญหาในการออกเสียง 2 หน่วยเสียง คือ

อิ /i/ นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 32

เอะ /e/ นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 29

1.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ จากการวิเคราะห์ พบว่านักเรียนมีปัญหาในการออกเสียง 2 หน่วยเสียง คือ

โท /2/ นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 21

ตรี /3/ นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 15

1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ จากการวิเคราะห์ พบว่านักเรียนมีปัญหาในการออกเสียง 3 แบบคือ

กร /kr/ นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 27

พร /phr/ นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 24

ปล /pl/ นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 12

1.3 หน่วยเสียงคำที่มีอักษรนำ จากการวิเคราะห์พบว่านักเรียนมีปัญหาในการออกเสียง คือ

ฉวัดเฉวียน นักเรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 35

สลด นักเรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 24

สนุกสนาน นักเรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 15

ขนม นักเรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ร้อยละ 5

2. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงระหว่างเรียนของนักเรียน ผลการทดลองปรากฏผล ดังนี้

2.1 รวมคะแนนการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนทุกชุดของกลุ่มตัวอย่าง นำมาหาค่าร้อยละ แล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกที่ตั้งไว้

80 ตัวแรก ประสิทธิภาพของแบบฝึกที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ E_1	แทน	ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยการทำแบบฝึกหัด
$\sum x$	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดถูก
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน
N	แทน	นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

$$E_1 = \frac{4232}{150} \times 100$$

$$= 94.04$$

ตาราง 1 คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัด

จำนวนนักเรียน	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ยจากคะแนนเต็ม 150	ค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ
30	4232	141.07	94.04

จากตาราง 1 แสดงว่านักเรียน 30 คน ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 94.04 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่วางไว้

2.2 รวมคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง นำมาหาค่าร้อยละ แล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวหลังที่ตั้งไว้

80 ตัวหลัง ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง

$$E_2 = \frac{\Sigma X}{N} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง

ΣX แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

N แทน นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

$$E_2 = \frac{825}{30} \times 100$$

$$= 91.67$$

ตาราง 2 คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย

จำนวนนักเรียน	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ยจากคะแนนเต็ม 30	ค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ
30	825	27.5	91.67

จากตาราง 2 แสดงว่านักเรียน 30 คน ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 91.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

จากตาราง 1 และ 2 พิจารณาโดยสรุปจะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน/คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียง มีค่าเป็น 94.04/91.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้

ดังนั้น แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้สอนซ่อมเสริมได้

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองการใช้แบบฝึก

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n \Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	การเปรียบเทียบความแตกต่างภายในกลุ่ม
	ΣD	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
	ΣD^2	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแต่ละครั้งยกกำลังสอง
	$(\Sigma D)^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแต่ละครั้งยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนนักเรียน

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{149}{\sqrt{\frac{23850-2220}{29}}} \\
 &= \frac{149}{\sqrt{56.86}} \\
 &= 19.76
 \end{aligned}$$

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้แบบฝึกของกลุ่มตัวอย่าง

N	ΣD	ΣD ²	t
30	149	795	19.76**
df = 29 t = 2.756 = .01			

จากตาราง 3 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แสดงว่า แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา มีประสิทธิภาพสามารถนำไปสอนเสริมการสอนได้

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริม การอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ซึ่งสรุปเป็นลำดับดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) ปีการศึกษา 2542
2. เพื่อสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80/80
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงของนักเรียนก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลจากการศึกษาค้นคว้า จะช่วยให้ทราบถึงข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ)
2. ได้แบบฝึกและแผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3. ผลของการใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย จะทำให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านด้านการอ่านคล่อง เขียนคล่อง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงขึ้น

4. เป็นแนวทางสำหรับครูระดับประถมศึกษา ที่จะสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง ไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะทักษะการอ่าน อันนำไปสู่ทักษะการฟัง การพูด และการเขียนที่ได้ผลสมบูรณ์ต่อไป

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นดังนี้

1. เลือกกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ จำนวน 6 แผน แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 6 แผน และแผนการสอนการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 แผนการสอน

2.2 แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ จำนวน 6 แบบฝึก แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 6 แบบฝึก และแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 แบบฝึก

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย เป็นเนื้อเรื่องซึ่งเรียบเรียงขึ้นเป็นเรื่องที่เหมาะสม สำหรับนักเรียนจากคำที่นักเรียนเรียนมาแล้ว และจากจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นของสัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกันในการจัดอันดับระหว่างผู้สอบทั้ง 5 คน เท่ากับ 0.78 โดยตรวจสอบด้วยวิธีของ Kendall's Coefficient of Concordance ใช้สูตร KR-20

2.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 ข้อ

3. ดำเนินการทดลองโดยดำเนินการดังนี้

3.1 ทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.2 ทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดพื้นฐานการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.3 สอนซ่อมเสริมนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แผนการสอน และแบบฝึกการสนทนาซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เวลาในคาบเสริมทุกวัน ๆ ละ 2 คาบ (40 นาที) เป็นเวลา 15 วัน

3.4 ทดสอบหลังเรียน หลังจากได้ทดลองการใช้แบบฝึกการสนทนาซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงครบทุกแบบฝึกแล้ว โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ฉบับเดียวกันกับการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงก่อนเรียน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ปรากฏว่านักเรียนมีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ดังนี้

1.1 การอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

1.1.1 พยัญชนะต้น 2 หน่วยเสียง คือ ง /n/, ร /r/

1.1.2 สระเดี่ยว 1 หน่วยเสียง คือ อี /i/, เอะ /e/

1.1.3 วรรณยุกต์ 2 หน่วยเสียง คือ โท /2/, ตี /3/

1.2 การอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ 3 แบบ คือ กร /kr/, พร /phr/, ปล /pl/

1.3 การอ่านออกเสียงอักษรนำที่มีอักษรสูงเป็นอักษรนำ

2. การสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สร้างขึ้นตามผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาการออกเสียงของนักเรียนกลุ่มประชากรที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ตามที่กำหนด ได้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ดังนี้ แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ 8 แบบฝึกหัด แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ 4 แบบฝึก และการอ่านออกเสียงอักษรนำ 3 แบบฝึก

3. แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 94.04/91.67 สรุปได้ว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพดังนี้ คือ นักเรียนสามารถทำแบบฝึกระหว่างเรียนได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยร้อยละ 94.04 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรก และนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงโดยเฉลี่ยร้อยละ 91.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวหลัง แสดงว่าแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

4. ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้แบบฝึกของกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ที่ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มประชากรที่มีผลการสอบไม่ถึงร้อยละ 80 พบว่าเสียงภาษาที่นักเรียนอ่านออกเสียงบกพร่อง ไม่ถูกต้อง ชัดเจน ดังต่อไปนี้

1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่

1.1.1 หน่วยเสียง ง /ŋ/

1.1.2 หน่วยเสียง ร /r/

ข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นผลจากการใช้เครื่องมือวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียน ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดย

กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมกรรมการอ่านออกเสียงภาษาไทย เพื่อใช้สำรวจข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน ภาษาที่ใช้เป็นคำพื้นฐาน จากหนังสือประมวลคำศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 คัดเลือกคำที่นักเรียนใช้ในชีวิตประจำวัน จากการศึกษาวิเคราะห์พบว่าหน่วยเสียงที่มีปัญหา มี 2 หน่วยเสียงคือ ร /r/ กับ ง /n/ ตรงกับงานวิจัยของ สุภาพ ขวัญฤทธิ์ (2530 :364-365) ซึ่งได้ทำการวิจัยภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดสงขลา พบว่าพยัญชนะที่มีปัญหาในการออกเสียงของคนที่ใช้ภาษาถิ่นสงขลามี 3 หน่วยเสียง คือ ฟ /f /, ร /r/, และ ง /n/ ซึ่งมีปัญหาตรงกัน 2 หน่วยเสียง ปัญหาการบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ดังกล่าวแล้ว อาจจะมาจกสาเหตุดังต่อไปนี้

1. อิทธิพลของภาษาถิ่นได้ เป็นอิทธิพลทางสังคมและสิ่งแวดล้อมด้านภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งนักเรียนจะใช้ภาษาถิ่นได้มากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน จึงส่งผลต่อการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งตรงกับทัศนะของ พยุง ญาณโกมุท (2510 : 624-631) เกี่ยวกับการออกเสียงภาษาของนักเรียน สรุปได้ความว่า ข้อบกพร่องหรือปัญหาในการออกเสียงของ นักเรียนไม่ถูกต้อง ชัดเจน ด้วยสาเหตุการเอาอย่างโดยธรรมชาติของเด็ก จะมีการปรับตัวให้เข้ากับสังคม สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการออกเสียงภาษาถิ่นได้ จนเกิดความเคยชินเป็นนิสัย ทำให้การออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานไม่ถูกต้อง ชัดเจน และเพี้ยนตามภาษาถิ่นได้

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนในปัจจุบัน ไม่เป็นไปตามหลักการสอนทักษะการออกเสียงภาษา และการแก้ปัญหาการออกเสียงของนักเรียนไม่ถูกวิธี ไม่ตรงตามหลักการเรียนรู้ภาษา ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ สุจินดา สุปารา (2524 : 1) สรุปความได้ว่า การสอนทักษะการอ่านออกเสียงในปัจจุบันครูผู้สอนไม่เข้าใจหลักการสอนอ่านที่จะช่วยให้เด็กมีความสามารถในการอ่านออกเสียงเพิ่มขึ้น ครูมักจะแก้ปัญหาโดยวิธีอ่านนำ แล้วให้นักเรียนอ่านตาม เป็นการแก้ปัญหาที่ไม่ตรงตามหลักการเรียนรู้ของนักเรียน ถ้าจะแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนในหน่วยเสียงที่บกพร่อง ต้องสอนตามหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียง และฝึกทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง ดังที่ นันทนา รณเกียรติ (2529 : 20-22) กล่าวสรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงพยัญชนะ /r/, /l/ ให้ถูกต้อง ชัดเจน ต้องรู้วิธีออกเสียง และฝึกอย่างถูกวิธี

1.2 หน่วยเสียงสระ มี 2 หน่วยเสียง คือ

1.2.1 หน่วยเสียงอิ /i/

1.2.2 หน่วยเสียงเอะ /e/

ทั้ง 2 หน่วยเสียงที่พบว่านักเรียนมีข้อบกพร่องในการอ่านมาจากสาเหตุการอ่านออกเสียงที่นักเรียนอ่านได้ช้า และอ่านลากเสียง ทำให้นักเรียนออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว เช่นคำว่า กิน นักเรียนจะออกเสียงเป็น กิน เป็น นักเรียนจะออกเสียงเป็น เปน และอีกสาเหตุหนึ่งน่าจะมาจากอิทธิพลของภาษาถิ่นได้สงขลา ตามผลการวิจัยของ วิจิตรนันท์ จันทะวิบูลย์ (2499 : 87-105) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษากรุงเทพฯ กับภาษาสงขลาที่เกี่ยวกับเสียงสระ ที่มีความแตกต่างกัน คือ การยืดและการทอนสระในคู่ของมัน สระเสียงสั้นในภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ อาจเป็นสระเสียงยาวในภาษาไทยถิ่นสงขลา หรือสระเสียงยาวในภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ อาจเป็นเสียงสั้นในภาษาไทยถิ่นสงขลา เช่น สระอิ /i/ เป็นสระอี /i:/ ในคำว่า ชิง เป็น ชิ่ง หรือสระเอะ /e/ เป็นสระเอ /e:/ เร็ว เป็น เลว หรือ สระอา /a:/ เป็น /a/ ในคำว่า ช่าง เป็น ฉ่าง เหล่านี้เป็นต้น

1.3 เสียงวรรณยุกต์ มี 2 เสียงคือ

เสียงโท / 2 /

เสียงตรี / 3 /

ข้อบกพร่องที่พบในการออกเสียงวรรณยุกต์เสียงโท / 2 / นักเรียนออกเสียงเพี้ยนระดับจากระดับเสียงโท / 2 / ออกเสียงเป็นระดับเสียงตรี / 3 / อันเนื่องมาจากรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียง ได้แก่ คำว่า ไร่ ผันด้วยไม้เอก / 1 / ระดับเสียงโท / 2 / นักเรียนอ่านเป็น ไร่ ซึ่งเป็นรูปวรรณยุกต์โท / 2 / แต่เป็นเสียงตรี / 3 / และอาจจะเนื่องมาจากการสอนโดยไม่ได้ฝึกทักษะการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ที่มีรูปวรรณยุกต์ ไม่ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ และสาเหตุสุดท้ายที่ทำให้นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงตามเสียง คืออิทธิพลของภาษาถิ่นได้ จังหวัดสงขลา ที่มีหน่วยเสียงมากกว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ กรุงเทพฯ 2 หน่วยเสียง ได้แก่เสียงเอกเพี้ยนและเสียงตรีเพี้ยน ตามผลการวิจัยของ ช่อนกลิ่น พิเศษสกุลกิจ (2517 : 97-99) ที่ได้ศึกษาหน่วยเสียงภาษาอุบลราชธานี เชียงใหม่ และสงขลา

1.4 พยัญชนะควบกล้ำ มี 3 แบบคือ

1.4.1 กร /kr/

1.4.2 พร /phr/

1.4.3 ปล /pl/

ข้อบกพร่องในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำของนักเรียนมี 3 แบบ และสามารถจัดกลุ่มบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำได้ 2 กลุ่มคือ หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำด้วย ร /r/ และ ล /l/ การออกเสียงหน่วยเสียงควบกล้ำด้วย ร /r/ หรือ ล /l/ เป็นหน่วยเสียงที่

ออกเสียงชัดเจนได้ยาก นักเรียนจึงออกเสียงให้ง่ายขึ้นด้วยการเว้นไม่ออกเสียง ร /r/ หรือ ล /l/ และนักเรียนส่วนมากไม่เฉพาะแต่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในถิ่นสงขลา นักเรียนในภาพอื่น ๆ ทุกระดับชั้นมีความบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร /r/, ล /l/ ตามรายงานวิจัยของ ประสงค์ ชิตพงศ์ (2542 :27-29) จากรายงานการวิจัยการสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องการพูดของนักศึกษาวิทยาลัยครูจันทรเกษม สรุปความได้ว่า เสียงที่นักศึกษาวิทยาลัยครูจันทรเกษม ออกเสียงไม่ชัดมากที่สุด ได้แก่ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ จึงพอสรุปผลตามรายงานการวิจัยได้ว่า ปัญหาการออกเสียงควบกล้ำไม่ชัดนี้มีทุกระดับชั้น

1.5 การอ่านอักษรนำ การอ่านออกเสียงอักษรนำ นักเรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน เฉพาะคำที่มีพยัญชนะอักษรเสียงสูง นำอักษรเสียงต่ำ นักเรียนจะอ่านออกเสียงในลักษณะของคำที่ไม่มี ห นำ อันได้แก่ ฉวัดเฉวียน นักเรียนอ่านออกเสียงเป็น ฉะ-วัด-ฉะ-เวียน สนุกสนาน นักเรียนอ่านเป็น สะ-นุก-สะ-หนาน เป็นต้น ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนไม่น่าจะอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง เพราะเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ที่อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน อาจะเกิดจากสาเหตุการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ไม่ได้ฝึกทักษะด้านการอ่านภาษาไทยในเรื่องการอ่านออกเสียงอักษรนำกับทั้งไม่มีสื่อประกอบการเรียนการสอน ขาดการฝึกฝนที่เป็นขั้นตอนการสอนอ่านภาษาไทย

2. ผลการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการสอนซ่อมเสริม การอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ปรากฏว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 94.04/91.67 หมายความว่าแบบฝึกมีกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการออกเสียงชัดเจนขึ้น รวมทั้งเกิดทักษะจากกิจกรรมการเรียนการสอน และทำแบบฝึกระหว่างเรียนได้เฉลี่ยร้อยละ 94.04 และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง เฉลี่ยร้อยละ 91.67

แสดงว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. แบบฝึกที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง ตามปัญหาที่ตรวจพบจริง จึงเป็นการแก้ปัญหาที่ตรงจุด ซึ่งเป็นหลักการสำคัญของการสอนซ่อมเสริม และสอดคล้องกับหลักการเรียนรู้แจ้ง (Mastery Learning) ตามทฤษฎีของ

บลูม (คำรอง ศิริเจริญ 2524 : 9) ได้ชี้ให้เห็นว่า การทบทวนบทเรียนเฉพาะจุดที่บกพร่องและมีการแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียน เป็นวิธีปรับปรุงคุณภาพของการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละคนได้ดีที่สุด แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมในการอ่านออกเสียงนี้ สร้างขึ้นตามหลักการและจุดประสงค์ของการสอนซ่อมเสริม ซึ่งมีหลักการที่ต้องสำรวจข้อบกพร่องก่อนนักเรียนยอมรับและเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง ครูต้องใช้วิธีสอน สื่อการสอนที่น่าสนใจ สร้างแรงจูงใจในการเสริมแรงต่าง ๆ โดยคำนึงถึงสภาพของผู้เรียน ความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน ให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเองตลอดเวลา มีจุดประสงค์ที่จะช่วยแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนให้เขาพัฒนาความสามารถ ในการอ่านของตนเองให้ถูกต้อง จนเต็มขีดความสามารถเท่าที่จะทำได้

วิธีสอนและสื่อการสอน ในแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมข้อบกพร่อง ในการอ่านออกเสียงภาษาไทยนี้ แตกต่างจากการสอนปกติในชั้นเรียน กล่าวคือ มีทั้งวิธีการฝึกการอ่านออกเสียงอย่างมีขั้นตอน จากง่ายไปหายาก มีเกมการเล่น การแข่งขัน มีกิจกรรมต่าง ๆ ที่น่าสนใจ และสนุกสนาน ทั้งเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล เพื่อเป็นการส่งเสริมความสามารถเฉพาะตน ตามวิธีการสอนซ่อมเสริม ซึ่งตรงกับหลักการสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom, 1976 : 4) ได้สรุปว่า นักเรียนทุกคนสามารถเรียนวิชาใดที่จัดสอนในโรงเรียนจนถึงขั้นรู้วิชานั้นอย่างชัดเจน ถ้าสามารถจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคล โดยได้รับความช่วยเหลือและแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนได้อย่างทันที่

ด้วยเหตุผลดังกล่าว การสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึกที่สร้างขึ้นอย่างมีคุณภาพนี้ จึงทำให้ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียนลดลงได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกษร รองเดช (2522 : 56) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงพยัญชนะ “ง” “พ” “ฟ” “คว” และ “ขว” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึกแล้ว สามารถอ่านออกเสียงพยัญชนะ ง พ ผ คว และ ขว ได้ดีขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ราชิต สุวรรณรักษ์ (2525 : 43) ที่พบว่า การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาเขมรในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดบุรีรัมย์ มีคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกแตกต่างกันในทางที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วนิดา ภัตติชาติ (2518.) ที่กล่าวว่า แบบฝึกสามารถทำให้นักเรียนมีพัฒนาทางความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น และพัฒนาการนั้นเพิ่มมากกว่ากลุ่มที่เรียนแบบเดิม

4. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกจากผู้วิจัยโดยใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมนั้น สามารถออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการดังต่อไปนี้

4.1 แบบฝึกที่สร้างขึ้นใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เป็นแบบฝึกที่สร้างขึ้นจากการสำรวจข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ตามหลักและวิธีการของการแก้ไขความบกพร่องทางการออกเสียง โดยเฉพาะในด้านการแก้ไขการออกเสียงไม่ชัด ซึ่งเป็นการแก้ไขให้ตรงตามสภาพความบกพร่อง นักเรียนจึงได้รับการฝึกแก้ไขตรงตามสาเหตุและสภาพของปัญหาอย่างทั่วถึงทุกคน

4.2 แบบฝึกใช้เวลา 40 นาที ซึ่งเป็นช่วงที่เหมาะสมกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไม่ทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย

4.3 ในการฝึก ผู้วิจัยใช้กิจกรรม เกม การแข่งขัน และอื่น ๆ ประกอบการฝึก ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เสริมสร้างความคิดและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงไปโดยไม่รู้ตัว

4.4 ในการฝึกแต่ละครั้ง ผู้วิจัยได้ประเมินการออกเสียงของนักเรียนไปด้วย ขณะฝึกและทดสอบ และมีการเสริมแรงโดยการกล่าวชมเชย และปรบมือให้เกียรตินักเรียนที่ออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง ทำให้นักเรียนเกิดความภูมิใจและพอใจในการฝึก

จากเหตุผลข้างต้น นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่าน มีพัฒนาทางด้านการออกเสียงเพิ่มขึ้น ดังที่ วนิดา ภัตติชาติ (2518) กล่าวว่า “...แบบฝึกสามารถทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น และพัฒนาการนั้นเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มที่เรียนแบบเดิม...” และศศิธร สุทธิแพทย์ (2527 : 63) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า “...สิ่งหนึ่งที่ช่วยการสอนของครูให้ประสบผลสำเร็จได้ก็คือแบบฝึกหัด...” นอกจากนี้ ประยงค์ งามจิตร

(2533) ได้กล่าวไว้ว่า “แบบฝึกเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนมีความชำนาญแม่นยำในบทเรียนนั้น ๆ และก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี” ซึ่งเป็นแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการออกเสียงดีขึ้น อันเป็นข้อยืนยันว่าแบบฝึกมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาไทยได้เป็นอย่างดี

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกออกเสียงสามารถออกเสียงได้ชัดเจนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พวงเล็ก อุตระ (2526 : 29) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านระดับประถมศึกษา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึกแล้วมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านดีขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงเพิ่มขึ้น ดังนั้น แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลานั้น เหมาะที่จะใช้สำหรับเสริมการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานได้

ข้อสังเกตที่เกี่ยวกับการศึกษาคั้งนี้

1. นักเรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนซ่อมเสริมดีมาก โดยเฉพาะเมื่อมีการเรียนด้วยกิจกรรมการแข่งขัน เกมต่าง ๆ ดังนั้นถ้าครูจะจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริม ควรมีกิจกรรมการเรียนที่ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน แตกต่างไปจากการเรียนในชั้นเรียนปกติ จะทำให้นักเรียนสนใจและอยากเรียนมากขึ้น

2. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการกำลังใจ คำชมเชย เมื่อประสบผลสำเร็จในการเรียน เพราะนักเรียนกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ถ้าครูคอยให้กำลังใจ และกระตุ้นให้นักเรียนเข้าร่วม

กิจกรรมต่าง ๆ จะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น และเป็นการสร้างบุคลิกภาพในการพูดด้วย

3. ในการสอนซ่อมเสริมครั้งนี้ มีนักเรียนบางคนซึ่งมีข้อบกพร่องในการอ่าน แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง มีความสนใจมาขอเรียนด้วย แสดงว่านักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียนซ่อมเสริม ถ้าครูสอนโดยใช้กิจกรรมที่น่าสนใจแตกต่างไปจากกิจกรรมในชั้นเรียนปกติ

4. ในช่วงสุดท้ายของการสอนซ่อมเสริม นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการ อ่านออกเสียงดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จากการสังเกตการออกเสียง และคะแนนแบบฝึกหัด แสดงให้เห็นว่านักเรียนสามารถแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงของตนได้ ทำให้ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงลดลง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 จากผลการวิจัยนี้พบว่า การใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการด้านการออกเสียงได้ดีขึ้น สามารถแก้ปัญหาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียนได้ ครูจึงควรสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริม เพื่อนำไปใช้แก้ปัญหาด้านการเรียนการสอน

1.2 ในการสอนซ่อมเสริม ควรได้รับความร่วมมือระหว่างผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้ปกครอง และนักเรียนเอง โดยเฉพาะครูในระดับเดียวกัน จะทำให้ได้นักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านแต่ละกลุ่มมากพอที่จะจัดการสอนซ่อมเสริมเป็นกลุ่มได้ ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนสนุกสนานน่าสนใจขึ้น

1.3 การสร้างสื่อการสอน ควรสร้างสื่อชนิดถาวร เพราะจะได้นำไปใช้กับนักเรียนที่มีข้อบกพร่องประเภทเดียวกันหลาย ๆ รุ่น หลาย ๆ ครั้ง เป็นการประหยัดเวลา และวัสดุ โดยการปรับปรุงแก้ไขหลังการสอนตามความเหมาะสมกับผู้เรียน

1.4 ก่อนสอนซ่อมเสริมครูควรบอกจุดประสงค์ของการสอนซ่อมเสริม เพื่อให้ นักเรียนเห็นความสำคัญของการสอน สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียน และแต่ละครั้งของ การสอนต้องให้นักเรียนเห็นผลการเรียนในด้านความก้าวหน้าของตน เพื่อสร้างกำลังใจให้ผู้เรียน

1.5 การสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง ต้องเลือกครูที่ออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน ตามอักขรวิธี เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน

1.6 ในการฝึก ครูควรฝึกอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอทุกวัน และควรฝึกตามลำดับขั้น ตอนที่กำหนดไว้ในแบบฝึก รวมทั้งติดตามสังเกตพฤติกรรมการออกเสียงของนักเรียนนอกเวลา ด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย

2.1 ควรศึกษาข้อบกพร่องและสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริม การอ่านออกเสียง ภาษาไทยในทักษะด้านอื่น ๆ ได้แก่ การฟัง การพูด และการเขียน

2.2 ควรศึกษาข้อบกพร่องและสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริม กับประชากรกลุ่ม อื่น ๆ ที่มีปัญหาในการออกเสียงที่แตกต่างกันออกไป เช่น กลุ่มที่ใช้ภาษาถิ่น เป็นภาษาพูดที่น่า สนใจ

2.3 ควรศึกษาข้อบกพร่องและสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการเรียนรู้ในกลุ่ม วิชาอื่น ๆ

2.4 ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบกลุ่มนักเรียนที่บกพร่องในการอ่านออกเสียง ภาษาไทย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างกับกลุ่มควบคุม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้า สุธ. วิจัยตีพิมพ์การศึกษารายบุคคล กรุงเทพฯ โรงพิมพ์ ศรี เดช 28.
- กรรมณี การ์ ศุ กรเวทสี .ริ การสำรวจแบบเปิด การเก็บ ย่นสะกดคำยากสำหรับ บัน กเรี ยนซ์ นประถม
ที่ กษาปีที่ ในจ้งหวี ดสุ ริ. นพรี ญญานิ พนศ.ม. ชลบุ รีมหาวิ ทยาลั ยบูรพา
2533. ถ่ายเอกสาร.
- การประถมที่ กษาสำนั กงาน ขั อมูลผลลั มฤทธิ นั กเรี ยนซ์ สมบดำ : อำเอรระโนด
สงขลา, 2540.
- เกษร รองเดช. การสำรวจแบบเปิด กเพื่อสอนซ่อมเสริ มการออกเสี ยงพยั ญชนะฟ “ผ”
“คว” และ “ปว” สำหรับ บัน กเรี ยนซ์ นประถมที่ ราชภัฏทังหวี ดนครศรี ธรรมราช
วิ ทยานิ พนศ.ม. กรุ งเทพขมหาวิ ทยาลั ยเกษตรศาสตร์522. อั ดสำเนา
- จจิ รั ดนังษ์ ประสงค์ การสำรวจแบบเปิด การเก็บ ย่นคำพ้องเสี ยงสำหรับ บัน กเรี ยนซ์ นประถม
ที่ กษาปีที่ วิ ทยานิ พนศ.ม. กรุ งเทพขมหาวิ ทยาลั ยเกษตรศาสตร์524.
อั ดสำเนา
- คณะกรรมการการประถมที่ กษาแห่งชาติ สำนั กงาน คู่มืออบรมครูแนวการใช้ หลั กสูตร
ประถมที่ กษา พุ ทศศั กชช1 (ฉบับ บปรึ บปรุ.ศ.๒533) และการจั ดกิ จกรรม
การเรี ยนการสอนขั นประถมที่ กษาปีที่ กรุ งเทพฯ โรงพิมพ์ กุ รุ สพพัฑฒ
2534.
- จุ ทามาศ สุ วรวิธธ. “การอ่านเป็น” สามัญสิ กษา11 (23) : 27-30; ธี นวาคม2519.
- ชั ยงค์ พรหมวงศ์ “ชุดการสอนระดับ บประถมที่ กษาใน เอกสารการสอนชุด วิ ชาสี่ือการ
สอนระดับ บประถมที่ กษา หน่วยที่15. หน้า 491. นนทบุ ริสุ โขทั ษราชิ ราช
2525.
- ชาญชัย ย ศรี ไสยเพชรการเรี ยนการสอนในระดับ บประถมที่ กษา กรุงเทพฯ ไทยวิ ฒนาการ ๒
2525.
- ช่อนกลี น พิ เศษสกุลกิ หน่วยเสี ยงภาษาอู บลราชธานี เจี ยงใหม่ และสงขลาเที ยบกั บภาษา
กรุงเทพฯ กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิตศกั กรมการฝึกหัดครู, 2517.

ดำรง ศิริเจริญ. การทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจในวิชาที่เรียน
อัตรโนภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความแปรปรวนของอัตรการเรีนรู้ (Learning
Rate Variance) ระหว่างนักเรียนที่สอนโดยวิธีเรีนเพื่อรู้แจ้ง (Mastery Learning)
กับกลุ่มที่สอนโดยวิธีบรรยาย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ค. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.

คุษฎีพร ชำนิโรคสานต์. อนุพากย์ในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2516.

เทพรัตนราชสุดา, สมเด็จพระ “ พระเทพฯ ทรงชี้ปัญหาการใช้ภาษาไทย” ไทยรัฐ.

13 พฤศจิกายน 2530, หน้า 9.

นันทนา รมเกียรติ. ศาสตร์เบื้องต้นและการบันทึกเสียงในภาษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์, 2529.

นิภา ชวนะพานิช. การสร้างแบบฝึกภาษาไทยเรื่องสระเสียงยาว สำหรับนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม., กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518,

อัดสำเนา.

นิรันดร สุขปรีดี. การศึกษาอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

บันลือ พลฤกษ์วัน. การประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

_____. มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.

_____. สอนอ่านให้เสริมสร้างกระบวนการคิด. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2530.

_____. อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการทางการสอน.

พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2530.

บุญทัน อยู่ชมบุญ. พฤติกรรมการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :

โอเดียนสโตร์, 2529.

ประคอง สุทธสาร. “การอ่านซ่อมเสริม” ใน หลักและแนวปฏิบัติในโรงเรียนประถมศึกษา.

หน้า 272. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

ประเทิน มหาจันทร์. การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2523.

- ประไพ สุวัตติกุล. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะแบบปรนัยเลือกตอบ กับการใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ในวิชา ท 035. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- ประกาศรี สีหอำไพ. วิธีการสอนภาษาระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- ประยงค์ งามจิตร. การสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี. ปรินิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2533. อัดสำเนา.
- ประสงค์ ชิตพงศ์. รายงานการวิจัย การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักศึกษาวิทยาลัยครูจันทระเกษม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูจันทระเกษม, 2524.
- ปริญญา ฤทธิเจริญ. การศึกษาเชิงวิเคราะห์งานเขียนของนิมิตร ภูมิถาวร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- พฐู ทังแดง. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้สะกดคำของนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ฝึกโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึก วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534. อัดสำเนา.
- พยุง ญาณโกมุท. “ข้อคิดในการสอนภาษาไทยว่าด้วยการพูดหรืออ่านเสียงอักษรควบ,” ประชาศึกษา. 18 : 624 - 631; มิถุนายน 2510.
- พรรณธิดา อ่อนแสง. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ในโรงเรียนนครไทยวิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

- พรสวรรค์ คำบุญ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนคำยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้แบบฝึก โรงเรียนร่องคำ จังหวัดกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534. อัดสำเนา.
- พวงเล็ก อุดระ. การสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูพระนคร, 2526.
- พูนศรี อิมประไพ. การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- เพ็ญแข สุกิศักดิ์. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม., กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- มนัส อารีพงศ์. การใช้แบบฝึกหัดการอ่านภาษาไทยของเด็กที่เรียนภาษาไทยเพียงภาษาเดียว กับเด็กที่เรียนภาษาไทยและภาษาอาหรับ ในอายุระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในเขตพระโขนง สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ขรรข มีสติ. วิชาภาษาไทย 101 การใช้ภาษาไทย. เลข : ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูเลย, 2525.
- รัชณี ศรีไพรวรรณ. “แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียน” ใน คู่มือแนวความคิดและทัศนะบางประการเกี่ยวกับคุณโลบายกับการสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา. หน้า 412-413. นครราชสีมา: สำนักงานศึกษาธิการเขต 11, 2517.
- ราจิต สุวรรณรักษ์. การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการออกเสียงผันวรรณยุกต์สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาเขมรในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525. อัดสำเนา.

- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2531.
- รุ่งทิวา จักรกร. วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- ล้วน สายยศและ อังคณา สายยศ. หลักวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ทวีกิจการพิมพ์,
2542.
- ลือชา สร้อยพาน. “จุดประสงค์การสอนซ่อมเสริม” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการ
โรงเรียนมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7 หน้า 357-359. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัย-
ธรรมราชราษ, 2525.
- วนิดา กัตติชาติ. การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518. อัดสำเนา.
- วิจินต์ จันทะวิบูลย์. ความแตกต่างระหว่างภาษากรุงเทพฯ และภาษาสงขลา. วิทยานิพนธ์
อ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2499. อัดสำเนา.
- วิชาการ, กรม. การสอนซ่อมเสริมนักเรียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา,
2535.
- _____. คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2534.
- _____. คู่มือการสอนวิชาภาษาไทย เล่ม 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภา, 2534.
- _____. คู่มือการสอนวิชาภาษาไทย เล่ม 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภา, 2534.
- _____. คู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2534.

- วิไลวรรณ วิเศษน้อย. การสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล ว สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522. อุดสำเนา.
- ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม. การสอนซ่อมเสริม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2525.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. แบบฝึกสำหรับสอนเรื่องวลี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517. อุดสำเนา.
- ศิริกาญจน์ โกสมภัก. “การสอนอ่านในชั้นประถมศึกษา,” ประชาบาล. 11(7) : 22; ตุลาคม 2521.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักการของหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง 2533. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2533.
- สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชณ์. “การประเมินผลระดับประถมศึกษา” สารพัฒนาหลักสูตร. 48 : 15-17; มีนาคม 2529.
- สลักจิต ตั้งสุจริตวงศ์. ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำจากหนังสือภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 2 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนท่าช้างวิทยาคาร จังหวัดสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533. อุดสำเนา.
- สามัญศึกษา, กรม. รายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเปรียบเทียบกับหลักสูตร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2511.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชา ระบบการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2523.
- สุจินดา สุปารา. การสร้างแบบทดสอบสื่อวินิจฉัยทักษะในการอ่านภาษาไทยด้านการรู้จักใช้คำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินญาณินพนธ์ คศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อุดสำเนา.

- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. เอกสารประกอบการสอนวิชา กศ.ภท. 525 ปริญญาการสอนภาษาไทย.
 กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- สุภาพ ขวัญฤทธิ์. ภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบันจังหวัดสงขลา. ปรินิพนธ์ กศ.ม.
 สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 2530. อัดสำเนา.
- สุภาพร ราชากรกิจ. “การสอนซ่อมเสริมภาษาไทยชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้น” คุรุศาสตร์. 14(4) : 5-10 ; เมษายน 2529.
- หทัย ดันหยง. การเขียนหนังสือแบบเรียน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- อ้อม ประนอม. “การสอนอ่านไทยต้องแก้ไขและพัฒนา,” มิตรครู. 28(8) : 15-19 ; เมษายน 2529.
- อ้อมน้อย เจริญธรรม. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงร้อยแก้วภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกการสอนปกติ. ปรินิพนธ์ กศ.ม.
 ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2534. อัดสำเนา.
- อำไพ สุจริตกุล. “การสอนเพื่อซ่อมเสริม,” วารสารคุรุศาสตร์. 1(3) : 4-5 ; มิถุนายน - กันยายน 2514.
- อุบล เรียงสุวรรณ. วิชาชุดक्रमมัธยม ตอนที่ 2 หลักการสอนและวิธีสอนวิชาเฉพาะ.
 กรุงเทพฯ : สมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย, 2509.
- เอมอร พิพัฒน์สุข. การสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช และ ซ ศ ษ ส สำหรับนักเรียนพูดภาษาถิ่นฉือ ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านผักหมักกิ่งอำเภอโนนสวรรค์ จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532. อัดสำเนา.
- Billow, F.L. “The teacher Work Out His Own Exercise,” in The Technique of Language Teaching. P.87 London : Langmar Green, 1962.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign - Language Skills. Chicago : The University of Chicago, 1968.

Smith and John. Principle and Practice of Teaching Reading. Ohio : A bell and Howell company, 1972.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
- แบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการอ่านออกเสียง
- เกณฑ์การให้คะแนนการอ่านออกเสียง
- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาไทย
- แบบทดสอบความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์
การเรียนรู้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง

1. นักเรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน ตามเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของจำนวนคำทั้งหมด
2. นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้อง ชัดเจน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของจำนวนคำควบกล้ำทั้งหมด
3. นักเรียนออกเสียงคำที่มีอักษรนำได้ถูกต้อง ชัดเจน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของคำที่มีอักษรนำ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

.....

ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ถูกต้องชัดเจน ตามอักขรวิธี

กรองทอง เป็นนักเรียนกำลังเรียนชั้นประถมศึกษา ของหมู่บ้านรับแพรก ตำบลปากแตร อำเภอรอนด จังหวัดสงขลา เป็นบุตรคนกลางของครอบครัว ใคร ๆ ชอบเรียกเธอว่า กรองทอง เป็นเด็กที่มีความขยันหมั่นเพียรในการทำงาน สนุกสนานร่าเริง ชอบธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บ้านของกรองอยู่ติดชายฝั่งทะเลอ่าวไทยอันสวยงาม กรองมักจะชวนเพื่อน ๆ ไปเล่นน้ำทะเล และนั่งดูนกกินปลา บินฉวัดเฉวียน หาปลาชายฝั่งทะเลที่ชาวประมงทิ้งไว้อยู่บ่อย ๆ บริเวณบ้านของ กรองกว้างขวาง พ่อกรองจึงปลูกมะพร้าว ขนุน น้อยหน่า พุทรา มะละกอ และกล้วย หลายต้น ครอบครัวกรองประกอบอาชีพประมงชายฝั่ง พื้นที่ที่เป็นดินเหนียวก็ทำนาตามฤดูกาล บนคันนามีต้นตาลโตนดเจริญงอกงามมากมาย มีประชากรหลายครอบครัวประกอบอาชีพทำน้ำตาลและขนมพื้นเมืองขายเป็นรายได้เสริมอีกทางหนึ่ง ประชาชนอยู่ดีกินดีด้วยเศรษฐกิจแบบพอเพียง มาบัดนี้ที่ดินทำนาถูกกว้านซื้อจากนายทุน เปลี่ยนแปลงนาข้าวเป็นบ่อเลี้ยงกุ้งกุลาดำ สร้างความร่ำรวยมหาศาล แต่เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในชุมชน ต้นตาลโตนดเฉาตาย นาข้าวเสียหาย น้ำทะเลเป็นพิษ เด็ก ๆ ที่เคยลงเล่นน้ำทะเลได้กลิ่น ไม่สามารถลงเล่นได้อีกต่อไปแล้ว กรองรู้สึกสลดใจมาก จึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษาคุณครู เพื่อหาทางแก้ไข และคุณครูบอกให้ทุกคนช่วยกันดูแลรักษาป้องกันธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายกลับสภาพเดิม แต่กรองคิดว่า สายเกินไปเสียแล้ว

ธรรมชาติ และ สิ่งแวดล้อม ที่ ถูก ทำลาย กลับ สภาพเดิม

--	--	--	--	--	--	--	--

แต่ กรอง คิด ว่า สาย เกิน ไป เสีย แล้ว

--	--	--	--	--	--	--	--

หลักเกณฑ์การให้คะแนนการอ่านออกเสียง

ข้อพิจารณาในการให้คะแนน ดังต่อไปนี้ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)

1. การอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ถูกต้อง ชัดเจน (10คะแนน)
2. การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ถูกต้อง ชัดเจน (10คะแนน)
3. การอ่านออกเสียงอักษรนำ ถูกต้อง ชัดเจน (10คะแนน)

เกณฑ์การให้คะแนนคิดเป็นร้อยละของจำนวนคำที่อ่านออกเสียงทั้งหมดในแต่ละข้อ
ดังนี้

ร้อยละ	96 - 100	เทียบเป็นคะแนน	10 คะแนน
ร้อยละ	91 - 95	เทียบเป็นคะแนน	9 คะแนน
ร้อยละ	86 - 90	เทียบเป็นคะแนน	8 คะแนน
ร้อยละ	81 - 85	เทียบเป็นคะแนน	7 คะแนน
ร้อยละ	76 - 80	เทียบเป็นคะแนน	6 คะแนน
ร้อยละ	71 - 75	เทียบเป็นคะแนน	5 คะแนน
ร้อยละ	66 - 70	เทียบเป็นคะแนน	4 คะแนน
ร้อยละ	61 - 65	เทียบเป็นคะแนน	3 คะแนน
ร้อยละ	56 - 60	เทียบเป็นคะแนน	2 คะแนน
ร้อยละ	50 - 55	เทียบเป็นคะแนน	1 คะแนน

.....

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาไทย
 กลุ่มทักษะ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 1 อ่านบทร้อยกรอง

หนังสือคือเพื่อน

ทุกวันสีนุ่นสดใส	ตั้งใจใฝ่งานอ่านเขียน
สนุกยิ่งนักรักเรียน	ความรู้แปลกเปลี่ยนเวียนมา
ครูถามสิ่งใดไม่ขัด	ตอบได้แน่ชัดนักหนา
รอบรู้เรื่องราวนานา	เพื่อนต่างปรึกษาหารือ
สีนุ่นแนะนำคำตอบ	เพราะฉันนั้นชอบหนังสือ
เรื่องราวมากมายในมือ	เมื่อถือเปิดอ่าน سراญใจ
หนังสือเป็นเพื่อนคู่คิด	หนังสือเป็นมิตรซิดใกล้
หนังสือเปิดโลกกว้างไกล	หนังสือช่วยให้เพลิดเพลิน
สีนุ่นบอกใครอยากรู้	อ่านดูอย่าช้าอย่าเงิน
หนังสือมีค่าเหลือเกิน	ก่อนซื้อขอเชิญอ่านเอง

จากหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้น ป.3 เล่ม 1 หน้า 61

ตอนที่ 2 อ่านร้อยแก้ว

ฝิ่งน้อยชมดง

ยามเช้าสัตว์ป่าบางชนิดเริ่มออกหากิน แต่สัตว์บางชนิด เช่น นกฮูก ค้างคาว หลบหายเข้าโพรงไม้ หรือพุ่มไม้เพื่ออาศัยหลบนอน หลังจากที่ออกหากินมาตลอดคืน ฝิ่งน้อยบินไปพบแม่กวางกับลูกกำลังก้มหน้าก้มตากินผลกระบอกสุกที่ตกอยู่ใต้ต้นกระบอกใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขา ใบดกให้ร่มเงา กระรอกและกระแตหลายตัว กำลังหาผลไม้สุกกินอยู่บนต้นไม้อื่นๆ ในบริเวณนั้น แม่หมูป่าใช้ปากขุดหารากไม้และหัวเผือก หัวมันในดินกินเป็นอาหาร

ฝิ่งน้อยบินไปสักครู่หนึ่งก็ได้ยินลิงหลายตัวร้องเสียงดัง เมื่อฝิ่งน้อยบินเข้าไปใกล้จึงเห็นลิงกำลังขี้แย่งกล้วยสุกเครือใหญ่กัน ลิงตัวโตแย่งกล้วยได้ก็รีบปีนขึ้นกิ่งไม้สูงเพื่อกินกล้วย ไม่ให้ลิงตัวอื่นแย่ง ไม่ไกลจากต้นกล้วยมากนักมีต้นหว้าใหญ่ต้นหนึ่ง งูเหลือมตัวใหญ่เลื้อยอยู่บนกิ่งต้นหว้า งูเหลือมกำลังข้อมองกระเจงที่กำลังกินลูกหว้า ซึ่งหล่นเกลื่อนพื้น ฝิ่งน้อยจึงร้องบอกกระเจงว่า “พี่กระเจงจำ ระวังลูกงูเหลือมนะจ๊ะ” กระเจงแหงนมองตามเสียงแลเห็นงูเหลือมขนาดใหญ่ มันจึงรีบวิ่งหนีไป

จากหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้น ป.3 เล่ม1 หน้า 37-38

แบบทดสอบความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแบบทดสอบแต่ละข้อจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงต่อไปนี้ ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้หรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่าน โดย ก () ลงในช่อง “คะแนนการพิจารณา” ตามความคิดเห็นของท่าน

กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ได้จริง

กข ✓ ในช่อง 0 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

กค ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบไม่ได้วัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

จุดประสงค์การเรียนรู้	คำที่นำมาทดสอบ	คะแนนการพิจารณา		
		-1	0	+1
<ul style="list-style-type: none"> - อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจนตามเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ - อ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้อง ชัดเจน - อ่านออกเสียงคำที่มีอักษรนำได้ถูกต้องชัดเจน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. กระรอก 2. ใฝ่งาน 3. สนุก 4. รักเรียน 5. แปลก 6. เปลี่ยน 7. ใฝ่แม่ 8. นักหนา 9. รอบรู้ 10. เรื่องราว 11. เป็นเพื่อน 12. ช่วยให้ 13. เพลิดเพลิน 14. มีค่า 			

จุดประสงค์การเรียนรู้	คำที่นำมาทดสอบ	คะแนนการพิจารณา		
		-1	0	+1
	15. ยามเช้า			
	16. หากิน			
	17. นกฮูก			
	18. ค้างคาว			
	19. หลบหาย			
	20. โพรงไม้			
	21. พุ่มไม้			
	22. หลับนอน			
	23. ฝั่งน้อย			
	24. ร่มเงา			
	25. กระจง			
	26. รากไม้			
	27. กินกล้วย			
	28. ต้นหญ้า			
	29. งูเหลือม			
	30. ขนาดใหญ่			

ลงชื่อผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

ภาคผนวก ข

- แผนการสอน

- แบบฝึก

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูติดบัตรคำที่มีพยัญชนะต้น ร ล ในกระดาน โดยกำหนดให้พยัญชนะต้น ร เป็นแถวที่ 1 พยัญชนะต้น ล เป็นแถวที่ 2

4.1.2 ครูอ่านออกเสียงคำตามบัตรคำทีละแถว เป็นจังหวะช้า ๆ ให้นักเรียนฟังพร้อมกับสังเกตวิธีออกเสียงของครูไปด้วย ได้แก่

รำ	ล่ำ
รับ	ลับ
โรง	โลง
เรียน	เลียน

ฯลฯ

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ให้นักเรียนฝึกกิจกรรม “เหมือน-ไม่เหมือน” ดังนี้

4.2.1.1 ครูอ่านบัตรคำทีละคู่ ทั้งเสียง ร และ ล ในแถวที่ 1 และแถวที่ 2 ให้นักเรียนฟังว่า ถ้าเหมือนกับให้ปรบมือ แต่ถ้าฟังเสียงไม่เหมือนกันให้โบกมือ หรือให้ตอบว่า “เหมือน” หรือ “ไม่เหมือน” ก็ได้ ดังนี้

ครู	นักเรียน
รำ...รำ	ปรบมือ
ลับ...รับ	โบกมือ
โรง...โลง	โบกมือ
เรียน...เรียน	ปรบมือ

ฯลฯ

4.2.1.2 ฝึกนักเรียนเป็นรายบุคคล รายกลุ่ม สลับกันไป

4.2.2 ให้นักเรียนฝึกกิจกรรม “บอกเลขตามแถว” ดังนี้

4.2.2.1 ให้นักเรียนดูบัตรคำที่ติดบนกระดาน แล้วอธิบายให้นักเรียนฟังถึงวิธีการฝึก โดยครูจะออกเสียงทีละคำ แล้วให้นักเรียนบอกพร้อมกันว่า ครูออกเสียงของคำในแถวใด ดังนี้

ครู	นักเรียน
รำ	หนึ่ง
ลับ	สอง
โลง	สอง
ร่ม	หนึ่ง

ฯลฯ

4.2.2.2 ครูออกเสียงทีละ 2 คำ แล้วให้นักเรียนบอกพร้อมกันว่า เป็นคำในแถวใด โดยบอกเฉพาะตัวเลขประจำแถวของคำ

ครู	นักเรียน
เรา...เลา	หนึ่ง สอง
รับ...รับ	หนึ่ง หนึ่ง
โรง...โลง	หนึ่ง สอง
ราก...ลาก	หนึ่ง สอง

ฯลฯ

4.2.2.3 ครูออกเสียงทีละ 3 คำ แล้วให้นักเรียนบอกเลขประจำแถวของคำ ดังนี้

ครู	นักเรียน
เรา...เลา...เลา	หนึ่ง สอง สอง
รับ ลับ ลับ	หนึ่ง สอง สอง
โรง โรง โรง	หนึ่ง หนึ่ง สอง
ร่ม ล่ม ร่ม	หนึ่ง สอง หนึ่ง

ฯลฯ

4.2.2.3 ฝึกนักเรียนเป็นกลุ่มทั้งชั้น และเป็นรายบุคคล

4.2.3 ให้นักเรียนเล่นเกม “ชิงธง” ดังนี้

4.2.3.1 อุปกรณ์การเล่นคือ บัตรคำรูปธงจำนวน 20 บัตร

4.2.3.2 แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มผลัดกันออกมา

ทีละคน

4.2.3.3 ครูออกเสียงคำใดคำหนึ่งตามบัตรคำรูปธง แล้วให้นักเรียนแข่งขันกันหยิบบัตรคำรูปธงไปรวมไว้ที่กลุ่มตนเอง

4.2.3.4 เมื่อหมดบัตรคำแล้ว กลุ่มใดได้มากและถูกต้องตามเสียงที่ครูออก เป็นฝ่ายชนะ

4.3 ขั้นสรุป (5 นาที)

4.3.1 ครูออกเสียงพยัญชนะต้น ร ล ให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่งอย่างช้า ๆ และชัดเจน

4.3.2 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ 1

5. สื่อการเรียนการสอน

5.1 บัตรคำพยัญชนะต้น ร ล จำนวน 20 บัตร

5.2 บัตรคำรูปธงพยัญชนะต้น ร ล จำนวน 20 บัตร

6. การประเมินผล

6.1 การสังเกต

- การตอบคำถาม

6.2 ตรวจแบบฝึกหัด

แบบฝึกที่ 1

ฝึกฟังเสียงคำพยัญชนะ ร ล

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ ร กับ ล ได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนบอกได้ว่าเสียงที่ได้ยินเหมือนหรือต่างกัน
2. นักเรียนบอกได้ว่าเสียงที่ได้ยินตรงกับคำที่ใช้พยัญชนะ ร หรือ ล

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่มี ร เป็นพยัญชนะต้น จำนวน 10 บัตร

รำ	รับ	โรง	เรียน	ร่วม
ราก	แรง	รัก	ร้อง	รวด

2. บัตรคำที่มี ล เป็นพยัญชนะต้น จำนวน 10 บัตร

ล่ำ	ลับ	โลง	เลียน	ลุ่ม
ลาก	แล้ง	ลัก	ล่อง	ลวด

3. บัตรคำตามข้อ 1 และข้อ 2 ทำเป็นรูปธงจำนวน 20 อัน

กิจกรรมฝึก

1. ครูติดบัตรคำที่มีพยัญชนะต้น ร ล ในกระดาน 2 แถว แล้วอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังเป็นจังหวะช้า ๆ ให้นักเรียนฟังและสังเกตการออกเสียงของครูไปด้วย
2. ฝึกกิจกรรม“เหมือน -ไม่เหมือน” เป็นรายกลุ่มและเป็นรายบุคคล
3. ฝึกกิจกรรม “บอกเลขตามแถว” โดยฝึกฟังครั้งละ 1 คำ 2 คำ และ 3 คำ ทั้งเป็นรายกลุ่มและเป็นรายบุคคล
4. ให้นักเรียนเล่นเกม “ชิงธง”
5. ฝึกทบทวนการฟังเสียงคำที่มีพยัญชนะ ร ล เป็นรายกลุ่มและเป็นรายบุคคล

ใช้เวลาฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียน ชุดที่ 1

คำสั่ง ให้นักเรียนใส่หมายเลขตามแถวที่ตรงกับเสียงที่ครูออก

ข้อ	คำศัพท์		หมายเลข
	แถวที่ 1	แถวที่ 2	
1.	ลด	รถ	
2.	รบ	รบ	
3.	ลิว	ลิว	
4.	เรื่อน	เรื่อน	
5.	ราง	लग	
6.	लग	รलग	
7.	ลัก	ลัก	
8.	ไร	ไล	
9.	แรก	แลก	
10.	ล่วง	ร่วง	

3.2 คำคู่ จำนวน 10 คำ ได้แก่ เรือล่อม รัวลิ้น รอยเล็บ รุ่งเล็ก ราบลุ่ม รดลาก รย ล้อม เรียนลัด ระลอก ระลิก

3.3 ประโยค จำนวน 5 ประโยค

- เรือลอยลပ်ไม่เห็นร่องรอย
- รดรางแเด่นรดเร็ว
- รอนแรมในเรือลอย
- ลุงแรมรับโล่รางวัล
- ที่ราบลุ่มริมทะเล

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูอ่านประโยคที่มี ร ล ให้นักเรียนฟังเป็นจังหวะช้า ๆ และชัดเจน ได้ แก่

- เรือลอยลပ်ไม่เห็นร่องรอย
- รดรางแเด่นรดเร็ว
- รอนแรมในเรือลอย
- ลุงแรมรับโล่รางวัล
- ที่ราบลุ่มริมทะเล

4.1.2 ให้นักเรียนอาสาออกมาอ่านประโยคเป็นจังหวะช้า ๆ คนละ 1 ประโยค และให้เพื่อน ๆ ในชั้นช่วยกันวิจารณ์ว่าเพื่อนออกเสียงถูกต้องหรือไม่ และครูคอยแก้ไขข้อบกพร่อง

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /ร/ /ล/ พร้อมกัน และเป็นรายบุคคล

4.2.2 ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่มีพยัญชนะต้น ร ล ในข้อ 3.1 เป็นรายกลุ่ม และเป็นรายบุคคล

4.2.3 ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำคู่ ในข้อ 3.2 โดยฝึกให้ออกเสียงพร้อมกัน ทั้งกลุ่มและรายบุคคล

4.2.4 ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำพยางค์ชั้นต้น ร ล จากแถบประโยค เป็นราย กลุ่มและรายบุคคล ครูคอยแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่อง

4.2.5 ให้นักเรียนยกตัวอย่างคำที่มีเสียงพยางค์ชั้นต้น ในลักษณะคำเดี่ยว คำคู่ และเป็นประโยค พร้อมทั้งให้นักเรียนที่ยกตัวอย่างออกเสียงให้เพื่อนฟัง ให้เพื่อนและครูแก้ไข ข้อบกพร่อง

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ครูคิดแผนภูมิประโยคที่มีคำพยางค์ชั้นต้น ร ล จำนวน 2 ชุด และฝึกอ่าน เป็นรายกลุ่มและรายบุคคล

4.3.2 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 2

5. สื่อการเรียนการสอน

- 5.1 บัตรคำพยางค์ชั้นต้น ร ล คำเดี่ยว จำนวน 10 บัตร
- 5.2 บัตรคำพยางค์ชั้นต้น ร ล คำคู่ จำนวน 10 บัตร
- 5.3 บัตรประโยค จำนวน 5 ประโยค
- 5.4 แผนภูมิประโยค จำนวน 2 ชุด

6. ประเมินผล

- 6.1 สังเกต
 - การออกเสียง
 - การออกเสียงคำในประโยค
- 6.2 ตรวจสอบการออกเสียง

แบบฝึกที่ 2

การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ร ล

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ร ล ในลักษณะคำเดี่ยว คำคู่ และประ โยคได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ร ล ที่เป็นลักษณะคำเดี่ยว คำคู่ และประ โยคได้ถูกต้อง ชัดเจน
2. นักเรียนยกตัวอย่างคำที่มีพยัญชนะต้น ร ล และอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ จำนวน 10 บัตร

รำ	เรือ	ราก	รถ	ร่วม
ลำ	ลาก	เลื่อน	ลา	ลุ่ม

2. บัตรคำคู่ จำนวน 10 บัตร

เรือลุ่ม	รัวลิ้น	รอยเล็บ	รุ้นเล็ก	ราบลุ่ม
รถลาก	ลายล้อม	เรียนลัด	ระลอก	ระลึก

3. แถบประโยค 5 ประโยค

เรือลอยกลับไม่เห็นร่องรอย

รถรางแล่นรวดเร็ว

รอนแรมในเรือลอย

ลุงแรมรับโล่รางวัล

ที่ราบลุ่มริมทะเล

4. แผนภูมิประโยค

ชุดที่ 1

รถราเรียงราย
เราวิ่งเร็ว
วิ่งไวเร็วแรง
รับรู้เรื่องโรงเรียน
ร้องร้องเรียนเรื่อยเรื่อย

ชุดที่ 2

ลูกลาแลบลิ้น
ลูกลิงลูกลีลูกลน
เลอลักษณะเดินเล่อ
ลิ่วล่องเลื้อนลอย
ลิ้นลิ้มเลื้อคละเลง

กิจกรรมฝึก

1. ครูอ่านแถบประโยคให้นักเรียนฟัง 5 ประโยค
2. ให้นักเรียนอาสาสมัครออกมาอ่านคนละ 1 ประโยค และให้เพื่อน ๆ วิจารณ์ว่า
อ่านออกเสียงถูกต้องหรือไม่
3. ฝึกนักเรียนออกเสียงพยัญชนะ /ร/ /ล/

4. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจากบัตรคำเดี่ยว บัตรคำคู่ และแถบประโยค เป็นรายกลุ่มและรายบุคคล

5. ฝึกนักเรียนอ่านออกเสียงแผนภูมิที่มีพยัญชนะต้น ร ล 2 ชุด

ใช้เวลาในการฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียน ชุดที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้อง ชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ออกเสียงชัดเจน	ออกเสียงไม่ชัดเจน
1.	วีรธ		
2.	ลึงทม		
3.	ร่าเริง		
4.	ร่าล็ก		
5.	รุ่นเล็ก		
6.	ลมแรง		
7.	แล่นเรือ		
8.	เรียงราย		
9.	ร้อยล้น		
10.	เลิศรส		

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูติดบัตรคำที่มีพยัญชนะต้น ง และ ฮ บนกระดาน โดยกำหนดให้พยัญชนะต้น ง เป็นแถวที่ 1 พยัญชนะต้น ฮ เป็นแถวที่ 2

4.1.2 ครูอ่านออกเสียงคำตามบัตรคำในแถวที่ 1 และแถวที่ 2 เป็นจังหวะช้า ๆ ให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งสังเกตการออกเสียงของครูไปด้วย

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ให้นักเรียนฝึกกิจกรรม “เหมือน...ไม่เหมือน” ดังนี้

4.2.1.1 ครูอ่านออกเสียงคำที่ละคู่ในแถวที่ 1 และแถวที่ 2 ให้นักเรียนฟัง ถ้าออกเสียงเหมือนกันให้ตอบว่า “เหมือน” ถ้าเสียงต่างกันให้ตอบว่า “ไม่เหมือน” ดังนี้

ครู	นักเรียน
ง...ง	เหมือน
งก...สก	ไม่เหมือน
งย...งย	เหมือน
งไ...ไฮ	ไม่เหมือน
งอก. งอก	เหมือน

ฯลฯ

4.2.1.2 ฝึกนักเรียนเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลสลับกันไป

4.2.2 ให้นักเรียนฝึกกิจกรรม “บอกเลขตามแถว” ดังนี้

4.2.2.1 ให้นักเรียนดูบัตรคำบนกระดาน แล้วอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงกิจกรรมการฝึก และครูออกเสียงทีละคำให้นักเรียนบอกพร้อมกันว่า ครูออกเสียงคำในแถวใด ดังนี้

ครู	นักเรียน
ง	หนึ่ง
งก	หนึ่ง

เฮย	สอง
ไฮ	สอง
งอก	หนึ่ง

ฯลฯ

4.2.2.2 ครูออกเสียงทีละ 2 คำ แล้วให้นักเรียนบอกพร้อมกันว่าเป็นคำ

แถวใด

ครู	นักเรียน
ง...ง	หนึ่ง...สอง
งอก. งอก	หนึ่ง...หนึ่ง
ราบ...งาบ	สอง...หนึ่ง
งอน...งอน	หนึ่ง...หนึ่ง
ไฮ ไง	สอง...หนึ่ง

ฯลฯ

4.2.2.3 ใช้วิธีฝึกอย่างเดียวกับข้อ 4.2.2.2 แต่ครูออกเสียงคำทีละ 3 คำ

และครูให้นักเรียนบอกเลขประจำแถว ดังนี้

ครู	นักเรียน
ง...ง...ง	หนึ่ง หนึ่ง สอง
ฮอก...ฮอก...งอก	สอง สอง หนึ่ง
งาม สาม งาบ	หนึ่ง สอง หนึ่ง
งอน ฮอน ฮอน	หนึ่ง สอง สอง
ไฮ ไฮ ไง	สอง สอง หนึ่ง

ฯลฯ

4.2.2.4 ฝึกนักเรียนเป็นกลุ่มทั้งชั้น และรายบุคคล

4.2.3 ให้นักเรียนเล่นเกมเก็บ “ดอกไม้” ดังนี้

4.2.3.1 อุปกรณ์การเล่น คือ บัตรคำรูปดอกไม้ จำนวน 20 บัตร

4.2.3.2 แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มผลัดกันออกมาทีละคน

4.2.3.3 ครูออกเสียงคำใดคำหนึ่งตามบัตรคำ และให้นักเรียนออกมาหยิบบัตรตามเสียงจนหมดบัตรคำ และนับจำนวนบัตรคำ และตรวจสอบว่าตรงตามเสียงที่ครูออกฝ่ายไหนได้มากเป็นฝ่ายชนะ

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ครูออกเสียงคำพยัญชนะ ง ฮ ให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่งอย่างช้าและชัดเจน

4.3.2 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดชุดที่ 3

5. สื่อการเรียนการสอน

- 5.1 บัตรคำที่มีพยัญชนะต้น ง จำนวน 10 บัตร
- 5.2 บัตรคำที่มีพยัญชนะต้น ฮ จำนวน 10 บัตร
- 5.3 บัตรคำรูปดอกไม้ที่มีพยัญชนะต้น ง ฮ จำนวน 20 บัตร

6. การประเมินผล

- 6.1 การสังเกต
 - การตอบคำถาม
- 6.2 ตรวจแบบฝึกหัด

แบบฝึกที่ 3

ฝึกการออกเสียงคำพยัญชนะ ง ฮ

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ ง กับ ฮ ได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนบอกได้ว่าเสียงที่ได้ยิน เหมือนหรือต่างกัน
2. นักเรียนบอกได้ว่าเสียงที่ได้ยินตรงกับคำพยัญชนะ ง หรือ ฮ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่มี ง เป็นพยัญชนะต้น จำนวน 10 คำ

งง	งก	งย	งไ	งอก
----	----	----	----	-----

งาม	งอน	งิน	งอก	งก
-----	-----	-----	-----	----

2. บัตรคำที่มี ฮ เป็นพยัญชนะต้น จำนวน 10 คำ

ฮง	ฮก	ฮย	ฮไ	ฮอก
----	----	----	----	-----

ฮาย	ฮอน	ฮิน	ฮอก	ฮก
-----	-----	-----	-----	----

3. บัตรคำที่มี ง และ ฮ เป็นพยัญชนะต้น ทำเป็นรูปดอกไม้จำนวน 20 บัตร

กิจกรรมฝึก

1. ครูติดบัตรคำที่มีพยัญชนะต้น ง ฮ ในกระดาน 2 แถว แล้วอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังเป็นจังหวะช้า ๆ ให้นักเรียนฟังและสังเกตการออกเสียงของครูไปด้วย
2. ฝึกกิจกรรม“เหมือน ไม่เหมือน ” โดยครูออกเสียงคำพยัญชนะ ง และ ฮ คู่กัน
3. ฝึกกิจกรรมบอกเลขตาม “แถว” โดยฝึกครั้งละ 1 คำ 2 คำ และ 3 คำ
4. ให้นักเรียนเล่นเกมเก็บดอกไม้
5. ฝึกฟังเสียงคำที่มีพยัญชนะ ง และ ฮ

ใช้เวลา 20 นาที

แบบฝึกหัดชุดที่ 3

คำชี้แจง ให้นักเรียนใส่หมายเลขตามเสียงที่ตรงกับเสียงที่ครูออก

คำที่	คำ		หมายเลข
	<u>แถวที่ 1</u>	<u>แถวที่ 2</u>	
1.	เงิน	เฮิน	
2.	งาม	ฮาม	
3.	งอก	ฮอก	
4.	ฮวด	งวด	
5.	งาน	งาน	
6.	งา	ฮา	
7.	งง	งง	
8.	ง่าย	ฮ่าย	
9.	งอน	งอน	
10.	เฮ	เฮ	

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูนำภาพมาให้ให้นักเรียนดูพร้อมกัน ให้นักเรียนออกเสียง

4.1.2 ครูนำภาพนกฮูกให้นักเรียนดูพร้อมกัน ให้นักเรียนออกเสียง

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียง ง โดยให้ฝึกออกเสียง เงอะ นักเรียนฝึกดูปากของตนเองจากกระจก ในขณะที่ออกเสียง

4.2.2 ให้นักเรียนฝึกออกเสียง งาน งาม งวง งด เงิน

4.2.3 ให้นักเรียนเล่นเกมอ่านประโยคยาว ตามวิธีเล่นต่อไปนี้

4.2.3.1 ให้นักเรียนเล่นเกมทีละคนตามความสมัครใจ

4.2.3.2 ผู้เล่นต้องจับฉลาก ได้คำที่มีเพียง 1 พยางค์ แล้วแต่งประโยคที่ยาวที่สุดเท่าที่นักเรียนจะแต่งได้เพียง 1 ประโยค ครูเขียนบนกระดาน

4.2.3.3 เมื่อเล่นครบ 5 คำแล้ว ครูและนักเรียนร่วมกันตัดสิน โดยช่วยกันนับคำที่นักเรียนออกมาแต่งประโยค ใครแต่งได้ยาวที่สุดและถูกต้อง เป็นผู้ชนะ

4.2.4 ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่มี 2 พยางค์ คือ โง่ง่า งอกงาม งงวยงามงอน งูนง

4.2.5 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำพร้อมกันทั้งชั้น และเป็นรายบุคคล และแก้ไขข้อบกพร่องนักเรียนที่ยังออกเสียงพยัญชนะ ง ไม่ถูกต้อง โดยให้ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จนนักเรียนออกเสียงถูกต้อง และชัดเจน

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงบททวนพร้อมกันทั้งชั้นและรายบุคคล

4.3.2 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ชุดที่ 4

5. สื่อการเรียนการสอน

- 5.1 ภาพปู ขนาด 10 x 10 นิ้ว จำนวน 1 ภาพ
- 5.2 ภาพนกฮูก ขนาด 10 x 10 นิ้ว จำนวน 1 ภาพ
- 5.3 บัตรคำพยัญชนะต้น ง คำเดี่ยว จำนวน 5 บัตร
- 5.4 บัตรคำพยัญชนะต้น ง คำคู่ จำนวน 5 บัตร
- 5.5 กระดาษขนาด 3 x 5 นิ้ว จำนวน 1 ใบ

6. การวัดและประเมินผล

- 6.1 สังเกต
 - สังเกตการออกเสียงลักษณะปาก
 - การแต่งประโยค
- 6.2 ตรวจสอบการออกเสียง

แบบฝึกที่ 4

ฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น ง

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ง ได้ถูกต้อง ชัดเจน

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ง ที่เป็นพยางค์เดี่ยว และสองพยางค์ ได้ถูกต้องชัดเจน
2. นักเรียนยกตัวอย่างคำที่มีพยัญชนะต้น ง ได้

สื่อการเรียนการสอน

1. ภาพงู ขนาด 10 x 10 นิ้ว จำนวน 1 ภาพ
2. ภาพนกฮูก ขนาด 10 x 10 นิ้ว จำนวน 1 ภาพ
3. บัตรคำพยัญชนะต้น ง คำเดี่ยว จำนวน 5 บัตร

งาน	งาม	งวง	งด	เงิน
-----	-----	-----	----	------

4. บัตรคำพยัญชนะต้น ง คำคู่ จำนวน 5 บัตร

ง่อง่า	งอกงาม	งงวย	งามงอน	งุนง
--------	--------	------	--------	------

5. กระดาษงา ขนาด 3 x 5 นิ้ว จำนวน 1 บาน

กิจกรรมการฝึก

1. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียง ง โดยฝึกออกเสียง เงอะ โดยให้นักเรียนดูปากของตนเอง จากกระจกเงาขณะออกเสียง
2. นักเรียนฝึกออกเสียงคำที่มี ง เป็นพยัญชนะต้นในบัตรคำ จำนวน 5 บัตร คือ งาน งาม งวง งด เงิน
3. ให้นักเรียนเล่นเกม “อ่านประโยคยาว” ตามวิธีเล่นดังต่อไปนี้
 - 3.1 ให้นักเรียนเล่นเกม “อ่านประโยคยาว” ทีละคนตามสมัครใจ
 - 3.2 ผู้เล่นต้องจับบัตรคำ 1 พยางค์ แล้วแต่งประโยคให้ยาวที่สุดเท่าที่นักเรียนจะแต่งได้เพียง 1 ประโยค ครูเขียนประโยคบนกระดาน
 - 3.3 เมื่อเล่นครบ 5 คำแล้ว ครูและนักเรียนร่วมกันตัดสิน โดยช่วยกันนับคำที่นักเรียนออกมาแต่งประโยค ใครแต่งได้ยาวและถูกต้องตามอักขรวิธีเป็นผู้ชนะ แล้วให้กำลังใจ พร้อมทั้งให้อ่านประโยคที่แต่งพร้อม ๆ กันทั้งชั้น
4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำที่มี 2 พยางค์ คือ โง่ง่า งอกงาม งงวาย งามงอน งุนงง เป็นรายชั้นและรายบุคคล
5. ให้นักเรียนออกเสียงคำในบัตรคำทั้งหมด โดยให้อ่านพร้อมกันทั้งชั้น และรายบุคคล แกะไขนักเรียนที่ยังออกเสียงไม่ถูกต้อง ชัดเจน จนนักเรียนอ่านได้คล่อง ถูกต้องและชัดเจน

เวลาในการฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 4

คำชี้แจง ให้นักเรียนออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง ชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	งาน		
2.	เงิน		
3.	งาม		
4.	งง		
5.	งด		
6.	โง่งง		
7.	งอกงาม		
8.	งงงวย		
9.	งามงอน		
10.	งุนงง		

แผนการสอนที่ 5

กลุ่มทักษะ	ภาษาไทย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	ภาคเรียนที่ 1
เรื่อง	การออกเสียงสระเสียงสั้น		
ใช้สอน	วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....		เวลา 40 นาที
จุดประสงค์การเรียนรู้ใน ป.02 สอดคล้องกับจุดประสงค์ คือ ข้อ 9			

1. สาระสำคัญ

การออกเสียงสระเสียงสั้นได้ถูกต้อง จะทำให้ออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้นถูกต้องด้วย

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงสระเสียงสั้น และคำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้นได้ถูกต้องชัดเจน

2.2 จุดประสงค์นำทาง

2.2.1 เมื่อกำหนดบัตรคำสระเสียงสั้นให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง

2.2.2 เมื่อกำหนดบัตรคำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น และบัตรสระเสียงสั้นให้นักเรียนสามารถจับคู่บัตรคำ และบัตรสระที่มีเสียงตรงกันได้ถูกต้อง

3. เนื้อหา

3.1 สระเสียงสั้น 12 เสียง ได้แก่ อะ อี อึ อุ เอะ แอะ โอะ เอาะ เออะ เอียะ เอือะ อัวะ

3.2 คำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น 12 บัทร ได้แก่ กะทิ ทะลุ อีแพะ เกะกะ เตะโตะ
เลอะเทอะ เยอะแยะ ละอะทะ เฝียะพะ ผัวะพะ เชื้อะชะ ทะเลาะ

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูติดบัตรคำสระเสียงสั้นทีละบัตร อ่านนำให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกัน
เมื่อครบทุกคำแล้วให้นักเรียนอ่านบัตรคำทีละคน

4.1.2 ครูติดบัตรคำพยัญชนะที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น อ่านนำให้นักเรียนอ่าน
ตามพร้อมกันจนหมด

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ครูอ่านออกเสียงบัตรคำสระ และบัตรคำพยัญชนะที่ประสมด้วยสระเสียง
สั้น เป็นจังหวะช้า ๆ ชัดเจน ให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกันทั้งชั้น และราย
บุคคล

4.2.2 ให้นักเรียนออกมาเลือกบัตรสระทีละคน คนละ 1 บัทร อ่านให้เพื่อนฟัง
แล้วเลือกบัตรคำที่มีพยัญชนะประสมด้วยสระที่เหมือนกับสระอ่านให้เพื่อนฟัง แล้วติดบัตรทั้ง
สองคู่กันไว้บนกระดาน ถ้านักเรียนอ่านผิดครูแก้ไขทันที

4.2.3 ฝึกออกเสียงสระอีกครั้งหนึ่งพร้อมกันทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล จนนักเรียน
อ่านออกเสียงได้คล่อง ถูกต้อง และชัดเจน และแก่นักเรียนที่อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง โดยฝึก
ซ้ำอีกเฉพาะนักเรียนที่ออกเสียงผิด

4.2.4 ครูเขียนคำที่มีพยัญชนะประสมด้วยสระเสียงสั้นในกระดานเพิ่มเติม
จำนวน 10 คำ แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นรายบุคคลและรายชั้น โดยเน้นนักเรียนที่ยัง
อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง ชัดเจน

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ฝึกอ่านออกเสียงสระเสียงสั้น และคำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้นเป็นราย
บุคคล และพร้อมกัน

4.3.2 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ 5

5. สื่อการเรียนการสอน

5.1 บัตรคำสระเสียงสั้น 12 บัตร

อะ	อิ	อี	อุ	เอะ
แอะ	โอะ	เออะ	เออะ	เอียะ
เอือะ	อัวะ			

5.2 บัตรคำพยัญชนะที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น จำนวน 12 บัตร

กะทิ	ทะลุ	อีแพะ	กะกะ	เลอะเทอะ
เยอะแยะ	เลอะเทอะ	เพียะพะ	ฝัวะพะ	เข็อะชะ
ทะเลาะ	เตะโตะ			

6. การวัดและประเมินผล

6.1 การสังเกต

- การออกเสียง
- การจัดกลุ่ม

6.2 ตรวจสอบการออกเสียง

แบบฝึกที่ 5

การออกเสียงสระเสียงสั้น

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงสระเสียงสั้น และคำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น ได้ถูกต้อง ชัดเจน

จุดประสงค์นำทาง

1. เมื่อกำหนดบัตรคำสระเสียงสั้นให้นักเรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน
2. เมื่อกำหนดบัตรคำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น และบัตรคำสระเสียงสั้น ให้นักเรียนสามารถจับคู่บัตรคำ และบัตรสระที่มีเสียงตรงกัน ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. บัตรคำสระเสียงสั้น 12 บัตร ดังนี้

อะ	อิ	อี	อุ	เอะ
แอะ	โอะ	เอาะ	เออะ	เอียะ
เอือะ	อัวะ			

2. บัตรคำพยัญชนะที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น จำนวน 12 บัตร ดังนี้

กะทิ	ทะลุ	อีแพะ	เกะกะ	เลอะเทอะ
เยอะเยอะ	เละเทะ	เฝียะพะ	ฝัวะพะ	เขื่อะชะ
ทะเลาะ	เตะโตะ			

กิจกรรมฝึก

1. ครูติดบัตรคำสระเสียงสั้นที่ละบัตร อ่านนำให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกันจนครบ และให้อ่านทีละคน
2. ครูติดบัตรคำพยัญชนะที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น อ่านนำให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกันจนครบ และให้อ่านทีละคน
3. ครูอ่านออกเสียงบัตรคำสระเสียงสั้น และบัตรคำพยัญชนะที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น ให้นักเรียนฟังซ้ำ ๆ เป็นจังหวะ และให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกันทั้งชั้น และฝึกเป็นรายบุคคล
4. ให้นักเรียนออกมาเลือกบัตรสระทีละคน คนละ 1 บัตร และอ่านให้เพื่อนฟัง แล้วเลือกบัตรคำพยัญชนะที่ประสมด้วยสระเสียงสั้นที่เหมือนกัน อ่านให้เพื่อนฟัง และติดบัตรทั้งคู่ไว้บนกระดานจนหมด ถ้านักเรียนอ่านผิดและจับคู่ผิด ครูแก้ไขการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องทันที
5. ฝึกออกเสียงเป็นรายชั้นและเป็นรายบุคคล
6. ครูเขียนคำพยัญชนะที่ประสมด้วยสระเสียงสั้นเพิ่มเติม จำนวน 10 คำ แล้วให้นักเรียนออกเสียงเป็นรายบุคคลและรายชั้น

เวลาในการฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 5

คำชี้แจง ให้นักเรียนออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง ชัดเจน

คำที่	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	กะทิ		
2.	ทะลุ		
3.	ตะไค้		
4.	เลอะเทอะ		
5.	เยอะเยอะ		
6.	ละทะ		
7.	เฝียะพะ		
8.	ฝัวะพะ		
9.	เฝือะพะ		
10.	ทะเลาะ		

3.2 สระเสียงสั้น 12 เสียง ได้แก่ อะ อิ อี อุ เอะ แอะ โอะ เอะ เออะ เออะ เอียะ เอือะ อัวะ

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ทบทวนการอ่านออกเสียงสระเสียงสั้นทีละเสียง และครูดัดบัตรสระเสียงสั้นให้ดูบนกระดาน

4.1.2 ครูดัดบัตรสระเสียงยาวบนกระดาน พร้อมทั้งอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังจนหมด 12 บัตร

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ครูอ่านออกเสียงสระเสียงสั้น และให้นักเรียนอ่านตาม อ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น และอ่านเป็นรายบุคคล

4.2.2 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงสระเสียงสั้น แล้วยืดเสียงให้ยาวจนสุดลมหายใจ จนกลายเป็นสระเสียงยาว ได้แก่

อะ อะ อะ (ลากเสียงจนสุดลมหายใจ)...อา

อิ อิ อิ (ลากเสียงจนสุดลมหายใจ)...อี

4.2.3 ให้นักเรียนฝึกออกเสียงสระเสียงยาว โดยผลัดกันฝึกกับเพื่อนเป็นคู่ ๆ ครูต้องคอยสังเกตและแก้ไขเมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงผิด

4.2.4 ให้นักเรียนออกเสียงสระเสียงยาวพร้อมกัน และออกเสียงเป็นรายบุคคล

4.2.5 ให้นักเรียนบอกชื่อเพื่อนหรือบุคคลที่รู้จักที่ประสมด้วยสระเสียงยาวคนละ 1 ชื่อ แล้วครูเขียนบนกระดาน พร้อมทั้งให้นักเรียนออกเสียง และครูคอยแก้ไขเมื่อนักเรียนยกตัวอย่าง หรือออกเสียงผิดจนครบทุกคน แล้วอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น และเป็นรายบุคคล

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ครูเตรียมบัตรคำ 20 บัตร และชูให้นักเรียนดูว่าคำนั้นอ่านว่าอย่างไร ประกอบด้วยสระอะไร ใครตอบได้ให้ยกมือ ใครยกมือก่อนได้ตอบคำอ่านและประสมด้วยสระ

อะไร ถ้าตอบได้ให้ 2 คะแนน จนบัตรคำหมด ใครได้คะแนนมากเป็นฝ่ายชนะ

4.3.2 ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน และเป็นรายบุคคลอีกครั้งหนึ่ง

4.3.3 ทำแบบฝึกหัดชุดที่ 6

5. สื่อการเรียนการสอน

5.1 บัตรคำสระเสียงสั้น 12 บัตร

5.2 บัตรสระเสียงยาว 12 บัตร

5.3 บัตรคำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น เสียงยาว 20 บัตร

6. การวัดและประเมินผล

6.1 การสังเกต

- การออกเสียง

- การเล่นเกม

6.2 ตรวจสอบการออกเสียง

แบบฝึกที่ 6

การออกเสียงสระเสียงยาว

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงสระเสียงยาว และคำที่ประสมด้วยสระเสียงยาว ได้ถูกต้อง ชัดเจน

จุดประสงค์นำทาง

1. เมื่อกำหนดบัตรคำสระเสียงสั้น เสียงยาว นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน
2. นักเรียนยกตัวอย่างคำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น และสระเสียงยาว และออกเสียงได้ถูกต้อง

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำสระเสียงยาว 12 บัตร ได้แก่

อา	อี	อือ	อุ	เอ	แอ
โอ	ออ	เออ	เอีย	เอือ	อัว

2. บัตรคำสระเสียงสั้น 12 บัตร ได้แก่

อะ	อิ	อึ	อุ	เอะ	แอะ
โอะ	เอะ	เออะ	เอียะ	เอือะ	อัวะ

3. บัตรคำที่ประกอบด้วยสระเสียงสั้นเสียงยาว จำนวน 20 บัตร

การบ้าน	เมตตา	กะเพาะ	รอบคอบ	ชื่นใจ
ปากเพียร	เกาะลอย	กัวยเดี่ยว	เรื้อรบ	แกงจืด
เต้าหู้	แตงกวา	เฟือกฉาบ	มะเขือ	เมียน้อย
ผีเสื้อ	ตัวเมีย	ผึ้งรวง	บัวลอย	ห้องว่าง

กิจกรรมฝึก

1. ทบทวนการอ่านออกเสียงสระเสียงสั้นที่ละเสียง และครูดิบัตรสระเสียงสั้นให้นักเรียนดูบนกระดาน
2. ครูดิบัตรสระเสียงยาวบนกระดานพร้อมทั้งอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังทีละเสียงจนหมด 12 บัตร
3. ครูอ่านออกเสียงสระเสียงสั้น และให้นักเรียนอ่านตาม แล้วอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น และอ่านเป็นรายบุคคล
4. ให้นักเรียนออกเสียงสระเสียงสั้น แล้วยืดเสียงให้ยาวจนสุดลมหายใจ จนกลายเป็นสระเสียงยาว ได้แก่
 อะ...อะ...อะ (ลากเสียงจนสุดลมหายใจ)...อา
 อี...อี...อี (ลากเสียงจนสุดลมหายใจ)...อิ
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงสระเสียงยาว โดยผลัดกันฝึกกับเพื่อนเป็นคู่ ๆ ครูคอยสังเกตและแก้ไขเมื่อนักเรียนออกเสียงผิด
6. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงสระเสียงยาวพร้อมกันทั้งชั้น และออกเสียงเป็นรายบุคคล

7. ให้นักเรียนบอกชื่อเพื่อน หรือบุคคลที่รู้จักที่ประสมด้วยสระเสียงยาวคนละ 1 ชื่อ แล้วครูเขียนบนกระดาน พร้อมทั้งให้นักเรียนอ่านออกเสียง และครูแก้ไขเมื่อนักเรียนยกตัวอย่าง หรือออกเสียงผิดจนครบทุกคน แล้วอ่านพร้อมกันและรายบุคคลอีกครั้งหนึ่ง

8. ครูเตรียมบัตรคำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น เสียงยาว 20 บัตร และชูบัตรให้นักเรียนดูทีละคำ โดยให้นักเรียนอ่านและบอกว่าประสมด้วยสระอะไร ใครตอบได้ให้ยกมือ ใครยกมือก่อนได้ตอบก่อน ถ้าอ่านได้ บอกสระที่ประสมได้ จะได้ 2 คะแนน ให้นักเรียนอ่านจนหมดบัตร ใครได้คะแนนมากเป็นฝ่ายชนะ

9. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน และอ่านออกเสียงเป็นรายบุคคล

10. ทำแบบฝึกหัดชุดที่ 6

ใช้เวลาในการฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง ชัดเจน

คำที่	คำ	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	รุ่มล่อม		
2.	เมียบลวง		
3.	เลื่องลือ		
4.	เลินเล่อ		
5.	เก็บเกี่ยว		
6.	ล้อเลียน		
7.	เรียงราย		
8.	เกาะช้าง		
9.	ละเลย		
10.	ล้างรูป		

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน

4.1.2 ครูแจกบัตรอักษร ก-ฮ และบัตรวรรณยุกต์เอก โท ตรี จัตวา

4.1.3 ให้นักเรียนช่วยกันเลือกอักษรต่ำ 24 ตัวและเรียงบัตรวรรณยุกต์ตามลำดับ

กลุ่มใดเรียงได้ถูกต้องและเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ครูอธิบายเรื่องการผันอักษรว่า เมื่ออักษรต่ำประสมกับสระเสียงยาวในแม่ ก กา หรือคำที่สะกดด้วยแม่กง กน กม เกย เกอว จะผันได้ 3 เสียง คือ เสียงสามัญ เสียงตรี และเสียงโท

4.2.2 ครูอธิบายเรื่องการผันอักษรต่ำเปรียบเทียบกับ การผันอักษรกลางว่า คำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรต่ำ ผันด้วยวรรณยุกต์เอกอ่านออกเสียงวรรณยุกต์โท

4.2.3 ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงพร้อมกัน ดังนี้

สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
กา	-	ค่า	ค้ำ	-
ลา	-	ล่ำ	ล้า	-
ทา	-	ท่ำ	ท้ำ	-

ฯลฯ

4.2.4 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำในข้อ 4.2.1 ทีละคน

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ครูกล่าวชมนักเรียนที่อ่านออกเสียงถูกต้องชัดเจน และให้เพื่อน ๆ ปรบมือให้เพื่อเป็นกำลังใจ

4.3.2 นักเรียนที่ออกเสียงถูกต้องชัดเจน อ่านนำให้เพื่อน ๆ อ่านตาม

4.3.3 นักเรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 7

5. สื่อการเรียนการสอน

- 5.1 บัตรอักษร ก - ฮ จำนวน 42 บัตร
- 5.2 แผนภูมิการผันอักษร จำนวน 1 แผนภูมิ
- 5.3 บัตรคำที่มีอักษรเสียงต่ำ จำนวน 10 บัตร

6. การวัดและประเมินผล

- 6.1 สังเกต
 - การเล่นเกม
 - การอ่าน
- 6.2 ตรวจแบบฝึกหัด

แบบฝึกที่ 7

การฝึกอ่านคำที่มีเสียงวรรณยุกต์โท

จุดประสงค์ปลายทาง

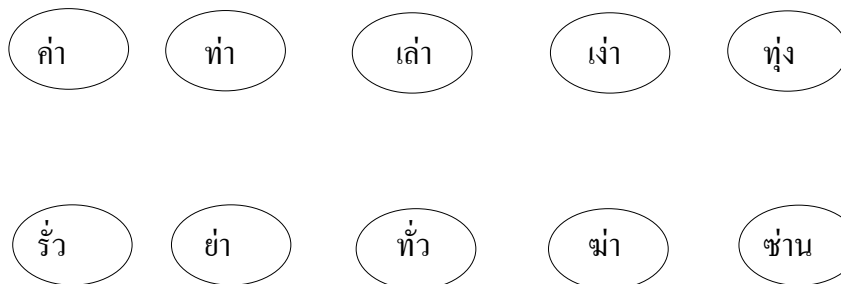
นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรต่ำ ประสมกับสระเสียงยาวในแม่ ก กา ได้
2. นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรต่ำผันด้วยวรรณยุกต์เอกได้

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรอักษร ก - ฮ จำนวน 42 บัตร
2. แผนภูมิการผันอักษร จำนวน 1 แผนภูมิ
3. บัตรคำที่มีอักษรเสียงต่ำ จำนวน 10 บัตร ได้แก่

กิจกรรมฝึก

1. ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน ดังนี้

สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
กา	-	ค่า	ค้ำ	-
ลา	-	ล่ำ	ล้า	-
ทา	-	ท่ำ	ท้ำ	-

ฯลฯ

2. ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงทีละคนตามข้อ 1
3. ครูกล่าวชมนักเรียนที่อ่านออกเสียงถูกต้องชัดเจน และให้เพื่อน ๆ ปรบมือให้เพื่อเป็นกำลังใจ
4. นักเรียนที่ออกเสียงถูกต้องชัดเจนอ่านนำให้เพื่อน ๆ อ่านตาม

ใช้เวลาในการฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 7

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้อง ชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	ท่อนแทน		
2.	เลียนโล่ง		
3.	ไล่เรี่ย		
4.	แน่วแน่		
5.	นั่งนึ่ง		
6.	วิ่งไล่		
7.	เรื่อร่า		
8.	รื่อแร่		
9.	ย่นย่อ		
10.	ยูยี่		

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูติดบัตรอักษรตั้งแต่ ก-ฮ บนกระเปาะผนัง

4.1.2 แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน

4.1.3 ให้สมาชิกแต่ละกลุ่มออกมาหยิบบัตรอักษรทำให้ได้มากที่สุด ภายใน

เวลา 2 นาที

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ครูอธิบายเรื่องการผันอักษรว่าเมื่ออักษรต่ำประสมกับสระเสียงยาวในแม่ ก กา หรือคำที่สะกดด้วยแม่ กง กน กม จะผันได้ 3 เสียงคือ เสียงสามัญ เสียงตรี และเสียงโท

4.2.2 ครูอธิบายเรื่องการผันอักษรต่ำ เปรียบเทียบกับการผันอักษรกลางว่าคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรต่ำผันด้วยวรรณยุกต์โท อ่านออกเสียงวรรณยุกต์ตรี

4.2.3 ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน ดังนี้

สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
-------	-----	----	-----	-------

นา	-	น้ำ	น้ำ	-
----	---	-----	-----	---

ชา	-	ช้า	ช้า	-
----	---	-----	-----	---

4.2.4 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำในข้อ 4.2.3 ทีละคน

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ให้นักเรียนช่วยกันคัดเลือกเพื่อนนักเรียนที่อ่านออกเสียงถูกต้อง ชัดเจนที่สุด และปรบมือให้กำลังใจ

4.3.2 นักเรียนที่อ่านออกเสียงถูกต้องชัดเจน อ่านนำให้เพื่อน ๆ อ่านตาม

4.3.3 นักเรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ชุดที่ 8

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรอักษร ก - ฮ จำนวน 42 บัตร

2. แผนภูมิการผันอักษร จำนวน 1 แผนภูมิ
3. บัตรคำที่มีอักษรเสียงต่ำเป็นพยัญชนะต้น จำนวน 10 บัตร

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สังเกต

- การเล่นเกม
- การอ่าน

6.2 ตรวจสอบแบบฝึกหัด

แบบฝึกที่ 8

ฝึกอ่านออกเสียงคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรต่ำที่ผันด้วยวรรณยุกต์โท

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถผันคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรต่ำที่ประสมกับสระเสียงยาวในแม่ ก กา ได้
2. นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรต่ำ ผันด้วยวรรณยุกต์โทได้

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรอักษร
2. แผนภูมิการผันอักษร
3. บัตรคำ

น้ำ	ซื้อ	ช้า	รู้	ทั้ง
เล่า	ย้าย	เนื้อ	ไว้	ฟ้า

กิจกรรมฝึก

1. ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน ดังนี้

สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
นา	-	นำ	น้ำ	-
ชา	-	ชำ	ซ้ำ	-
ฟา	-	ฟ้า	ฟ้า	-

ฯลฯ

- ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงทีละคนตามคำในข้อ 1
- ให้นักเรียนคัดเลือกเพื่อนนักเรียนที่อ่านออกเสียงถูกต้องชัดเจนมากที่สุด อ่านให้ฟังแล้วนักเรียนอ่านตาม
- ปรบมือให้กำลังใจนักเรียนอ่านนำ

ใช้เวลาในการฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 8

คำชี้แจง ให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้อง ชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	เลีย		
2.	เลีย		
3.	ริ้ว		
4.	เชื้อ		
5.	ชำ		
6.	น้ำ		
7.	เลีย		
8.	น้อง		
9.	ท้อง		
10.	น้อง		

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน

4.1.2 ครูแจกบัตรคำ กลุ่มละ 10 บัตร ให้นักเรียนแข่งขันการอ่านคำศัพท์

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ครูอธิบายหลักการอ่านอักษรควบ

4.2.2 ครูอ่านบัตรคำให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนอ่านตาม

4.2.3 ให้นักเรียนจับคู่ผลัดกันอ่าน

4.2.4 ครูคอยสังเกตและแก้ไขข้อบกพร่อง

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ให้นักเรียนเลือกเพื่อนที่อ่านถูกต้องและชัดเจนที่สุด อ่านให้เพื่อนฟังอีกครั้งหนึ่ง

4.3.2 ครูชูบัตรคำแล้วให้นักเรียนทบทวนการอ่านอีกครั้งหนึ่ง

4.3.3 นักเรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 9

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

5.1 บัตรคำที่มีคำควบกล้ำ กร กล จำนวน 10 บัตร

5.2 กระดาษแผ่น 1 อัน

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สังเกต

- การแข่งขันอ่านคำศัพท์
- การอ่านออกเสียง

6.2 ตรวจสอบแบบฝึกหัด

แบบฝึกที่ 9

ฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ กร กล

จุดประสงค์ปลายทาง

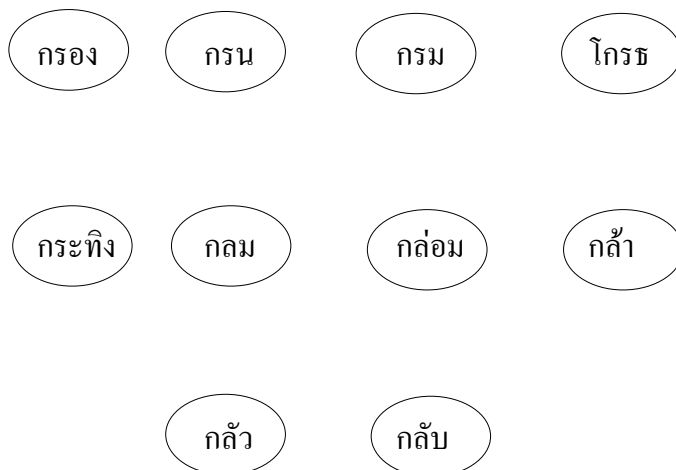
นักเรียนออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ กร กล ได้ถูกต้องชัดเจน

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ กร ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ กล ได้ถูกต้อง

สื่อการเรียนการสอน

บัตรคำ จำนวน 10 บัตร

2. กระเป๋าหนังสือ 1 อัน

กิจกรรมฝึก

1. ครูอธิบายหลักการอ่านอักษรควบ
2. ครูอ่านบัตรคำให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนอ่านตาม
3. นักเรียนจับคู่ผลัดกันอ่าน
4. ครูคอยสังเกตและแก้ไขข้อบกพร่อง

ใช้เวลาในการฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนที่ 9

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้องชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	กรง		
2.	กลาง		
3.	กรุงเทพฯ		
4.	กรน		
5.	กล้วย		
6.	กระสุน		
7.	เกลือ		
8.	กลอน		
9.	กริ่งเกรง		
10.	เกลือ		

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ให้นักเรียนยกตัวอย่างคำที่มี พร พล ควบกล้ำ พร้อมทั้งออกเสียงให้ ถูก ต้อง ประมาณ 10 คำ

4.1.2 ให้นักเรียนออกเสียงคำที่นักเรียนยกตัวอย่าง พร้อมกันทั้งชั้นและรายบุคคล

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ครูฝึกร้องออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ พร โดยให้นักเรียนอ่านว่า พระอ ให้นักเรียนอ่านตามหลาย ๆ ครั้ง เป็นจังหวะช้าแล้วค่อยเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเสียง พระอ

4.2.2 ครูฝึกให้นักเรียนออกเสียงควบกล้ำ พร ดังนี้

พรอ	—————→	พริก
พรอ	—————→	พริ้ม
พรอ	—————→	พริบ
พรอ	—————→	แพรว

ฯลฯ

ให้นักเรียนฝึกออกเสียง พร ควบกล้ำ จนคล่อง และชัดเจน พร้อมกันทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล

4.2.3 ครูฝึกร้องออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ พล โดยอ่านให้นักเรียนฟังว่า พระลอ แล้วให้นักเรียนอ่านตามหลาย ๆ ครั้ง เป็นจังหวะช้า ๆ และออกเสียง พระลอ เร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเสียง พลอ

4.2.4 ฝึกร้องออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ พล ดังนี้

พลอ	—————→	พลบ
พลอ	—————→	พลวก
พลอ	—————→	พลวง
พลอ	—————→	พลอด

ฯลฯ

4.2.5 ให้นักเรียนบอกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ พร พล ที่ครูออกเสียงว่าเหมือน หรือ ไม่เหมือน

ครู	นักเรียน
พรบ พลบ	ไม่เหมือน
พลวก พลวก	เหมือน
พรวง พลวง	ไม่เหมือน
พลอด พลอด	เหมือน

๑ล๑

4.2.6 ฝึกอ่านออกเสียงคำที่มี พร พล ควบกล้ำ ได้แก่

พราวแพรว	พริ้วเพรียกพริ้วพริ้ว	พริกเพริศ	
พริกพร้อม	พลับพลึง	ปลาตปลั่ง	พลิกเพลง
พลุกพล่าน	พลับปลา		

4.2.7 ให้นักเรียนเล่นเกมต่อคำที่เป็นคำควบกล้ำ พร พล โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ครูกำหนดคำควบกล้ำ พร พล และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมาต่อคำให้มีคำควบกล้ำ พร หรือ พล หนึ่งหรือสองพยางค์ก็ได้ แต่ให้มีความหมาย กลุ่มไหนคิดไม่ออกให้ผ่านไป ในเวลา 3 นาที กลุ่มไหนต่อได้มากฝ่ายชนะ

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ฝึกออกเสียงคำควบกล้ำตามข้อ 3.1 ข้อ 3.2 พร้อมกันทั้งหมดและรายบุคคล

4.3.2 ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 10

5. สื่อการเรียนการสอน

5.1 บัตรคำที่มี พร ควบกล้ำ จำนวน 10 บัตร

5.2 บัตรคำที่มี พล ควบกล้ำ จำนวน 10 บัตร

5.3 แผนภูมิคำคล้องจอง จำนวน 1 แผนภูมิ

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สิ่งเกิด

- การออกเสียง
- การอ่านคำ
- เล่นเกมต่อคำ

6.2 ตรวจสอบการออกเสียง

แบบฝึกที่ 10

การออกเสียง พร พล

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงคำควบกล้ำ พร พล ได้ถูกต้องชัดเจน

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถแยกเสียงคำควบกล้ำ พร พล ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถออกเสียงคำควบกล้ำ พร พล ได้ถูกต้อง ชัดเจนตามที่ครู

กำหนด

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่มี พร ควบกล้ำ จำนวน 10 คำ

พริบ	พริ้ม	พริบ	แพรว	โพรก
ไพร์	พริ้ง	เพราะ	พริ้ก	พริ้อม

2. บัตรคำที่มี พล ควบกล้ำ จำนวน 10 คำ

พลบ	พลวก	พลวง	พลอง	พลอด
พลัด	พลับ	พลิว	พลั่ว	พลาด

3. แผนภูมิคำคล้องจอง

ไพร่ฟ้า	พาเพลิน	เดินพลาด	ราดพริก
พร้อมพริก	ซักพระ	จะพราว	ลากพริ้ว
พริกไทยขาว	สาวร้องเพลง	แข่งพริกหยวก	

กิจกรรมฝึก

1. ให้นักเรียนยกตัวอย่างคำควบกล้ำ พร พล ประมาณ 10 คำ พร้อมทั้งฝึกออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้นและรายบุคคล

2. ครูฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ พร โดยครูเขียนคำ พรอ บนกระดาน และอ่านให้นักเรียนฟัง ให้นักเรียนอ่านตามหลาย ๆ ครั้ง เป็นจังหวะช้า ๆ และเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเสียง พรอ

3. ครูนำคำ พร ควบกล้ำ ให้นักเรียนออกเสียง ดังนี้

พรอ	—————>	พริบ
พรอ	—————>	พริ้ม
พรอ	—————>	พริบ
พรอ	—————>	แพรว

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงทั้งชั้นและรายบุคคล และแก้ไขข้อบกพร่อง นักเรียนที่ยังอ่านไม่ชัดเจน

4. ครูฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ พล โดยครูเขียนคำ พลอ บนกระดานอ่านให้นักเรียนฟัง ให้นักเรียนอ่านตามหลาย ๆ ครั้ง เป็นจังหวะช้า ๆ และเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเสียง พลอ

5. ครูนำคำ พล ควบกล้ำ ให้นักเรียนออกเสียง ดังนี้

พลอ	—————>	พลบ
พลอ	—————>	พลวก

พลอ \longrightarrow พลวง

พลอ \longrightarrow พลอง

ฯลฯ

ให้นักเรียนฝึกออกเสียง พล ควบกล้า เป็นรายชั้นและรายบุคคล และช่วยเหลือ
นักเรียนที่ยังอ่านไม่ชัดเจน

6. ฝึกความแตกต่างของคำควบกล้า พร ลพ โดยให้นักเรียนบอกว่าเสียงที่ครูอ่าน
เหมือน หรือไม่เหมือน ดังนี้

ครู	นักเรียน
พรบ พลบ	ไม่เหมือน
พลวก พลวก	เหมือน
พรวง พลวง	ไม่เหมือน
พลวด พลวด	เหมือน

ฯลฯ

7. ฝึกอ่านออกเสียงคำคล้องจอง

8. ฝึกออกเสียงคำควบกล้า พร พล อีกครั้งหนึ่ง

ใช้เวลาในการฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนที่ 10

คำชี้แจง ให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	เพริศพริ้ง		
2.	เพรียกพริ้ง		
3.	เพริศแพรว		
4.	เพราะพริ้ง		
5.	พราวแพรว		
6.	เพ็ลียงพล้า		
7.	เพลิดเพลิน		
8.	เพ็ลียงพล้า		
9.	พลิกแพลง		
10.	ปลาตปลั่ง		

3.2 คำพยางค์ควบกล้ำ ร ล ในลักษณะคำ 2 พยางค์ ได้แก่ เกรียงไกร ทรากตรา
พรวดพราด ปลอดโปร่ง ปรับเปลี่ยน ปลื้มเปรม เพลิดเพลิน พลุกพล่าน พลิกแพลง
โพล้เพล้

3.3 แถบประโยค 6 ประโยค

- เกลอป่ากลิ่นแก๊ส
- คุณเคลื่อนเขาค่องแคล่ว
- เขาตรอมตรมเพราะติดตรวน
- ตำรวจตรวจตราตามตรอก
- พ่อเปรมพุดเปรียบเปรย

3.4 ข้อความคล้องจอง 8 ข้อความ ดังนี้

คล้ายคล้ายคล้ายคลา	ตรวจตราตริตตรง
กลิ่นกลองให้ดี	คล้ายคลี่เรื่องราว
คล้ายคล้ายคล้ายคลา	โคลกลามาใกล้
ลุงปลุกแดงไว้	มากมายในแปลง

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูคิดแผนภูมิ ร ล บนกระดาน

4.1.2 ครูชูบัตรคำให้นักเรียนอ่านออกเสียง

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพยางค์ ควบกล้ำ ร ล โดยออกเสียงเป็นเสียง เรอะ /r/
และ เลอะ /l/ ประมาณ 3-5 นาที

4.2.2 ให้นักเรียนฝึกอ่านคำพยางค์ควบกล้ำ ร ที่เป็นพยางค์เดี่ยว เป็นรายกลุ่ม
และเป็นรายบุคคล

4.2.3 นักเรียนฝึกอ่านคำพยางค์ควบกล้ำ ร ที่เป็นคำคู่ 2 พยางค์ เป็นรายกลุ่ม และเป็นรายบุคคล

4.2.4 นักเรียนฝึกอ่านแถบประโยคและคำคล้องจองเป็นรายกลุ่มและเป็นรายบุคคล

4.2.5 ครูฝึกให้นักเรียนอ่านคำพยางค์ควบกล้ำ ล โดยใช้วิธีเช่นเดียวกับการฝึกอ่านคำพยางค์ควบกล้ำ ร ล ในข้อ 4.2.2 - 4.2.4

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 อ่านออกเสียงทบทวน

4.3.2 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ชุดที่ 11

5. สื่อการเรียนการสอน

5.1 บัตรคำ ร ล ควบกล้ำ คำเดี่ยว จำนวน 10 บัตร

5.2 บัตรคำ ร ล ควบกล้ำ คำคู่ จำนวน 10 บัตร

5.3 แถบประโยค จำนวน 6 ประโยค

5.4 แผนภูมิข้อความคล้องจอง จำนวน 1 แผนภูมิ

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สังเกต

- การฝึกออกเสียง
- การอ่านออกเสียง

6.2 ตรวจแบบฝึกหัด

แบบฝึกที่ 11

ฝึกการออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ ร ล ควบกล้ำ

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ได้ถูกต้อง

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ในลักษณะคำเดียวในประโยค ได้ถูกต้อง ชัดเจน
2. นักเรียนออกเสียงคำพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ในข้อความคล้องจองได้ถูกต้อง ชัดเจน

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยัญชนะควบกล้ำ ร ล พยางค์เดี่ยว จำนวน 10 บัตร

กรู	กลด	กรด	กลบ	กราน
กราบ	กรีด	กราย	ปรับ	ปราย

2. บัตรคำพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ที่มี 2 พยางค์ จำนวน 10 บัตร

เกรียงไกร	ตราครุฑ	พรวดพราด	ปลอดโปร่ง	ปรับเปลี่ยน
ปลื้มเปรม	เพลิดเพลิน	พลุกพล่าน	พลิกแพลง	โพล้เพล้

3. แถบประโยค 6 แถบ คือ

พยัญชนะควบกล้ำ ร

พยัญชนะควบกล้ำ ล

เขตรอมตรมเพราะตติตรวน

เกลอเก่ากั้นแก้ง

ตำรวจตรวจตราตามตรอก

คุณเคลื่อนเขาคดองแคล้ว

พ่อเปรมพุดเปรียบเปรย

กรูบกริบอร่อยกรอบ

4. บัตรข้อความคล้องจอง จำนวน 8 บัตร ได้แก่

คล้ายคล้ายคล้ายคลา

ตรวจตราตริตรวง

กลั่นกลองให้ดี

คล้ายคลี่เรื่องราว

คล้ายคล้ายคล้ายคลา

โคลกลามาใกล้

ลุงปลุกแดงไว้

มากมายในแปลง

กิจกรรมฝึก

1. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะ ร ล /r/, /l/
2. ครูฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ ร ล พร้อม ๆ กันและ

รายบุคคล

3. ครูฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ที่เป็นพยางค์เดียว และ 2 พยางค์ พร้อม ๆ กัน และรายบุคคล

4. ครูฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ในแถบประโยค และคำคล้องจอง พร้อม ๆ กัน และเป็นรายบุคคล และครูแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง

5. ฝึกอ่านออกเสียงคำพยัญชนะควบกล้ำพยางค์เดียว 2 พยางค์ แถบประโยค และ คำคล้องจอง พร้อมกันและรายบุคคล และแก้ไขข้อบกพร่องเฉพาะราย

ใช้เวลา 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 11

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง ชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	ตราครุฑ		
2.	พลับพลึง		
3.	พริบพริ		
4.	ปรักปรำ		
5.	เปรียบเปรย		
6.	ปลาบปลื้ม		
7.	พรวดพราด		
8.	ตรอมตรม		
9.	เกรียงไกร		
10.	พลับปลา		

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 แบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน

4.1.2 เล่นเกม “เติมอะไรดีเอ๋ย”

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ครูชูบัตรคำแล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน และอ่านรายบุคคล

4.2.2 ให้นักเรียนผลัดกันวิจารณ์การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ปร ปล

4.2.3 ครูถามนักเรียนว่าแต่ละคนออกเสียงถูกต้องหรือไม่เพื่อให้นักเรียนทราบ

ข้อบกพร่องของตนเอง และแก้ไขข้อบกพร่อง

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ครูกล่าวชมนักเรียนที่ออกเสียงถูกต้องชัดเจน และให้เพื่อน ๆ ปรบมือให้
เพื่อเป็นกำลังใจ

4.3.2 นักเรียนที่ออกเสียงถูกต้องชัดเจนอ่านนำให้เพื่อน ๆ อ่านตาม

4.3.3 นักเรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนชุดที่ 12

5. สื่อการเรียนรู้การสอน

5.1 บัตรคำที่มีคำควบกล้ำ ปร ปล จำนวน 10 บัตร

5.2 เกมเติมอะไรดีเอ๋ย

5.3 กระดาษเขียนตอบ

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สังเกต

- การพูด

- การอ่าน

- การเล่นเกม

6.2 ตรวจสอบฝึกหัด

แบบฝึกที่ 12

ฝึกการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ปร ปล ได้

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ ปร ปล ได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ ปร ได้
2. นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ ปล ได้

สื่อการเรียนการสอน

1. กระดาษคำตอบ
2. บัตรคำที่มีคำควบกล้ำ ปร ปล จำนวน 10 บัตร ได้แก่

เปรี้ยว

ปรับ

ปรุง

เปลี่ยว

ปล่อย

ปลา

ปลา

ปลุก

เปรี้ยว

ปรัก

3. เกมเติมอะไรดีเอ๋ย

เป— ปล— —ลึ่ม เ—รื้อย —ลว
 ป—ง ป—ก ป—าย ป—อย ป—บ

กิจกรรมฝึก

1. นักเรียนเล่นเกมเติมอะไรดีเอ๋ย
2. ครูชูบัตรคำแล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกันและรายบุคคล
3. นักเรียนผลัดกันวิจารณ์การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ พร ปล
4. ครูถามนักเรียนว่าแต่ละคนออกเสียงถูกต้องหรือไม่ เพื่อให้นักเรียนทราบข้อบกพร่องของตนเอง และแก้ไขข้อบกพร่อง
5. คัดเลือกนักเรียนที่อ่านออกเสียงถูกต้อง คล่องแคล่ว และชัดเจน อ่านให้เพื่อนฟัง แล้วให้เพื่อนอ่านตาม

ใช้เวลา 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนที่ 12

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้องชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	ปลาย		
2.	ประเทศ		
3.	เปลี่ยน		
4.	ปรัง		
5.	ปรับปรุง		
6.	ปราง		
7.	เปลว		
8.	แปลก		
9.	ปราชญ์		
10.	ปลัก		

- เฉลียวฉลาดน่าฉงน
- สนิทกับสนั่นนอนสลบ
- สว่างไสวทั่วถนน
- สมันวิ้งโโขยกบนเกาะสมุย
- สาวสวยสยายผมหน้าสลอน

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูคิดบัตรคำในกระดาน พร้อมทั้งให้นักเรียนสังเกตคำอักษรนำแต่ละคำ

4.1.2 ครูอ่านออกเสียงคำตามบัตรคำ และให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง พร้อมทั้งให้นักเรียนอ่านตามซ้ำ ๆ และชัดเจน

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ครูฝึกให้นักเรียนพร้อมกันทั้งชั้น และเป็นรายบุคคล พร้อมกันทั้งชั้น โดยเขียนคำอ่านออกเสียงกำกับ ได้แก่

ขยัน	อ่านว่า	ขะ - หยัน
ขนาด	“	ชะ - หนด
ถวายเป็น	“	ถะ - หวาย
สรุป	“	สะ - หรูป

ฯลฯ

4.2.2 ครูคิดแถบประโยคที่มีอักษรสูงนำอักษรต่ำ

- เฉลียวฉลาดน่าฉงน
- สนิทกับสนั่นนอนสลบ
- สว่างไสวทั่วถนน
- สมันวิ้งโโขยกบนเกาะสมุย

- สาวสวยสายผมหน้าสลอน

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงและสังเกตการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำอักษรต่ำ ที่ถูกต้อง โดยฝึกเป็นรายชั้นและเป็นรายบุคคล

4.2.3 ให้นักเรียนยกตัวอย่างคำที่มีอักษรสูงนำอักษรต่ำ พร้อมทั้งอ่านออกเสียงให้เพื่อนฟัง และครูคอยแก้ไขข้อบกพร่อง

4.2.4 ครูติดบัตรคำที่เป็นอักษรนำหลาย ๆ ประเภท ไว้บริเวณฝาผนังภายในห้อง

4.2.5 ให้นักเรียนเล่นเกม “ล่าขุมทรัพย์” โดยให้นักเรียนค้นหาบัตรคำที่มีอักษรสูงนำอักษรต่ำ แล้วไปปิดไว้บนกระดาน แล้วให้นักเรียนอ่านคำเหล่านั้น

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปการอ่านออกเสียงอักษรสูงนำอักษรต่ำ

4.3.2 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ชุดที่ 13

5. สื่อการเรียนการสอน

5.1 บัตรคำที่มีอักษรเสียงสูงนำอักษรเสียงต่ำ จำนวน 10 บัตร

5.2 แถบประโยคคำที่มีอักษรเสียงสูงนำ จำนวน 5 แถบ

5.3 บัตรคำอักษรนำประเภทต่าง ๆ จำนวน 30 คำ

6. การวัดและประเมินผล

6.1 การสังเกต

- การฝึกออกเสียง

- การยกตัวอย่างคำ

6.2 ตรวจสอบการออกเสียง

แบบฝึกชุดที่ 13

การอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรสูงนำอักษรต่ำ

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงคำที่มีอักษรสูงนำอักษรต่ำ ได้ถูกต้อง

จุดประสงค์นำทาง

1. เมื่อกำหนดคำให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรสูงนำอักษรต่ำได้ถูกต้อง ชัดเจน
2. นักเรียนสามารถยกตัวอย่างคำที่มีอักษรสูงนำอักษรต่ำ ได้ถูกต้อง

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ จำนวน 10 บัตร

ขยัน	ขนาด	ถวายเป็น	สรุป	เสนอ
ฉลาด	เฉลียว	สหาย	ฉลอง	สนุก

2. แถบประโยค 5 แถบ

เฉลียวฉลาดน่าฉงน

สนิทกับสนั่นนอนสลบ

สว่างไสวทั่วถนน

สมันวิ้งโยกบนเกาะสมุย

สาวสวยสยายผมหน้าสลอน

3. บัตรคำอักษรนำประเภทต่าง ๆ จำนวน 30 บัตร

กิจกรรมฝึก

1. ครูติดบัตรคำ ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านเป็นรายชั้น และเป็นรายบุคคล พร้อมทั้งฟังเสียงและสังเกตการอ่านออกเสียงที่ถูกต้อง
2. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงแถบประโยคให้ถูกต้องและชัดเจน
3. ให้นักเรียนยกตัวอย่างคำที่มีอักษรสูงนำอักษรต่ำ พร้อมทั้งให้อ่านออกเสียง ครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องจากการอ่านออกเสียง
4. ให้นักเรียนเล่นเกม “ล่าขุมทรัพย์”
5. ฝึกการออกเสียง

ใช้เวลาฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดชุดที่ 13

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำให้ถูกต้อง และชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	แถลง		
2.	ฉงน		
3.	ขมิขมัน		
4.	สหาย		
5.	ฉลาด		
6.	ขยาย		
7.	ขยัน		
8.	เฉลียว		
9.	สว่าง		
10.	สมาน		

ห นำ ง เช่น หงอย เหงา หงาย
 ห นำ ญ เช่น หญิง หญา ใหญ่
 ห นำ น เช่น หนุน หนอน ไหน
 ห นำ ม เช่น หมุน หมอน ใหม

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูติดบัตรคำที่มี ห นำ ง ญ น ม บนกระดานให้นักเรียนอ่านคำเหล่านั้น และออกไปขีดเส้นใต้พยัญชนะต้นของคำ

4.1.2 ให้นักเรียนสังเกตว่าคำเหล่านั้น มีลักษณะอย่างไร (ห นำ) และเรียกคำเหล่านั้นว่าอย่างไร (อักษรนำ)

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงอักษรนำ ห นำ ง โดยออกเสียง ห นำ ง ออกเสียง หงอ ห นำ ญ ออกเสียง หญอ ห นำ น ออกเสียง หนอ ห นำ ม ออกเสียง หมอ

4.2.2 ให้นักเรียนออกเสียง หงอ หญอ หนอ หมอ โดยครูออกเสียงให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม และให้นักเรียนอ่านออกเสียงเองและครูคอยแก้ไข ให้นักเรียนอ่านเป็นรายชั้น และรายบุคคล

4.2.3 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงอักษรนำ ห นำ ง ญ น ม ประสมกับสระจะ ออกเสียงเป็นพยางค์เดียวกัน ดังนี้

หงอย	เหงา	หงาย
หญิง	หญา	ใหญ่
हनุน	हनอน	ไหน
หมุน	หมอน	ไหม

ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นรายชั้น และเป็นรายบุคคล

4.2.3 ให้นักเรียนนำคำที่มีอักษรนำ ห น้ า ง ญ น ม แต่งประโยค 5 ประโยค และให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นรายชั้นและเป็นรายบุคคล

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ให้นักเรียนเล่นเกม “เติมใจ” โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 10 คน และแจกซองรูปหัวใจ กลุ่มละ 1 ชุด

4.3.2 ให้นักเรียนต่อรูปหัวใจให้ได้ 10 ดวง และสามารถอ่านเป็นคำอักษรนำได้ ถูกต้อง ใช้เวลา 3 นาที กลุ่มไหนต่อเสร็จก่อน และงานถูกต้องเป็นฝ่ายชนะ

4.3.3 ให้นักเรียนทำแบบฝึกที่ 14

5. สื่อการเรียนการสอน

5.1 บัตรคำอักษรนำ จำนวน 12 บัตร

5.2 บัตรคำรูปหัวใจ จำนวน 10 ดวง

6. การวัดและประเมินผล

6.1 การสังเกต

- การฝึกออกเสียง
- การแต่งประโยค

6.2 ตรวจสอบการออกเสียง

แบบฝึกที่ 14

การอ่านออกเสียงอักษรนำ ห นำ ง ญ น ม

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงคำที่มีอักษรนำ ห นำ ง ญ น ม

จุดประสงค์นำทาง

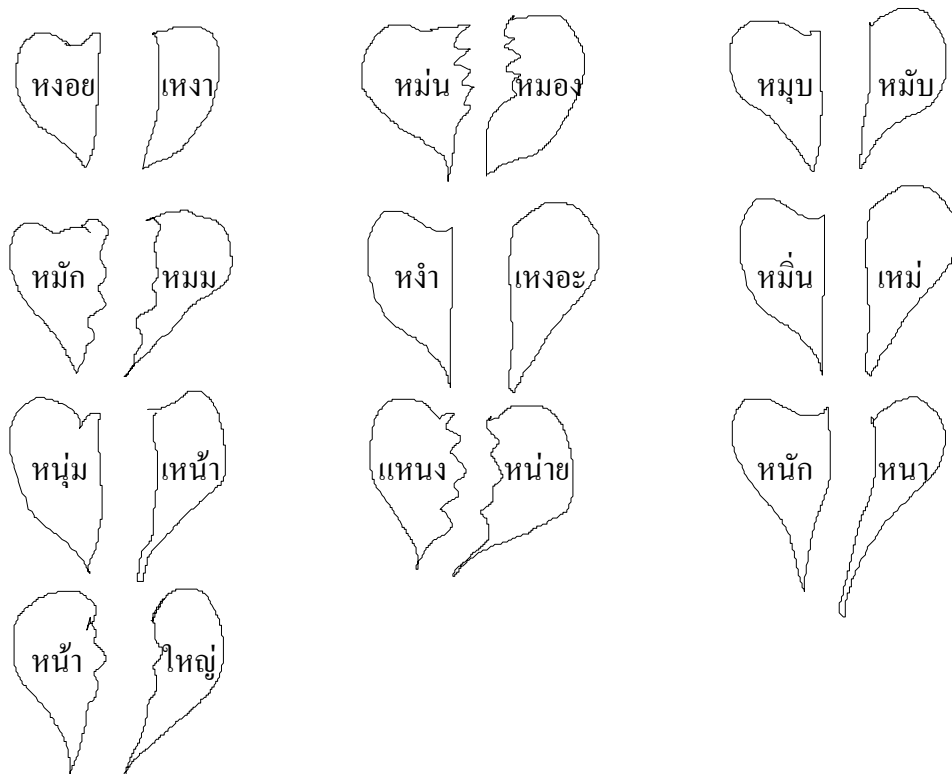
1. นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรนำ ห นำ ง ญ น ม ได้ถูกต้อง ชัดเจน
2. นักเรียนยกตัวอย่างคำที่มีอักษรนำ ห นำ ง ญ น ม ได้ถูกต้อง

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ

หงาย	หงอย	เหงา
หญิง	หย้า	ใหญ่
หนุ่น	หนอน	ไหน
หมุ่น	หมอน	ไหม

2. บัตรคำรูปหัวใจ 10 ดวง

กิจกรรมฝึก

1. ครูติดบัตรคำที่มี ห นำ ง ฉ น ม บนกระดาน พร้อมอ่านให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนขีดเส้นใต้พยัญชนะต้นของคำ
2. ให้นักเรียนสังเกตว่าคำเหล่านั้นมีลักษณะอย่างไร (ห นำ) เราเรียกคำเหล่านั้นว่าอย่างไร (อักษร นำ)
3. ฝึกอ่านออกเสียงอักษรนำ ห นำ ง ฉ น ม โดยออกเสียง ห นำ ง ออกเสียง หงอ ห นำ ฉ ออกเสียง หลอ ห นำ น ออกเสียง หนอ ห นำ ม ออกเสียง หมอ ฝึกให้นักเรียนออกเสียงเป็นกลุ่มและรายบุคคล
4. ให้นักเรียนออกเสียงคำ หงอ หลอ หนอ หมอ โดยครูออกเสียงให้ นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม และให้นักเรียนอ่านออกเสียงเอง เป็นรายชั้นและรายบุคคล และครูคอยแก้ไขข้อบกพร่อง

5. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงอักษรนำ ห นำ ง ญ น ม ประสมกับสระ จะออกเสียงเป็นพยางค์เดียวกัน ดังนี้

หงาย	หงอย	เหงา
หญิง	หญิง่า	ใหญ่
हनุน	हनอน	ไหนด
हनุน	हनอน	ไหนด

ฝึกออกเสียงเป็นรายชั้นและเป็นรายบุคคล

6. ให้นักเรียนนำคำที่มีอักษรนำ ห นำ ง ญ น ม แต่งประโยค 5 ประโยค และให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น และเป็นรายบุคคล

7. ให้นักเรียนเล่นเกม “เติมใจ”

ใช้เวลาฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนที่ 14

คำชี้แจง ให้นักเรียนออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง ชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	หงอยเหงา		
2.	หม่นหมอง		
3.	หุบหุบ		
4.	หมักหมม		
5.	หง่าเหงอะ		
6.	หมิ่นเหม่		
7.	หนุ่มเหน้า		
8.	แหงนหน้า		
9.	หนักหนา		
10.	หน้าใหญ่		

แผนการสอนที่ 15

กลุ่มทักษะ	ภาษาไทย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	ภาคเรียนที่ 1
เรื่อง	การออกเสียงคำที่มีอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว		
ใช้สอน	วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....	เวลา 40 นาที	
จุดประสงค์การเรียนรู้ใน ป.02 สอดคล้องกับจุดประสงค์ คือ ข้อ 9			

1. สาระสำคัญ

การอ่านออกเสียงอักษรนำได้ถูกต้อง ชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอ่านอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธี

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงคำที่มีอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว ได้ถูกต้อง ชัดเจน

2.2 จุดประสงค์นำทาง

2.2.1 เมื่อกำหนดคำที่มีอักษรนำ ฟ นำ ย ร ล ว นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน

2.2.2 นักเรียนสามารถแต่งประโยคคำที่มีอักษร ห นำ ย ร ล ว และออกเสียงได้ ถูกต้อง ชัดเจน

3. เนื้อหา

ห นำ อักษร ย ร ล ว เมื่อประสมกับสระจะออกเสียงรวมกันเป็นพยางค์เดียวกัน ได้แก่

ห นำ ย เช่น หยุค เหยียบ เหยื่อ
 ห นำ ร เช่น หรือ หรีด หรี
 ห นำ ล เช่น หลาย หลุด หลับ
 ห นำ ว เช่น หวี หวิด ไหว้

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำ

4.1.1 ครูติดบัตรคำอักษรที่มี ห นำ ย ร ล ว บนกระดาน ให้นักเรียนอ่าน และให้ออกไปขีดเส้นใต้พยัญชนะต้นของคำ

4.1.2 ให้นักเรียนสังเกตว่าคำเหล่านั้นมีลักษณะอย่างไร (ห นำ) เรียกคำเหล่านั้นว่าอย่างไร (อักษรนำ)

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว โดยให้ออกเสียงดังนี้

ห นำ ย อ่านว่า หยอ

ห นำ ร อ่านว่า หรอ

ห นำ ล อ่านว่า หลอ

ห นำ ว อ่านว่า หวอ

ฯลฯ

ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังซ้ำ ๆ และให้นักเรียนอ่านตาม ครูคอยชี้แนะ การออกเสียงที่ถูกต้อง แล้วฝึกอ่านออกเสียงพร้อมกันและรายบุคคล

4.2.2 ฝึกออกเสียงอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว เมื่อนำไปประสมกับสระออกเสียงเป็นพยางค์เดียวกัน ดังนี้

หย + ุ + ด \longrightarrow หยุค

หย + า + บ \longrightarrow หยาบ

หล + า + ย \longrightarrow หลาย

หว + [ี]+ ค → หวีค

ฯลฯ

ให้นักเรียนฝึกหลาย ๆ ครั้ง พร้อมกันและเป็นรายบุคคล

4.2.3 ให้นักเรียนนำอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว แต่งประโยค 5 ประโยค และอ่านออกเสียงพร้อมกัน และอ่านออกเสียงเป็นรายบุคคล จนกว่านักเรียนจะอ่านคล่อง

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ให้นักเรียนฝึกออกเสียงโดยอ่านคำคล้องจอง ดังต่อไปนี้

จิ้งหรีด	หวีคร้อง	ก้องหล้า	ฟ้าเหลือง
เปลื้องหวี	หรีหรือ	หีบฉวย	รวยหลาย
ไหว้พระ	หละหลวม	รวมหลาน	หวานข้าว

ฝึกอ่านพร้อมกันและเป็นรายบุคคล

4.3.2 ให้นักเรียนทำแบบฝึกที่ 15

5. สื่อการเรียนการสอน

5.1 บัตรคำ

5.2 แผนภูมิคำคล้องจอง

6. การวัดและประเมินผล

6.1 การสังเกต

- การออกเสียง
- การแต่งประโยค

6.2 ตรวจสอบการออกเสียง

แบบฝึกที่ 15

การอ่านออกเสียงอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนออกเสียงคำที่มีอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว ได้ถูกต้อง ชัดเจน

จุดประสงค์นำทาง

1. เมื่อกำหนดคำที่มีอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน
2. นักเรียนสามารถแต่งประโยคคำที่มีอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว และอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่มีอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว จำนวน 12 บัตร

หยุด	เหยียบ	เหยื่อ
หรือ	หรีด	หรี
หลาย	หลุด	หลับ
หิว	หวิด	ไหว

2. แผนภูมิคำคล้องจอง

จิ้งหรีด	หวีครึ่ง	ก้องหล้า
ฟ้าเหลือง	เปลืองหวี	หรีหรือ
หีบฉวย	รวยหลาย	ไหว้พระ
หละหลวม	รวมหลาน	หว่านข้าว

กิจกรรมฝึก

1. ครูติดบัตรคำที่มี ห นำ ย ร ล ว บนกระดานให้นักเรียนอ่านออกเสียง และให้ขีดเส้นใต้พยัญชนะต้นของคำ
2. ให้นักเรียนสังเกตว่าคำเหล่านั้น มีลักษณะอย่างไร (ห นำ) และเรียกคำเหล่านั้นว่าอย่างไร (อักษรนำ)
3. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว โดยให้ออกเสียงดังนี้

ห นำ ย อ่านว่า หยอ

ห นำ ร อ่านว่า หรอ

ห นำ ล อ่านว่า หลอ

ห นำ ว อ่านว่า หวอ

ฯลฯ

ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังซ้ำ ๆ และให้นักเรียนอ่านตาม ครูคอยชี้แนะการออกเสียงที่ถูกต้อง แล้วฝึกอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้นและฝึกเป็นรายบุคคล

4. ฝึกออกเสียงอักษรนำ ห นำ ย ร ล ว ที่นำไปประสมกับสระ ออกเสียงเป็นพยางค์เดียวกัน ดังนี้

หย + $\frac{1}{2}$ + ด	→	หยุค
หย + ๑ + บ	→	หยาบ
หล + ๑ + ย	→	หลาย
หว + $\frac{1}{2}$ + ด	→	หวิด

ฯลฯ

ให้นักเรียนฝึกหลาย ๆ ครั้ง พร้อมกันและเป็นรายบุคคล

5. ให้นักเรียนฝึกแต่งประโยคที่มี ห น้ า ย ร ล ว จำนวน 5 ประโยค พร้อมทั้งอ่านออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล จนกว่าจะอ่านออกเสียงได้คล่อง
6. ให้นักเรียนฝึกอ่านคำคล้องจอง

ใช้เวลาในการฝึก 20 นาที

แบบฝึกหัดระหว่างเรียนที่ 15

คำสั่ง ให้นักเรียนออกเสียงคำต่อไปนี้ ให้ถูกต้อง ชัดเจน

ข้อ	คำศัพท์	ชัดเจน	ไม่ชัดเจน
1.	หีบห่อ		
2.	หยิกหยอย		
3.	หยาบหยาบ		
4.	หุหุหุ		
5.	หุหุหุ		
6.	หริ่มหริ่ม		
7.	หูดหูด		
8.	หวาดหวั่น		
9.	หลุกหลิก		
10.	หลบหลิก		

ภาคผนวก ค.

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นรา บุรณรัช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาการวัดและประเมินผลทางการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา
2. อาจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์ อาจารย์ภาควิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา

ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

1. อาจารย์บัวงาม ห่อแก้ว อาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา
2. อาจารย์สุรีย์ เวชพรหมณ์ หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสงขลา

ภาคผนวก ง.

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
2. ผลการวิเคราะห์รายละเอียดการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา
3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง

1. การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

ตาราง 4 แสดงค่าการจัดอันดับของผู้สังเกต 5 คน โดยใช้สัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกัน (The Coefficient of Concordance W)

ผู้สังเกต นักเรียน	1	2	3	4	5	รวมระดับ
1	3	2	3	1	2	11
2	1	3	2	2	1	9
3	2	1	1	3	3	10
4	5	4	5	5	5	24
5	4	5	4	4	4	21
รวม	15	15	15	15	15	75

การหาสัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกันของครู 5 คน ต่อนักเรียน 5 คน โดยใช้สูตรของ Kendal

$$\text{จากสูตร} \quad W = \frac{12S}{K^2(n^3 - n)}$$

W คือ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ

S คือ ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของสิ่งของแต่ละอันที่เบี่ยงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย

K คือ จำนวนผู้จัดอันดับ

n คือ จำนวนนักเรียนที่ถูกจัดอันดับ

$$\text{จากตาราง คะแนนอันดับเฉลี่ย} = \frac{75}{5} = 15$$

$$\begin{aligned}
 S &= (11 - 15)^2 + (9 - 15)^2 + (10 - 15)^2 + (24 - 15)^2 + (21 - 15)^2 \\
 &= 16 + 36 + 25 + 81 + 36 \\
 &= 194 \\
 K &= 5 \\
 n &= 5
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 \text{จากสูตร } W &= \frac{12S}{K^2(n^3 - n)} \\
 &= \frac{12 \times 194}{5^2(5^3 - 5)} = \frac{2328}{25(125 - 5)} \\
 &= \frac{2328}{3000} \\
 &= 0.78
 \end{aligned}$$

แสดงว่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับเป็น .78

2. รายละเอียดการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมภาษาไทย ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3

ตาราง 5 แสดงคะแนนการทำแบบฝึกหัด การอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

คนที่	คะแนนแบบฝึกหัด														
	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10
1	9	10	9	10	10	9	10	9	9	9	10	10	10	9	9
2	9	10	9	10	10	9	10	9	9	10	10	9	10	10	10
3	10	10	9	9	10	9	10	9	9	10	10	9	10	10	10
4	9	9	8	10	10	8	9	9	9	10	10	9	10	9	9
5	10	10	9	10	10	9	10	10	9	9	10	9	9	9	9

ตาราง 5 (ต่อ)

คนที่	คะแนนแบบฝึกหัด														
	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่	ชุดที่
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10
6	10	10	9	10	9	9	9	10	9	9	9	9	10	10	9
7	10	10	9	10	10	9	9	10	9	9	9	9	10	9	10
8	9	9	8	9	10	9	9	9	9	10	9	9	9	9	9
9	9	10	9	9	10	8	9	9	10	10	9	9	9	9	10
10	9	10	9	9	9	8	9	10	10	10	9	9	10	9	10
11	9	10	9	9	9	9	9	9	9	10	9	10	9	10	9
12	9	10	9	9	10	9	9	10	9	10	9	10	9	10	9
13	9	9	9	9	10	9	9	10	9	10	9	10	10	10	9
14	10	9	10	9	10	9	8	10	9	10	9	10	10	10	10
15	10	9	10	10	9	9	10	10	9	10	10	9	10	10	10
16	10	9	9	10	10	10	10	9	9	10	10	10	10	10	10
17	10	9	9	10	10	9	10	9	9	9	10	10	10	10	9
18	9	9	9	9	10	9	9	9	9	9	10	9	10	10	9
19	10	9	8	9	10	9	9	9	9	9	10	9	9	9	9
20	10	9	9	10	9	9	9	9	9	9	10	9	9	9	10
21	10	10	9	10	9	9	9	9	9	9	10	10	9	10	10
22	10	10	9	10	9	8	9	9	9	9	9	10	9	10	10
23	9	10	9	10	9	9	9	9	9	9	9	10	10	10	10
24	9	10	9	10	10	9	9	9	9	9	9	10	10	10	10
25	10	10	9	10	10	9	9	9	10	10	9	10	10	10	10
26	10	9	9	9	10	9	10	9	10	10	9	10	10	9	10

ตาราง 5 (ต่อ)

คนที่	คะแนนแบบฝึกหัด														
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5	ชุดที่ 6	ชุดที่ 7	ชุดที่ 8	ชุดที่ 9	ชุดที่ 10	ชุดที่ 11	ชุดที่ 12	ชุดที่ 13	ชุดที่ 14	ชุดที่ 15
	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10
27	9	9	9	10	10	9	9	9	10	10	9	9	10	10	9
28	9	9	8	10	10	8	9	9	9	9	9	9	10	10	9
29	10	9	9	9	9	8	9	10	9	9	9	9	10	10	10
30	10	9	9	10	9	8	9	10	10	9	10	10	9	9	10
รวม	286	285	286	288	290	264	277	280	276	285	283	284	290	289	287

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

ตาราง 6 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

คนที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ผลต่างหลังและ ก่อนเรียน	D2
1.	22	28	6	36
2.	24	27	3	9
3.	20	26	6	36
4.	23	28	5	25
5.	23	28	5	25
6.	22	27	5	25
7.	22	27	4	16
8.	26	28	2	4

ตาราง 6 (ต่อ)

คนที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ผลต่างหลังและ ก่อนเรียน	D2
9.	25	28	3	9
10.	21	28	7	49
11.	22	26	4	16
12.	24	28	4	16
13.	25	28	3	9
14.	24	28	4	16
15.	21	28	7	49
16.	20	27	7	49
17.	22	29	7	49
18.	22	28	6	36
19.	22	28	6	36
20.	22	27	5	25
21.	22	27	5	25
22.	23	27	4	16
23.	22	28	6	36
24.	21	28	7	49
25.	22	28	6	36
26.	22	27	5	25
27.	22	27	5	25
28.	23	27	4	16
29.	23	27	4	16
30.	23	27	4	16
รวม			$\Sigma D = 149$	$\Sigma D^2 = 795$

การกำหนดประสิทธิภาพของแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอรอนดง จังหวัด
สงขลา ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

80 ตัวแรก ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่
3 ที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยการทำแบบฝึกหัดคิดเป็นร้อยละ

$$E_1 = \frac{\Sigma X}{\frac{N}{A}} \times 100$$

เมื่อ E_1	แทน	ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่ได้ จากคะแนนเฉลี่ยการทำแบบฝึกหัด
ΣX	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดถูก
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน
N	แทน	นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

$$\begin{aligned} E_1 &= \frac{4232}{\frac{30}{150}} \times 100 \\ &= 94.04 \end{aligned}$$

80 ตัวหลัง ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทย ที่ได้จากการทำ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง

$$E_2 = \frac{\Sigma X}{\frac{N}{B}} \times 100$$

เมื่อ E_2	แทน	ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงที่ได้จากการทำ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง
ΣX	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
N	แทน	นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

$$\begin{aligned}
 E_2 &= \frac{825}{30} \times 100 \\
 &= 91.67
 \end{aligned}$$

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง

เปรียบเทียบความแตกต่างความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ระหว่าง
ก่อนใช้และหลังใช้แบบฝึก โดยใช้ t-test

เมื่อ	t	แทน	การเปรียบเทียบความแตกต่างภายในกลุ่ม
	D	แทน	ค่าต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนใช้แบบฝึกและหลังใช้แบบฝึก
	ΣD	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
	ΣD^2	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแต่ละครั้งยกกำลังสอง
	$(\Sigma D)^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแต่ละครั้งยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนนักเรียน

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n \Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n - 1}}} \\
 &= \frac{149}{\sqrt{\frac{23850 - 2220}{29}}} \\
 &= 19.76
 \end{aligned}$$

ภาคผนวก จ.

แสดงคะแนนการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

แสดงคะแนนการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ร้อยละ 80

แสดงความถี่ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ในเรื่องของ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อักษรควบกล้ำและอักษรนำ

ตาราง 7 แสดงคะแนนการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) จำนวน 135 คน

คนที่	การออกเสียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง คำคว กั้	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง อักษร นำ	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	รวม คะแนน ทั้งหมด	ร้อยละ	* นักเรียนไม่ผ่านจุด ประสงค์ร้อยละ 20
	240 คำ	100	(10)	20 คำ	100	(10)	10 คำ	100	(10)	(30)	100	
1.	192	80.00	6	17	85.00	7	6	60	6	19	63.30	*
2.	174	72.50	5	15	75.00	5	6	60	6	16	53.30	*
3.	202	83.67	7	14	95.00	9	10	100	10	26	86.67	
4.	199	82.66	7	20	100	10	9	90	9	26	86.67	
5.	187	77.82	6	17	85.0	7	6	60	6	19	63.33	*
6.	224	92.74	9	18	90.0	8	9	90	9	26	86.67	
7.	179	74.59	5	15	75.0	5	7	70	7	17	56.6	*
8.	129	94.75	9	20	100	10	6	60	6	25	83.33	
9.	189	78.62	6	16	80.0	6	6	60	6	18	60.0	*
10.	186	77.41	6	17	85.0	7	6	60	6	19	63.33	*
11.	236	96.97	10	19	95	9	10	10	10	29	96.66	
12.	209	86.60	8	20	100	10	9	90	9	27	90.00	
13.	206	85.48	7	18	90	8	9	90	9	24	80.00	
14.	201	83.46	7	19	95	9	6	60	6	22	73.3	*
15.	190	79.03	6	15	75	5	8	80	8	19	63.33	*
16.	201	83.46	7	19	95	9	10	100	10	26	86.67	
17.	206	83.48	8	19	95	9	10	100	10	27	90.0	
18.	209	86.6	8	16	80	6	6	60	6	20	66.6	*
19.	186	77.41	6	18	90	8	9	90	9	23	76.66	*
20.	214	88.70	8	16	80	6	9	90	9	23	76.66	*
21.	206	85.48	7	18	90	8	9	90	9	24	80.00	
22.	205	85.00	7	18	90	8	10	100	10	26	86.66	
23.	119	82.66	7	19	95	9	10	100	10	26	86.66	
24.	206	85.48	7	19	95	10	10	100	10	27	90.00	
25.	210	87.09	8	19	95	10	9	90	9	26	86.66	
26.	183	76.20	6	15	75	5	6	60	6	17	56.6	*
27.	179	74.59	5	15	75	5	6	60	6	16	53.3	*
28.	187	77.82	6	15	75	5	6	60	6	17	56.66	*
29.	179	74.59	5	14	70	4	6	60	6	17	56.6	*
30.	225	93.14	9	20	100	10	10	100	10	29	96.67	
31.	176	73.38	5	17	85	7	6	60	6	18	60.0	*
32.	210	87.09	8	20	100	10	9	90	9	27	90.00	

ตาราง 7 (ต่อ)

คนที่	การออกเสียง พยางค์ สระ วรรณยุกต์	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง คำควบ กล้ำ	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง อักษร นำ	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	รวม คะแนน ทั้งหมด	ร้อยละ	* นักเรียนไม่ผ่านจุด ประสงค์ร้อยละ 20
	240 คำ	100	(10)	20 คำ	100	(10)	10 คำ	100	(10)	(30)	100	
33.	216	87.56	8	19	95	9	9	90	9	26	86.66	
34.	206	83.46	7	18	90	8	10	100	10	25	83.33	
35.	196	81.45	8	18	90	8	9	90	9	25	83.33	
36.	209	86.60	8	19	95	9	9	90	9	26	86.66	
37.	177	73.79	5	15	75	5	6	60	6	16	53.33	*
38.	210	87.09	8	19	95	10	9	90	9	27	90.00	
39.	211	87.5	8	20	100	10	10	100	10	28	93.33	
40.	185	77.01	6	16	80	6	7	70	7	19	63.3	*
41.	206	82.25	7	20	100	10	10	10	10	27	90.00	
42.	234	96.77	10	19	95	9	10	10	10	29	96.66	
43.	186	77.41	6	14	70	4	6	60	6	16	53.3	*
44.	235	97.17	10	19	95	9	9	90	9	28	93.33	
45.	183	76.20	6	17	85	7	6	60	6	19	63.33	*
46.	189	78.62	6	15	75	5	6	60	6	17	56.6	*
47.	201	83.46	8	19	95	9	9	90	9	26	86.66	
48.	229	94.75	9	19	95	9	9	90	9	27	90.00	
49.	179	74.59	5	16	80	6	6	60	6	17	56.6	*
50.	216	87.5	8	20	100	10	9	90	9	27	90.00	
51.	226	91.53	9	20	100	10	10	100	10	29	96.67	
52.	234	96.77	10	20	100	10	9	90	9	29	96.67	
53.	183	76.20	6	16	80	6	12	60	6	18	60.00	*
54.	233	96.37	10	19	95	9	9	90	9	28	93.33	
55.	187	77.82	6	15	75	5	7	70	7	18	60.0	*
56.	240	83.06	7	19	95	9	9	90	9	25	83.33	
57.	179	74.59	5	16	80	6	6	60	6	17	56.6	*
58.	233	96.37	10	20	100	10	10	100	10	30	100	
59.	236	97.58	10	20	100	10	9	90	9	29	96.67	
60.	231	95.56	9	19	95	9	9	90	9	27	90.00	
61.	229	94.75	9	18	90	8	10	100	10	27	90.00	
62.	183	76.20	6	15	75	5	6	60	6	17	56.6	*
63.	215	89.11	8	18	90	8	9	90	9	25	83.33	
64.	209	86.6	8	18	90	8	9	90	9	26	86.66	
65.	180	75.00	5	15	75	5	7	70	7	17	58.6	*
66.	219	90.72	8	18	90	8	10	100	10	26	86.67	
67.	201	83.46	8	19	95	9	9	90	9	26	86.67	

ตาราง 7 (ต่อ)

คนที่	การออกเสียง พยางค์ สระ วรรณยุกต์	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง คำควบ กล้ำ	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง อักษร นำ	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	รวม คะแนน ทั้งหมด	ร้อยละ	* นักเรียนไม่ผ่านจุด ประสงค์ร้อยละ 20
	240 คำ	100	(10)	20 คำ	100	(10)	10 คำ	100	(10)	(30)	100	
68.	203	84.27	7	19	95	9	9	90	9	25	83.33	
69.	221	91.53	9	18	90	8	10	100	10	27	90.00	
70.	183	76.20	6	15	75	5	6	60	6	17	56.6	*
71.	223	92.33	9	18	90	8	9	90	9	26	86.66	
72.	211	87.5	8	18	90	8	9	90	9	26	86.67	
73.	208	86.20	8	17	85	9	7	70	7	24	80.00	
74.	16	6.5	-	-	-	-	-	-	-	-	-	*
75.	209	86.60	8	19	95	9	9	90	9	26	86.67	
76.	236	96.77	10	19	95	9	10	100	10	29	96.67	
77.	178	74.19	5	15	75	5	7	70	7	17	56.66	*
78.	203	84.27	7	19	95	9	10	100	10	26	86.67	
79.	235	97.17	10	20	100	10	10	100	10	30	100	
80.	187	77.82	6	16	80	6	6	60	6	18	60.00	*
81.	236	96.77	10	20	100	10	9	90	9	29	96.67	
82.	184	76.61	6	15	75	5	6	60	6	17	56.66	*
83.	231	95.56	9	20	100	10	9	90	9	28	93.33	
84.	202	83.87	7	20	100	10	9	90	9	26	86.67	
85.	181	75.0	5	17	85	7	6	60	6	18	60.0	*
86.	212	87.5	8	18	90	8	9	90	9	25	86.67	
87.	240	100	10	20	100	10	9	90	9	29	96.67	
88.	186	77.41	6	17	85	7	6	60	6	19	63.33	*
89.	184	76.61	6	16	80	6	7	70	7	19	63.33	*
90.	234	96.77	10	18	90	8	10	100	10	28	93.33	
91.	179	74.59	5	15	75	5	7	70	7	17	56.66	*
92.	180	75.00	5	14	70	4	6	60	6	16	53.33	*
93.	233	96.37	10	18	90	8	10	100	10	28	93.33	
94.	215	89.11	8	17	85	7	10	100	10	25	83.30	
95.	209	86.6	8	19	95	9	10	100	10	27	90.00	
96.	184	76.61	6	16	80	6	6	60	6	18	60.00	*
97.	214	88.70	8	19	95	9	9	90	9	26	86.67	
98.	176	73.38	5	15	75	5	7	70	7	17	56.66	*
99.	236	97.58	10	19	95	9	8	80	8	27	90.00	
100.	236	96.77	10	20	100	10	9	90	9	29	96.67	
101.	239	98.79	10	18	90	8	10	100	10	28	93.33	
102.	186	77.41	6	15	75	5	7	70	7	18	60.00	*

ตาราง 7 (ต่อ)

คนที่	การออกเสียง พยางค์ สระ วรรณยุกต์	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง คำควบ กล้ำ	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง อักษร นำ	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	รวม คะแนน ทั้งหมด	ร้อยละ	* นักเรียนไม่ผ่านจุด ประสงค์ร้อยละ 20
	240 คำ	100	(10)	20 คำ	100	(10)	10 คำ	100	(10)	(30)	100	
103.	202	83.87	7	17	85	7	10	100	10	24	80.00	
104.	203	84.27	7	18	99	10	10	100	10	27	90.00	
105.	187	77.82	6	15	75	5	6	60	6	17	56.66	*
106.	208	86.29	8	19	95	9	10	100	10	27	90.00	
107.	185	77.01	6	14	70	4	7	70	7	17	56.66	*
108.	184	76.61	6	14	70	4	6	60	6	16	53.00	*
109.	211	86.29	8	20	100	10	9	90	9	27	90.00	
110.	226	92.74	9	20	100	10	9	90	9	28	93.33	
111.	187	77.82	6	15	75	5	6	60	6	17	56.66	*
112.	204	84.67	7	19	95	9	9	90	9	25	83.33	
113.	185	77.01	6	15	75	5	7	70	7	18	60.00	*
114.	178	74.19	5	19	95	9	6	60	6	21	70.00	*
115.	201	83.46	7	20	100	10	10	100	10	27	90.00	
116.	229	94.75	9	20	100	10	9	90	9	28	93.33	
117.	186	77.41	6	16	80	6	7	70	7	19	63.33	*
118.	185	77.01	6	17	85	7	6	60	6	19	63.33	*
119.	193	80.24	6	19	95	9	10	100	10	25	83.33	
120.	184	76.61	6	15	75	5	6	60	6	17	56.66	*
121.	197	81.85	7	17	85	7	9	90	9	23	76.66	*
122.	207	85.88	7	18	90	8	10	100	10	25	83.33	
123.	213	88.30	8	19	95	9	9	90	9	26	86.67	
124.	211	87.50	8	18	90.00	8	10	100	10	26	86.67	
125.	209	86.60	8	17	85.00	7	10	100	10	25	83.33	
126.	185	77.01	6	15	75.00	5	7	70	7	18	60.00	*
127.	210	87.09	8	18	90.00	8	8	80	8	24	80.00	
128.	210	87.09	8	20	100	10	9	90	9	26	86.66	
129.	186	77.41	6	16	80.00	6	6	60	6	18	60.00	*
130.	181	75.40	5	18	90.00	8	6	60	6	19	63.33	*
131.	207	85.88	7	18	90.00	8	10	100	10	25	83.33	
132.	204	84.67	7	17	85.00	7	9	90	9	23	76.67	*
133.	211	87.50	8	19	85.00	7	10	100	10	25	83.33	
134.	210	87.09	8	19	95.00	9	9	90	9	26	86.67	
135.	202	83.87	7	20	100	10	10	100	10	27	90.00	

ตาราง 8 แสดงคะแนนการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ร้อยละ 80 จำนวน 54 คน

คนที่	การออกเสียง	ร้อยละ	เทียบคะแนน	การออกเสียง	ร้อยละ	เทียบคะแนน	การออกเสียง	ร้อยละ	เทียบคะแนน	รวมคะแนนทั้งหมด	ร้อยละ	หมายเหตุ
	พยัญชนะสระวรรณยุกต์	240 คำ	(10)	คำควบกล้ำ	100	(10)	อักษรนำ	100	(10)	(30)	100	
1.	192	80.00	6	17	85.0	7	6	60	6	19	63.33	
2.	174	72.5	5	15	75.0	5	6	60	6	16	53.33	
3.	187	77.8	6	17	85.0	7	6	60	6	19	63.33	
4.	179	74.5	5	15	75.0	5	7	70	7	17	56.66	
5.	189	78.62	6	16	80.0	6	6	60	6	18	60.00	
6.	186	77.4	6	17	85.0	7	6	60	6	19	63.33	
7.	201	83.4	7	19	95.0	9	6	60	6	22	73.80	
8.	190	79.0	6	15	75.0	5	8	80	8	19	63.33	
9.	209	86.6	8	16	80.0	6	5	60	6	20	63.33	
10.	186	77.4	6	18	90.0	8	9	90	9	23	76.66	
11.	214	88.7	8	16	80.0	6	9	90	9	23	76.66	
12.	183	76.2	6	15	75.0	5	6	60	6	17	56.66	
13.	179	74.5	5	15	75.0	5	6	60	6	16	53.33	
14.	187	77.8	6	15	75.0	5	6	60	6	17	56.66	
15.	179	74.59	5	14	70.0	4	6	60	6	15	50.00	
16.	176	73.3	5	17	85.0	7	6	60	6	18	60.00	
17.	177	73.79	5	15	75.0	5	6	60	6	16	53.33	
18.	185	77.0	6	16	80.0	6	7	70	7	19	63.33	
19.	186	77.4	6	14	70.0	4	6	60	6	16	53.33	
20.	183	76.2	6	17	85.0	7	6	60	6	19	63.33	
21.	189	78.62	6	15	75.0	5	6	60	6	17	56.66	
22.	179	74.5	5	16	80.0	6	6	60	6	17	56.66	
23.	183	72.2	6	16	80.0	6	6	60	6	18	60.00	
24.	187	77.8	6	15	75.0	5	7	70	7	18	60.00	
25.	179	74.5	5	16	80.0	6	6	60	6	17	56.60	
26.	183	76.2	6	15	75.0	5	6	60	6	17	56.66	
27.	180	75.0	5	15	75.0	5	7	70	7	17	56.66	
28.	183	76.2	6	15	75.0	5	6	60	6	17	56.66	
29.	16	6.5	-	-	-	-	-	-	-	-	-	อ่านไม่ได้
30.	178	74.1	5	15	75.0	5	7	70	7	17	56.66	
31.	187	77.8	6	16	80.0	6	6	60	6	18	60.00	
32.	184	76.61	6	15	75.0	5	6	60	6	17	56.66	
33.	181	75.0	5	17	85.0	7	6	60	6	17	56.66	

ตาราง 8 (ต่อ)

คนที่	การออกเสียง พยางค์ สระ วรรณยุกต์	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง ค่าควบ กล้า	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	การ ออก เสียง อักษร นำ	ร้อยละ	เทียบ คะแนน	รวม คะแนน ทั้งหมด	ร้อยละ	หมายเหตุ
	240 คำ	100	(10)	20 คำ	100	(10)	10 คำ	100	(10)	(30)	100	
34.	186	77.4	6	17	85.0	7	6	60	6	19	63.33	
35.	184	76.6	6	16	80.0	6	7	70	7	19	63.33	
36.	179	74.5	5	15	75.0	5	7	70	7	17	56.66	
37.	180	75.0	5	14	70.0	4	6	60	6	15	50.00	
38.	184	76.6	6	16	80.0	6	6	60	6	18	60.00	
39.	176	73.3	5	15	75.0	5	7	70	7	17	56.66	
40.	186	74.4	6	15	75.0	5	7	70	7	18	60.00	
41.	187	77.8	6	15	75.0	5	6	60	6	17	56.66	
42.	185	77.0	6	14	70.0	4	7	70	7	17	56.66	
43.	184	76.6	6	14	70.0	4	6	60	6	16	53.00	
44.	187	77.8	6	15	75.0	5	6	60	6	17	56.66	
45.	185	77.0	6	15	75.0	5	7	70	7	18	60.00	
46.	178	74.1	5	19	95.0	9	7	70	7	21	70.00	
47.	186	77.41	6	16	80.0	6	7	70	7	19	63.33	
48.	185	77.0	6	17	85.0	7	6	60	6	19	63.33	
49.	184	76.6	6	15	75.0	5	6	60	6	17	56.66	
50.	197	81.8	7	17	85.0	7	9	90	9	23	76.66	
51.	185	77.0	6	15	75.0	5	7	70	7	18	60.00	
52.	186	77.4	6	16	80.0	6	6	60	6	18	60.00	
53.	181	75.4	5	18	90.0	8	6	60	6	19	63.33	
54.	204	84.6	7	17	85.0	7	9	90	9	23	76.66	

ตาราง 9 แสดงความถี่ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หน่วยเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ คำควบกล้ำ และอักษรนำ จำนวน 135 คน

หน่วยเสียง	ความถี่	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
พยัญชนะ			
ง /n/	### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ### //	87	65
ร /r/	### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ### ###	70	52
สระ			
อิ /i/	### ### ### ### ### ### ### ### ///	43	32
เอะ /e/	### ### ### ### ### ### ### ///	39	29
วรรณยุกต์			
โท /2/	### ### ### ### ### ///	28	21
ตรี /3/	### ### ### ###	20	15
คำควบกล้ำ			
กร /kr/	### ### ### ### ### ### ### /	36	27
พร /phr/	### ### ### ### ### ### //	32	24
ปล /pl/	### ### ### /	16	12
อักษรนำ			
จวัดเจวียน	### ### ### ### ### ### ### ### ### //	47	35
สลด	### ### ### ### ### ### //	32	24
สนุกสนาน	### ### ### ###	20	15
ขนม	### /	6	5

บทคัดย่อ

การสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

บทคัดย่อ
ของ
จรัส สุขเกษม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยทักษิณ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

ตุลาคม 2542

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อการศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง หาประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนบ้านระโนด (ชัยเจริญ) อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างง่าย จากนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง ตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริง แล้วสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึก จำนวน 15 แบบฝึก โดยใช้เวลาสอนแบบฝึกละ 40 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test และใช้แบบแผนการทดลองแบบ one-Group Pretest- Posttest Design

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หน่วยเสียงพยัญชนะ 2 หน่วยเสียง ได้แก่ ร / r / , ง / n / หน่วยเสียงสระ 2 หน่วยเสียง ได้แก่ อี / i / , เอะ / e / หน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2 หน่วยเสียง ได้แก่ โท / 2 / , ตี / 3 / หน่วยเสียงควบกล้ำ 3 แบบ ได้แก่ กร / kr / , พร / phr / , ปล / pl / และการอ่านอักษรนำที่เป็นอักษรเสียงสูงนำอักษรเสียงต่ำ แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 94.04/91.67 ความแตกต่างของความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

**A CONSTRUCTION OF REMEDIAL EXERCISES AIMING TO CORRECT
PRONUNCIATION PROBLEMS IN READING ALOUD IN THAI FOR
PRATHOMSUKSA 3 STUDENTS IN SCHOOL UNDER THE OFFICE
OF RANODE DISTRICT EDUCATION OFFICE,
SONGKHLA PROVINCE**

**AN ABSTRACT
BY
CHARAN SUKASAME**

**Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Thai
at Thaksin University
October 1999**

The purposes of this research were to study pronunciation problems in reading aloud in Thai of Prathomsuksa 3 students and to construct remedial reading exercises aiming to correct pronunciation problems. The efficiency of the exercises also calculated to compare with the 80/80 standard criteria; students' reading achievements before and after the use of the exercises were also compared.

The research sample subjects were 30 Prathomsuksa 3 students who were studying in the first semester of the 1999 academic year at Baan Ranode (Tanchareon) School, Ranode District, Songkhla Province. These subjects were drawn through the use of simple random sampling technique. The subjects were students who had pronunciation problems in reading. The 15 remedial exercises were used with these students and 40 minutes were spent on each exercise..

The instrument used in the data collection were a pre-test, a post-test and 15 the remedial exercises aiming to correct pronunciation problems in reading. The t-test (One-group Pre-test-Post-test Design) was utilized in the analysis of the data.

It was found that the pronunciation problems of Prathomsuksa 3 students were as follows: the two consonant sounds ร / r / , น / n / ; two vowel sounds อิ / i / , เออ / e / ; two tones; โท / 2 / , สาม / 3 / ; three clusters กร / kr / , พร / phr / , ปล / pl / , and the problem of reading words with initial consonants that have rising sound as having falling consonant sound.

The constructed remedial exercises had an efficiency of 94.04/91.67. There was a significant difference at the .01 level of the students' achievements before and after the use of the remedial exercises.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นายจรัล สุขเกษม
เกิดวันที่	5 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2489
สถานที่เกิด	70 หมู่ที่ 3 ตำบลระโนด อำเภอรະโนด จังหวัดสงขลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	221 ถนนราษฎร์บำรุง อำเภอรະโนด จังหวัดสงขลา โทร. (074) 392298
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ศึกษานิเทศก์ ระดับ 7
สถานที่ทำงาน	สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอรະโนด อำเภอรະโนด จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2500	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนวัดจาก อำเภอรະโนด จังหวัดสงขลา
พ.ศ.2506	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนระคนควิทยามูลนิธิ อำเภอรະโนด จังหวัดสงขลา
พ.ศ.2508	ป.กศ.ต้น จากวิทยาลัยครูสงขลา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
พ.ศ.2510	พ.ม. ศึกษาด้วยตนเอง
พ.ศ.2518	กศ.บ.(ภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
พ.ศ.2533	น.บ.(นิติศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
พ.ศ.2542	กศ.ม.(ภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัยทักษิณ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา